

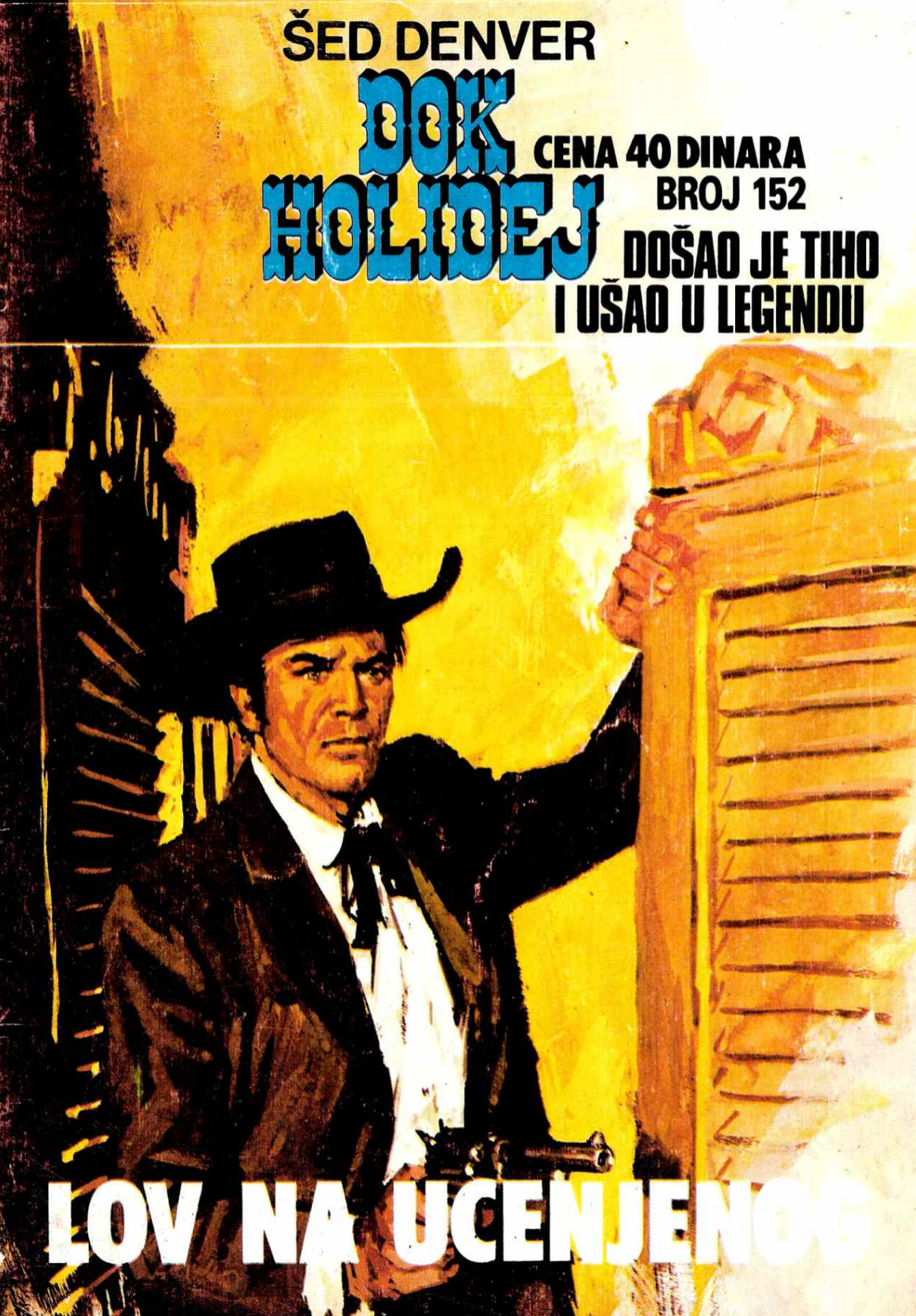
ŠED DENVER

DOCK HOLIDAY

CENA 40 DINARA

BROJ 152

DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

LOV NA UCENJENOG

★ **DOK HOLIDEJ** ★

ŠED DENVER

LOV NA UCENJENOG

NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

DOK HOLIDEJ

Broj 152

Glavni i odgovorni urednik:

Svetožar TOMIĆ

Urednik:

Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala:

Shad Denver

THE HUNT AND THE KILL

Recenzija:

Radomir MILOSAVLJEVIĆ

Adaptacija i prevod:

Dragoslav MILOSAVLJEVIĆ

Lektor:

Zorka ĆIRIĆ

Tehnički urednik:

Ferenc BARAT

Korektori:

Julijana KARDOS

Julijana PAP

Štampa: 26. III 1984.

Tržište: 7. IV 1984.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvo-
de Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Svetožar TOMIĆ. Urednik: Zorka
ĆIRIĆ. Naslov originala: Shad Denver — THE HUNT AND THE KILL. Copy-
right: UNIVERSUM PRESS.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata
za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj: 413-279/73. od 10. maja
1973. godine.

Dok Holidej je bio u sedlu već čitavih desetak časova, ali nije bio nimalo umoran. Počao je jutros dosta rano za njegove pojmove, sa namerom da dnevnu žegu provede u brdima u hladu nekog stolcinog hrasta i da se umeće vrati sa dva tri ulovljena fazana kao trofejom koji će pokazati kao dokaz svoje lovačke veštine, ali u tome nije imao uspeha. Sunce se bližilo smiraju, a on je iznajmljenu lovačku pušku skoro neupotrebljenu držao prebačenu preko sedla. U toku dana samo nekoliko puta je pred njim iz žbunja prahnulo fazan, ali je oba puta hitac ostao bez efekta. Sa lovačkom puškom Dok je bio mnogo manje majstor nego sa revólverom.

Osmehnulo se u sebi, jer mu je na um došlo da uprkos neuspehu u lovu život u Brod Kriku ipak nije tako loš. Nalazio se tu već skoro mesec dana, a za to vreme niko ga nije izazvao na dvoboj što je za njegovu reputaciju bilo neobičajeno. U nekoliko partija pokera sa rančerima iz okoline zaradio je više od četiri stotine dolara — isto onoliko koliko je potrošio za hotel, hranu, cigare, piće i smeštaj svog korja u gradske štali. Sve u svemu, saldo mu je tog meseca bilo nula, ali se on lično ipak smatrao dobitnikom, jer je mesec dana mirnog života za njega bio dobitak koji sa novcem nije mogao izraziti. Poslednjih godina retko gde je mogao da se zadrži duže od nedelju

dana, jer su lovci slave, čim bi saznali ko je on, jurišali kao gladni vukovi.

Pogledao je predeo oko sebe i zaključio da se nalazi na imanju gradonačelnika Listona. Nije znao mnogo o Listonu, šta više, moglo se reći da je o njemu znao samo toliko da je krut, uzdržan i umereno lukav, ukratko, čovek koji ne ohrabruje bližnjeg da mu priđe i sklopi prijateljstvo, zbog toga što svojim bližnjima ne veruje ili bar ne veruje mnogo. Holideja se to nije ticalo. U stvari, nije ga se ticalo ništa u vezi sa Brod Krikom, jer je taj grad, kao i mnogi drugi gradovi pre toga, bio za njega samo prolazna stanica. U toj prolaznoj stanici nije bilo budućnosti, ni sigurnosti ni prijatelja; za sve postupke i eventualne greške račun je stizao bez oproštaja i bez odlaganja. Pred onim što mu je život nametnuo morao je stati i pogledati sudbinu u oči i tu, kao ni ranije, nije nikada uzimao pred opasnošću koja bi mu na putu iskrsnula. Morao je živeti bez ambicija svojstvenih većini običnih ljudi i zbog toga je bio zadovoljan, ili bar uveravao sebe da je zadovoljan, ako je, tamo gde se nalazio, mogao sebi pružiti relativno udoban život, a to je značilo šaku novca kojom je mogao kupiti prikladnu odeću, stan, hranu, i ponekad plaćenu ljubav salunske zabavljačice. Ali, znao je da takav život nije most ka sreći.

Holidej je prešao preko jednog blagog uzvišenja koje je delilo imanje gradonačelnika Listona od zemljišta mladog Luka Deninga i zašao u travnu valovitu preriju. Obuhvatio je predeo znalačkim okom čoveka koji je video dosta od Divljeg zapada i dosta travne prerije pod kapom nebeskom, i zaključio da Luk zaista ima dobru zemlju, možda najbolju u celoj pokrajini. Mada po prostoru ograničen, ranč Luka Deninga bio je pravi dragi kamen i Dok se radovao što je tako.

Setio se svog prvog susreta sa tim mladićem. Bilo je to nekoliko dana po Holidejevom dolasku u Brod Krik, kada se u toku popodnevnog jahanja kroz preriju. Dokovom konju razglavila potkovića. Konj je počeo da hramlje toliko da je Dok morao da sjaše i pođe dalje pešice, razmišljajući koliko će mu vremena trebati dok stigne do grada. No tada je, srećom, naišao na Lukov ranč i tamo dobio neophodnu pomoć. Plavokosi mladić ga je sačekao naslonjen na dršku sekire i s osmehom na usnama zapitao.

— Nezgoda?

— Tako izgleda — odgovorio je Dok sumorno.

— Nemojte padati u očajanje, gospodine — počeo je Luk ocenjujući po odelu da ima posla sa nesposobnim varošaninom. — Sad ću ja to videti. Jedna konjska noga za mene je šala.

Ispostavilo se da je jedna konjska noga zaista šala za Luka Deninga. Dobročudni mladić je za petnaestak minuta pričvrstio razlabvljenu potkovicu, pričajući sve vreme o tome kako će ove godine kupiti pedesetak goveda kojih će iduće godine biti osamdeset, a one

druge godine sto dvadeset, a treće sto osamdeset i tako dalje. Govorio je optimistički o budućnosti i to se Doku svidelo. Video je u tom mladom čoveku suštu suprotnost svoje sudbine. Kada je na kraju ponudio Luku da plati za učinjenu uslugu, ovaj je to energično odbio.

— Ne, ni govora, mister. Nisam utrošio nikakav materijal, a petnaestak minuta rada... to nije ništa ako treba pomoći čoveku u nevolji. I vi biste meni pomogli da su uloge obrnute, zar ne?

Vraćajući se u grad Holidej se zadovoljno osmehivao pri pomisli da zbog ljudi kao što je Luk svet mora i dalje postojati. Posle toga je više puta svraćao na njegov ranč, nalazeći uvek sve nova opravdanja za spontane simpatije koje je mladić bez pogovora zasluživao. Bio je zanet u misli kada je njegov konj iznenada stao. Ispred njega, na kraju blage padine, ležala je koliba od grubo tesanih dasaka. Luk je oborio belom bojom i mada taj posao nije bio obavljen veštinom profesionalca, ukazivao je u svakom slučaju na vlasnikovu sklonost ka lepoti i urednosti. Mladić se trudio da na svet oko sebe stavi svoj pečat, da stvari prilagodi svojoj ličnosti. To je nagoveštavalo da će u životu uspeti.

Poterao je konja kroz šumu, tražeći pogledom neki znak od mladog vlasnika ranča, ali je stigao do čistine ispred kolibe s ograđenim prostorom za konje na desnoj strani, a da ga nije primetio. Još uvek bez zlih slutnji stigao je do ulaznih vrata u kolibu. Zazvao je da su vrata bila zatvorena, iako je bilo normalno očekivati da posle jednog od najtoplijih dana budu otvorena da bi u kolibu propustila verčanju sve-

žinu. Primetio je, takođe, da su kapci na prozorima bili zatvoreni. Okrenuvši se u sedlu, proverio je ograđeni prostor za konje i utvrdio da Lukova omiljena kobila, koju je on zvao Sesili, nije na svom mestu. To je trebalo da znači da je Luk negde odjahao, verovatno u obilazak stoke, ali silazeći niz padinu, Dok ga nije spazio na vidiku, iako je sa brdskog prevoja video skoro ceo Lukov ranč.

Sjahao je iz sedla da proveriti da li su vrata otvorena i našao da su zaključana. Udaljivši se od njih, prešao je preko dvorišta do mesta gde je pored korala za stoku neko stajao dok je sedlao konja, a posle toga pojahao konja i prošavši pored kolibe uputio se ka putu koji je vodio prema Brod Kriku. To je morao biti Luk, jer druge osobe na ranču nije bilo, i po Dokovom računu trag nije mogao biti stariji od tri do četiri časa.

Zapitao se šta je moglo naterati Luka da se po najvećoj žegi uputi u grad, kad je mogao sačekati predvečerje i izbeći znojenje i žeđ. No, to nije vredelo nagađati i pošto je na ranču proveo još nekoliko minuta u neodređenom iščekivanju da će se Luk ipak odnekud pojaviti, Dok je pojahao konja i poterao ga lakim kasom. Sa svežim večernjim povetarcem za leđima, prešao je preko pašnjaka do puta koji je vodio prema gradu.

Brod Krik se ukazao nejasno ocrtan na pozadini brdskih padina. Zakružen i zaklonjen sa tri strane nevisokim brdima, gradić je ležao u senci predvečerja zaštićen od vetrova. U poređenju sa nekim gradovima

sa severa koje je Dok Holidej imao prilike da vidi na svojim putovanjima Brod Krik nije bio veliki grad, ali je po svom položaju i ekonomskim potencijalima bio grad budućnosti sa mnogo prostora za razvoj. U grad su se slivali putevi istoka, zapada, severa i juga. Put kojim se Holidej približavao pružao se prema gradu sa južne strane i prelazio je preko dosta široke rečice koja je u proleće znala teći žustrim brzacima. Dok je prešao gaz na milju uzvodno od mosta napravljenog od tesanih balvana i uputio se pravo kroz prečicu prema početku glavne ulice. Tu je zaustavio konja da bi zagladio kosu rukom i postavio na mestu šešir, a onda je, trepnuvši od sjaja sunca na zalasku, poterao konja ulicom, koristeći hladovinu kuća na zapadnoj strani ulice. Vetar je duvao slab ali svež, i bez uobičajenih vrtloga prašine.

Odlučivši da konja kasnije smesti u štalu, Holidej je zategao vođice pred salunom, sjahao i proteglio se da bi odagnao ukočenost iz udova. Dok se teglio primetio je Dada Bestona, građevinskog preduzimača koji se približavao niz ulicu, dolazeći suprotnim trotoarom. Beston je izgledao namrgođen i po Dokovom mišljenju nije bio dobrog raspoloženja. No, konačno, od kako je došao u grad Dok nikada nije video Bestona nasmejanog, jer se ovaj verovatno nije nasmejavao od onda kada su mu poslovi s izgradnjom kuća pošli naopako. Brod Krik je napredovao i širo, ali iz nekog neobičajnijeg razloga Beston nije napredovao s njim. Pre nekoliko godina on je gradio dosta zgrada u predgrađu, ali, onda su ljudi odjednom prestali da traže njegove usluge. Holidej je načuo šaputanja o

nekim zgradama sa kovovima koji su na prvu kišu počeli da prokišnjavaju, o vratima koja se loše zatvaraju i o trulim daskama na verandama. To ga se nije ticalo, ali ga se ticalo nešto drugo; Lusi Ker, žena na koju je Beston bio barao oko, zainteresovala ga je, i to je u gradu zapaženo. Lusi je bila lepa, koloritna žena skladno građena, dugih nogu koje su se ocrtavale pod tesno sašivenom suknjom. Dok je nekoliko puta uhvatio sebe kako je studiozno posmatra, zainteresovan njenim izgledom i diskretno izazovnim držanjem Lusi Ker nije bila koketa ali je, kao svaka žena, uživala u pogledima muškaraca, ili bar onih muškaraca koje je smatrala interesantnim. U jednom momentu, učinilo mu se da je Lusi prava žena, a iz toga su se mogle izroditi mnoge neprilike sa Bestonom. No, Holidej se ipak odlučio da radi mira u gradu žrtvuje nešto i tako se romana sa Lusi završila pre nego što je počela.

Holidej je privezao konja i ispod oka osmotrio Dada Bestona koji se uputio preko ulice. Mada visok i snažan, kretao se dosta lako i brzo, kao čovek koji je naučio da se kreće po neravnom i vrelom terenu što nije bilo čudno za njegovu profesiju. Došavši na nekoliko metara do Doka, Beston ga je ugledao i namrštio se.

— Mislio sam da vas ovaj grad više neće videti Holideje — rekao je turobno.

— Žalim, ali prevarili ste se mister Bestone. Samo sam malo jahao po okolini da uhvatim svežeg vazduha, jer je u gradu postalo zagušljivo. Da znate da je dobro razdrmati se s vremena na vreme. Kako ste vi? — zapitao je Dok pra-

veći se da ne vidi Bestonovo mrštenje.

Beston je liznuo usne, naduvane i ispucane koliko je Dok mogao da primeti. — To se vas ništa ne tiče — odgovorio je i nastavio put, ali je napravio samo nekoliko koraka pre nego što se okrenuo i dobacio sa zluradim osmehom na usnama. — To pitanje bi trebalo da uputite vašem slinavom prijatelju Luku Deningu. Jeste li požurili nazad u grad da ga izvučete?

Holidej je upitno nabrao čelo. — Šta bi to trebao da znači, Bestone?

— Potražite šerifa Skinera pa ga pitajte, Holideje. Verujem da ćete se jako obradovati kad vam kaže šta se desilo.

Zatim je Beston smeškajući se, čvrstim koracima ušao u salun. Začuvši škripanje leptirastih vrata Holidej se upola okrenuo i ispratio Bestona pogledom. Začuo je prigušeno kikotanje i reči: „Srodne duše se uvek nađu“, a onda je skrenuo pogled uz ulicu prema zatvorskoj zgradi. Tamo je video okupljenu manju grupu ljudi, većinom starijih građana koji su nešto razgovarali i pušili.

Shvativši da sve to ima neke veze sa Lukom Leningom Holidej se krupnim koracima uputio prema njima. Nalazio se nekoliko metara daleko od zatvora i grupe ljudi kada se na vratima šerifove kancelarije pojavio šerif Stad Skinner. Skinner je bio sve drugo samo ne dobro raspoložen. — Hajde, razidite se. Niko ovde nema nikakvog posla sem mene, jeste li čuli? Odbijte dalje!

Okupljeni ljudi su ga ravnodušno pogledali, ali su poslušali naredbu i udaljili se, odbijajući guste dimove. Neko je promrmljao da je Brod Krik slobodan grad i da sva-

ko može stajati gde hoće, na šta je Skinner namrgodeno pogledao u pravcu odakle je primedba došla, tražeći pogledom drskog govornika. No, njegov pogled se sukobio sa zadimljenim lulama i bezizraznim, bezbrižnim licima.

Holidej je prošao kroz krug radoznalaca i stao pred Skinnera. Videvši ga, Skinnerovo lice se sledilo u neprozirnu masku, a pogled mu je postao tvrdi.

— Je li Luk Dening u nekoj neprilici, mister Skinner? — zapitao je Dok sasvim običnim glasom.

Skinner se ispravio toliko da je dobio svoju punu visinu, tako da je santimetar-dva nadvisio Holideja koji je i sam bio viši od prosečnog rasta muškarca. — Gde ste vi bili do sada, mister Holideje?

— Napolju, u brdima.

— Sad ste se vratili?

— Da. Svratio sam do saluna, ali sam čuo da se Luk u nešto uvalio.

Skinner je potvrdno klimnuo glavom kao da razmišlja o onome što mu je Dok rekao, a onda je koraknuo u stranu da bi Doku napravio mesto za prolaz. — Udite pa ćete i sami čuti ono što treba da čujete, Holideje. Mislim da vi na to imate više prava nego bilo ko drugi.

Zbunjen i zabrinut time što je čuo, jer Stad Skinner nije bio čovek kome je bila svojstvena brzopletost, a još manje improvizovano donošenje zaključaka, Dok Holidej je prošao pored njega i ušao u zatvorsku zgradu. Dok se Skinner trudio da rastera radoznalce okupljene ispred zatvora, Holidej je pogledao svog mladog prijatelja Luka koji je stajao pored rešetaka prve ćelije, lice mučenički izduženo i šaka skoro belih od grečovitog stiska gvozdених rešetaka. Onda su se zatvorska vra-

ta zatvorila i Dok se obratio Skinneru pitanjem: — Šta ovo znači, do đavola, šenife? Luk nije kriminalac vi to dobro znate. Zbog čega ste ga onda pritvorili?

Skinner je ćutke prošao pored Doka i prišao pisaćem stolu. Uzeo je otuda knjigu za upis delikata i otvorivši je pružio je Doku. — Pročitajte sami, a možete i njega pitati ako hoćete. Ali, ono što sam ja na osnovu izvedenih dokaza zapisao i ono što će vam on reći, sasvim su dve različite stvari.

Dok je uzeo delovodnik i počeo da čita a kada je završio zvučno je zatvorio knjigu i lacio se na pisaćem sto. Prešao je preko odaje do Lukove ćelije i nekoliko trenutaka sa puno pažnje gledao mladića u oči. Videvši na mladićevom licu izraz duboke zabrinutosti osmehnuo se i rekao. — Pa, Luk, moram reći da nisam očekivao da ću te videti u ovoj rupi. Ali ne brini, niko te neće obesiti dok sam ja živ. Neo, zbog čega je sva ova zbrka? Ispričaj mi sve polako i pribrano, tako da pohvata konce. Pričaj i ništa nemoj izostaviti, bez obzira što ti se nešto čini nevažnim.

— Pritvoran je pod optužbom da je ubio načelnika Listona — umesao se Skinner i kada se Dok mršteći se okrenuo prema njemu, Skinner je ponovo otvorio delovodnik na stolu.

— To je presna laž, Skinere — doviknuo je Luk kroz rešetke.

Skinner je nastavio lenjim, nosnim glasom. — Laž, je li? Pa možda, ali, ti si zatečen u gradonačelnikovoj sobi, a pored tebe je na podu ležao gradonačelnik mrtav kao stena. On je imao rupu od metka na sredini čela, a ti si u ruci držao njegov revolver u kome je nedostajao

jedan metak. U drugoj ruci držao si, takođe njegov novčanik. Jedan čovek koji je tuda prolazio čuo je pucanj i utrčavši unutra zatekao te u tom položaju. U sobi sem tebe nije bilo nikoga. Je li to laž?

— Ne, ali pre toga je neko već bio unutra, to sam vam već rekao — planuo je Luk. — Čekao sam u predsoblju da me Liston primi i već sam postao nestrpljiv, kada sam čuo pucanj. Upao sam u njegovu kancelariju i tamo zatekao jednog čoveka koji je baš vadio novčanik iz gradonačelnikovog džepa. Kada me je video, on je ispustio novčanik i revolver koji je držao u ruci. Ispostavilo se kasnije da je to gradonačelnikov revolver. Ja nisam imao revolver, jer da jesam, ja bih tog čoveka sprečio da pobegne. Dok sam ja prišao i uzeo Listonov revolver on je već bio nestao, tako da mi je preostalo samo da vidim da li Listonu nešto mogu pomoći. Na žalost nisam mogao, jer je on već bio mrtav, pa sam verovatno uzeo i novčanik u ruku, a onda je naišao Partidž i dreknuo na mene da se ne mičem. Posle toga ste vi došli, ali, kada sam vam ispričao šta se desilo niste mi poverovali ni reč.

Dok Holidej se pogladio šakom po vrhu brade. Umor od celodnevno gahanja pritiskao mu je ramena, ali još više ga je pritisnula briga za mladog Luka. Verovao je da je mladić nevin ali su dokazi protiv njega bili čvrsti. Poznavao je Klema Partidža, razloženog i časnog čoveka koji ni prema kome u svom životu nije gajio mržnju. Njegovu svedoženje teško je teretilo Luka.

~~Poznavao~~ — čuvši se mladiću, Dok je za-

pitao. — Ko je bio čovek koji je pobegao kad si naišao?

— Jedan zločinac čiju sam sliku pre nekoliko meseci video na poternici. Znaš one poternice koje šerif zakuca svuda po gradu i kasnije ih ukloni kada građani dobro zapamte lik na slici. Ovog lika se dobro sećam, jer je imao ožiljak od noža na desnom obrazu i usne tako tanke da su se jedva videle.

Dok Holidej se namrgodio. — Taj čovek ima ime. Sećaš li ga se Luk?

— Naravno. Bio je to Bid Bejli, mister Holideje. Rekao sam to Skinneru ali, on mi se samo nasmejao glasno.

Dok je Luk govorio, Skinner je prešao preko prostorije do ćelije i sada je stajao naslonjen na gvozden rešetke. — Ne verujete u to, Holideje. Poslednje što smo čuli o Bidu Bejlju bilo je da pravi džumbus dole oko Crvene Reke. To je bilo pre samo pet nedelja. Nije mnogo verovatno da je odmah doleteo ovamo čak i kada bi bio laka. Vaš prijatelj je video njegovu sliku i posle ovoga što se desilo smislio je da sebi obezbedi alibi. Šta bi bolje mogao izmisliti od nekoga ko ne može da tvrdi suprotno? Natutkao nas je na Bejlja, misleći da ćemo nasesti na njegovu priču i poći u poteru za fantomom! — Skinner je odmahnuo glavom i žalosno se osmehnuo. — Ne, to ne ide, zbog toga što Bejli nije u ovoj pokrajini, a sem toga, Klem Partidž je u svojoj izjavi vrlo kategoričan. Sem toga, tu je izjava štal-skog momka Kolijera koji tvrdi da mu je vaš prijatelj rekao da je došao u grad da bi se sa gradonačelnikom raspravio zbog njegovog neprijateljskog ponašanja.

— To je tačno, mister Holideje. Liston je svuda stavio table s upozorenjem da svima zabranjuje da koriste njegovu vodu. Došao sam da o tome razgovaram s njim pošto je moje poilo presušilo. Nisam mogao da dopustim da moju stoku odbije sa pojila i da mi tako sva stoka porcka od žeđi.

— Što je — umešao se Skinner — motiv za ubistvo. Očigledno da su se raspravili i da je, moguće, gradonačelnik koji je znao da bude vrlo tvrdoglav, rekao ovoj mlađoj usijanoj glavi šta je odlučio. Verovatno da se mladić nije s tim pomirio, da je između njih došlo do svađe, posle čega je Luk ubio gradonačelnika. Partridž je bio samo nekoliko metara daleko od gradonačelnikove poslovnice kada je odjeknuo pucanj, a on nije sporić. U tren oka se našao u gradonačelnikovoj kancelariji.

— Ali ipak ne dovoljno brzo — odbacio je Luk ljutito. — Bejli je trčeći pobegao na zadnja vrata. Do đavola, Bejli je stigao na drugi kraj grada dok je Partridž došao na mesto događaja. Imao sam sasvim dovoljno vremena da proverim da li je Liston mrtav i da sa zemlje uzmem njegov revolver i lisnicu, pre nego što je Partridž ušao unutra.

— To što si uzeo revolver i lisnicu zapečatilo ti je sudbinu, momče. — Skinner se okrenuo sležući širokim, ravnim ramenima. Holidej je sada sa više pažnje pogledao mladog Luka, tražeći u izrazu njegovog lica neki znak da mladić laže. Ali uorkos nastojanju, nije uspeo da nađe takav znak.

— Je li to što kažeš istina, Luk? — zapitao je Dok.

Luk je nabrao obrve. — Zar mislite da nije, mister Holideje? — Zar mislite da sam zaista ja ubio grado-

načelnika? Mislite li da bih uopšte mogao nekoga da ubijem?

Holidej je ozbiljno odmahnuo glavom. — Ne Luk, ne verujem da bi ti to mogao. Problem je u tome kako da i druge nateramo da u to veruju.

— To će biti teško — rekao je Skinner. — Kroz četrnaest dana imamo zakazano suđenje, jer je to dan kada terenski sudija Harikout dolazi na redovni obilazak. Do tada, živeće udobno i imaće sve što mu treba.

— Znam tu udobnost. Na kraju se čoveku smuči — primetio je Dok kisel.

— Bolje bi bilo da sada pođete. Želim da sve ide mirno i bez trzavica. Gradonačelnik će biti sahranjen sutra ujutro odmah posle izlaska sunca i mislim da ne bi bilo loše ako biste i vi prisustvovali.

Holidej je vrhom prsta oteresao prašinu sa svog sakoa. Razmišljao je da je ovakav povratak u grad neprijatan obrt posle lepog sunčanog jutra i dana koji je obećavao da će biti miran. No, to ga nije mnogo brinulo. — Idem da potražim Partridža — rekao je Luk. — Budi miran i nemoj nekim slučajem da šerifu zadaješ glavobolju. Izvući ću te na neki način iz ovoga.

Luk je sklopio oči i duboko uzdahnio. — Sve je ovo kompletno ludilo, mister Holideje. Hteo sam samo da razgovaram sa Listonom. Nije mi se pružila šansa da mu kažem ni reč, jer kad sam ga video, on je već bio mrtav.

Holidej je zapazio da je Skinner digao obrve i napucao usne. I on je, kao i Dok, pomislio da Luk govori istinu, jer su mu reči potekle iz grla spontano, bez razmišljanja. Dok je blagom naklono dodirnuo svog mla-

dog prijatelja po ruci i klimnuo mu glavom, dajući mu time ohrabrenje i podršku, a zatim se okrenuo Skinneru. Izvadio je iz novčanika četiri novčanice po deset dolara, ali je Stad Skinner žurno digao ruku u znak odbijanje.

— Ne, ne, to ne dolazi u obzir. Biće tretiran kao svaki drugi uhapšenik, mister Holideje. Vi zadržite vaš novac, a on će za sledećih četrnaest dana biti na teretu gradskog budžeta.

Holidej je vratio novac u novčanik i namrštio se. Zatim se ohrabrujućim osmehom oprostio od Luka Deninga koji ga je sa puno nade gledao i laganim korakom udaljio se iz zatvora. Prvu posetu učinio je Klemu Partridžu koga je našao u njegovoj trgovini na kraju ulice. Kada je ugledao Doka Holideja, Klem Partridž nije mogao da sakrije krajnju uzneženost i stisnutih usana i bled, skoro siv u licu pošao mu je u susret.

— Došao sam zbog Luka — rekao je Holidej.

Partridž je ozbiljno klimnuo glavom. — Pretpostavio sam da je to razlog, mister Holideje. Do vraga, kakva strašna nevolja. Ko bi se tome nadao od Luka?

— Vi ste dali iskaz koji tereti Luka, Partridže. — Podsetio ga je Holidej.

Partridž je opet ozbiljno klimnuo glavom. — Jesam. Dužnost mi je bila da kažem ono što sam video.

— Ne sumnjam da je istina to što ste rekli, Partridže — rekao je Dok Holidej. — Ali, zar se nije moglo desiti da pogrešite, da donesete pogrešan zaključak.

Partridž se ispravio i duboko uzdahnuo. — Ne, mister Holideje, ništa nisam pogrešio. Čuo sam pucanj,

požurio sam unutra i ugledao sam Luka kako stoji pored leša sa revolverom u jednoj i novčanikom u drugoj ruci.

— Luk kaže da je kratko vreme pre vašeg dolaska u sobi bio jedan čovek... čovek koji je opalio hitac iz pištolja i ubio Listona.

Partridž je odrečno odmahnuo glavom. — Ja nikoga nisam video. — A da li je moguće da je neko ipak bio u odaji pre vašeg dolaska, a da ga vi niste videli?

Partridž je oborio pogled i zagledao se u svoje šake, a onda je naglo digao glavu i otkrio duboko urezanu boru između obrva. — Verujem da ću na suđenju morati da odgovorim na mnoga pitanja pa i na to, i zato vam mogu reći da se ne nadate mnogo u pozitivni odgovor. Mislim da sam u Listonovu kancelariju ušao jedan minut ili najviše minut i po posle pucnja. Ako je neko ubio Listona, prošao pored Luka i pobegao, onda je to najbrži i najokretniji čovek na koga sam do sada naišao.

Dok je otresao trunku prašine sa rukava svog sakoa i zamišljeno se osvrnuo po trgovini. — Hvala mister Partridže — rekao je tiho. Zatim se okrenuo i uputio prema vratima.

Partridž se uputio za njim da ga otprati, i kada je Dok izašao kroz vrata na prašnjavi trotoar, on je rekao. — Mister Holideje, đavolčki bih voleo da sam bio hiljadu milja daleko od te proklete poslovnice. Meni je Luk drag. Oduvek sam smatrao da je on momak koji će nešto stvoriti i postati neko. Verujte da nemam baš ništa protiv njega.

— Znam to, Partridže.

— Prema tome, nisam lagao. Žao mi je, ali tako je kako sam rekao.

Holidej je nekoliko trenutaka netremice gledao Partridža u oči pre

nego što ga je potapšao po ramenu. — Naći ću rešenje tog problema na neki drugi način, Partridže. Znam da biste pomogli ako bi to bilo u vašoj moći. Ali, sigurno je da Luk ne bi učinio tako nešto. Nema on u sebi te zlobe, nije on od takvog elementa sazdan.

Rekavši to, Dok Holidej se zamišljeno uputio trotoarom u pravcu saluna. Ali, pre nego što je stigao do svog cilja ugledao je Lusi Kar koja je iz prodavnice brašna dolazila ka njemu. Zastala je kada ga je ugledala, počela je micati usnama kao da da je želela nešto da kaže, a onda je stisnula usne. Doku se učinilo da je u njenim plavim očima video simpatiju i razočarenje, a onda je devojka oborila glavu i ne rekavši ni reč prošla pored njega.

Holidej je ispratio pogledom dok se udaljavala, a onda je širom odgurnuo leptirasta vrata saluna i pošao prema šanku. Spustio je metalni polutak na tezgu i krčmar ga je poslužio pivom, pogledao ga pola mrgodno pola potuljeno i udaljio se da služi druge goste.

Holidej je primetio da je, čim je on ušao, svaki razgovor prestao. Nije za to nikoga osuđivao. U gradu kao što je Brod Krik, smrt gradonačelnika i hapšenje lica okrivljenog za ubistvo predstavljali su nešto što će danima zaokupljati pažnju ljudi. Prisustvo čoveka koji je bio prislan s osumnjičenim nije u takvom mestu moglo biti poželjno pogotovu ako je taj čovek bio došlijak. Ispio je svoje piće, pružio čašu da mu krčmar naliže drugo i utamario i to drugo skoro istom brzinom. Zatim je prošao kroz salun u dvorište pa preko dvorišta do gradske štale. Tamo je zatekao štalara Toma Kalijera

koji je timario znojavu doratastu kobilu.

Kolijer je stenjući promrmlija. — Težak posao, mister Holideje.

Holidej se složio s tom konstatacijom kratkim klimanjem glave. — Je li Luk Dening nešto razgovarao sa vama kada je danas dojahao u grad, Tome?

Kolijer je širokim pokretom ruke zagladio kobilu četkom po leđima, a onda je udarcem šakom po sapima poterao da potrči u ograđeni prostor. Izašavši iz korala zatvorio je za sobom vratnice pre nego što je stao pred Doka Holideja.

— Da, razgovarali smo nešto malo — rekao je.

— Čuo sam da ste posvedočili da je mladić bio rđavo raspoložen i da je očekivao da će sa Listonom imati neprilika.

Kolijer je zamišljeno napucao usne i sve vreme nije prestao da netremice gleda Doka Holideja. — Ne sećam se da sam reč rekao o rđavom raspoloženju, mister Holideje. Mislim da sam rekao, i pri tome ću ostati, da je Luk pomenuo da ima teškoće u napajanju stoke i da je Liston taj, koji ga sprečava da stoku dotera na pejilo. Otišao je odavde prilično ljut.

Holidej se oslonio na ogradu korala i okrenuo glavu ka konjima, koji su se unutra poigravali odmorni i uhranjeni. — Je li neko danas izjahao iz grada, recimo u vreme kada je Liston ubijen, sećate li se Tome?

— Nikoga nisam video.

— Niko nije došao da uzme koga koga je ranije ostavio i posle toga odjahao?

Kolijer je odmahnuo glavom. — Mislim da znam na šta ciljate mis-

ter Holideje, ali, po tom pitanju vam ne mogu mnogo pomoći. Luk kaže da je u gradonačelnikovo kancelariji zatekao Bida Bejlja. Možda jeste a možda nije, niko ne može reći ni da ni ne. Mislim da će to oceniti sud. Ja lično nisam video nikakvog Bida Bejlja, a i da jesam, ne bih ga prepoznao.

Holidej se ispravio sa namerom da se udalji, ali je Kolije pošao za njim i dodao žurno da se tek tada setio. — Ali, ima nešto drugo. Palo mi je na um da mi je nekako u to vreme nestao jedan konj. Zapravo nije nestao, jer nije ukraden, ali svejedno, izgubio sam jednog odličnog trkača, a dobio jedno obangavelo kljuse.

Holideju su oči zainteresovano sinule. — Izgubio?

Kolijer se osmehnuo kiselo. — Možda nisam upotrebio pravu reč. mister Holideje, ali, toga dana mi je nestao jedan odličan trkač, a sa zadnje strane štale našao sam vezanog jednog konja koji je hramao. Nisam video nevaljalca koji je tu zamenu izvršio, ali računam da se to moglo desiti u vreme kada je Liston ubijen ili posle toga.

Bora zabrinutosti nestala je sa Holidejevog čela. — Onda postoji šansa da je Bid Bejli ipak bio u gradu — rekao je. — Jeste li o tome nešto rekli Skinneru?

— Naravno da jesam. Ne verujem da je Luk Dening čovek koji je pojahao konja i pošao od kuće da nekoga ubije, ali sam bio obavezan da kažem kako je izgledao i šta je rekao pre nego što je pošao da razgovara sa Listonom. Na to me je Skinner upitao da li sam video čoveka koji je izvršio zamenu i ja sam mu rekao da nisam. Onda

mi je Skinner rekao da svakoga dana kroz grad prođe pedesetak ili više kaubojja, a da među njima svakako ima bar nekoliko koji su malerozni, a ne žele da nastave put na konju koji hramlje.

Sjaj u Holidejevim očima je donikle ugasnuo i on je nešto promrmeljao sebi u bradu. — U najboljem slučaju, taj podatak je nešto što bi ipak trebalo proveriti — nastavio je Kolijer pokazujući želju da pomogne. — Ako je Luk rekao istinu, onda je moguće da je Bejli našao odnekuda a naš grad, uzeo jednog od mojih konja i odjahao. Trag je vodio prema severu, mister Holideje, prema Liliputu.

Holidej se neko vreme zamišljeno osvrtao oko sebe pre nego što je zahvalio Kolijeru na obaveštenju i udaljio se tamo gde je pošao. Budući da je sada imao neki trag, kojim je mogao poći, uputio se u zatvor, ali Skinner je bio odsutan i Luk je ostao prepušten staranju njegovog povremenog pomoćnika Ejba Postla, jednog starijeg čoveka koga je Holidej poznavao samo iz viđenja. No, Postl ga nije sprečio da poseti Luka Deninga. Dok je ispričao Luku šta je čuo o zameni konja u Kolijerevoj štali i on se, kao i sam Dok, odmah značajno razvedrio.

Posle kratkog ćutanja, Dok Holidej je rekao Luku. — Čuj Luk, odavde ne mogu mnogo da ti pomognem. Jedini način da u ovoj stvari utvrdim istinu je da pođem Bejljevom tragom. U tom cilju počeu sa čovekom, koji je razmenio konja kod Kolijera i uputio se u Liliput. Ne bojiš li se da ostaneš sam?

Luk je odmahnuo glavom. — Ne.

Ne verujem da će mi se desiti nešto loše.

— Ako neko od Listonovih prijatelja počne da vatrira na tebe ili da ti preti, ti ne obraćaj pažnju na njega. I imaj vere u Skinnera. Skinner je iskusan i što je najvažnije pošten šerif i neće dozvoliti da ti se bilo šta dogodi. Što se ostalog tiče znaj da me nećeš videti ni čuti dok na neki način ne rešim ovu zbrku. Ali ne brini, ako ne pre, na suđenju ću sigurno biti prisutan.

Luk je ćutao pokunjeno.

— Šta je, šta si obesio nos? Ne brini, izvući ćeš se.

— Zar je baš sada moralo ovo da se desi. Tek što sam mislio da krećem i da ranč unapredim kao što priliči pravom stočaru. Za dve tri godine svi bi u okolini znali za mene.

— Znam da bi, Luk. Biće i ova-ko, znam da hoće.

— Nadam se, mister Holideje, ali, ako budem uspeo onda će to biti najviše vaša zasluga.

— Ne preteruj Luk — rekao je Dok. Pružio je ruku i kada je Luk prodrmao, Dok je njegovu šaku stisnuo i svojom drugom šakom. Pod rukama je osetio snažnu, grubelu, žuljevitru ruku mladog kauboja. Dva čoveka su dugo gledali jedan drugome u oči, a onda je Holidej pustio Lukovu ruku i krupnim koracima se udaljio iz zatvora.

•

Sutradan ujutru kada je grad oživeo i ulice se ispunile vrevom, Dok je uzeo svog konja iz gradske štale i pojahavši ga izjahao iz sporedne u glavnu ulicu. Kada je skre-

tao prema severu ugledao je Lusi Kar i Dada Bestona, koji su prelazili preko ulice. Beston se osmehnuo i demonstrativno stavio ruku Lusi ispod ruke. Holidej je zapazio da onda nije obratila pažnju na taj njegov gest, već je i ovaj put gledala Doka istim onim očekujućim i razočaranim pogledom.

Holidej je poterao konja u trk i digao za sobom oblak prašine. Dad Beston ga je ispratio pogledom i Dok je napustio grad putem koji vodi u Liliput.

II

Kada je svanulo jutro, Dok Holidej je zategao vodice kod jednog potoka i pustio konja da se napije. On sam sjahao je i seo na ivicu potoka i skinuvši cipele spustio gole noge u hladnu vodu. Sedeo je tako nagnut napred, opuštenih ramena, ogledajući se na površini potoka. Bio je umoran i to mu se videlo na licu. Pa ipak, imao je u sebi još snage, što ga je nateralo da ustane svega nekoliko minuta kasnije, navuče čarape i cipele i proveri da li mu se revolver lako vadi iz futrole i da li je pun. Ostavivši konja da pase, pošao je uz i niz obalu potoka sve dok nije naišao na konjski trag. Vrativši se do svog konja, vinuo se u sedlo.

Po tragovima je znao da je čovek koga je pokušavao da sledi ima pred njim prednost dva do tri časa i da putuje veoma brzo. Ipak, za poslednjih dvadeset četiri časa uspeo je da rastojanje nešto smanji, ali, to nije bilo dovoljno. Zašto je taj čovek žurio? Da li se bojavao da će ga neko goniti zbog krađe konja?

Ili zbog ubistva gradonačelnika? Holidej je znao samo da je čovek u bekstvu, jer je žurio i jer je s rivena na vreme pokušavao da izbriše trag. No, nastojanja su mi više bila usmerena na to da što dalje odmakne od Brod Krika.

Holidej je nastavio da jaše preko ogolele zemlje prema Liliputu. Pre dosta godina bio je u tom gradu, ali, tada je došao iz drugog pravca i nije išao dalje do Brod Krika. Razlog za to bio je delimično u tome što je Brod Krik onda bio malo, neinteresantno naselje koje u tom momentu ništa nije nudilo, a na drugoj strani nalazila su se veća, atraktivnija mesta u kojima je život više obećavao. Zadržao se tada u Liliputu nekoliko dana, upoznao izvestan broj osoba, uglavnom za kockarskim stolom, ali su drugi građani ostali rezervisani i uzdržljivi. Ljudi u ovim krajevima uopšte su božali od prenatrženih odluka. Obično su stajali po strani i posmatrali, vagali ono što su zapazili, i tek posle dužeg vremena i ozbiljnog razmišljanja zauzimali su stav o nečemu što je za njih bilo važno.

Doku Holideju to nije smetalo. I on sam bio je rezervisan prema ljudima, prihvatao je poznanstvo tek posle dužeg vremena, ali je u Brod Kriku upoznao ipak izvestan broj ljudi. Gradonačelnika Listona upoznao je kao nabusitog, prepotentnog tvrdoglavog i prilično pohlepnoć čoveka, koji se našao na čelu zajednice Brod Krika, zato što niko drugi nije hteo da se prihvati odgovornosti da bude gradonačelnik jednog grada u razvitku. No, i pored toga, Holideja gradonačelnik nije brinuo. On lično imao je svoj stav i nije ga se ticalo da li je Lis-

ton nabusit ili tvrdoglav, jer s njim nije dolazio u dodir. Sada, međutim, pošto više nije bio živ, Liston ga se mnogo ticao, jer je Luk Denning bio optužen da ga je ubio.

Pogledavši u drugom pravcu od izgrejalog sunca, Holidej je pojahao kroz travnu preriju. Topao vetar sušio mu je znoj čim bi se od njegove topline i sunčanih zraka počeo da znoji. Uspeo je da iz glave odagna misli o gradonačelniku Listonu i koncentrisao se na čoveka koga je gonio. Bid Bejli je bio opšte poznat kao lopov i ubica, kao čovek koji je dobar deo vremena jahao sa nekom bandom, ali je, uglavnom, veći deo vremena radio sam. Operisao je na velikom delu teritorije Divljeg zapada, pojavljivao se i nestajao isto tako brzo kao što je došao, ali je uvek za sobom ostavljao svoj žig, neko zločelo. No, mada je Bejli bio poznat, Holidej nije znao kako on izgleda i ljutio se na sebe što nije bio dovoljno dovrtljiv da od Skinera zatraži jednu poternicu. Da je to učinio, sada bi ne samo znao tačno kako Bejli izgleda, već je isto tako mogao od svakog doznati da li je takav čovek prošao. No, sada je bilo dockan. Težio se samo time što bar zna da Bejli ima ožiljak od noža na desnom obrazu.

Dok je jahao kroz travnu preriju, uhvatio je sebe da misli na Lusi Kar. Način na koji ga je pogledala juče i dan pre toga, naveo ga je da se seti i onih drugih prilika kada mu se činilo da ga ohrabruje da joj pride, pa čak da je sama na granici da ga oslovi. Ipak, nije to učinila, ali mu je sada bilo definitivno jasno da Lusi Kad nije neprijateljski raspoložena prema njemu.

O Lusi Kar znao je vrlo malo.

Čuo je da je neko vreme radila u gradskoj većnici kod gradonačelnika Listona i da se kasnije posvetila poslu krojačice i modiskinje u lokalu koji je Beston za nju izgradio. Ali, ni posao modiskinje nije donosio dovoljno novca. U Brad Kriku uštedeni novac se ulagao u zemljište, a ne u nove haljine. Posle toga neko vreme je učila đake u školi, pošto je učitelj iznenada otišao iz grada, a zamena za njega nije blagovremeno nađena. Svi su očekivali da će Lusi Kar dobiti za stalno posao učiteljice, ali je Liston angažovao nekog drugog. Lusi je verovatno posle toga bila razočarana, ali i ako jeste, ona je to svoje razočarenje vešto prikrila.

Nekako u to vreme počelo je njeno redovno druženje sa Dadom Bestonom. Ljudi su ih svuda viđali zajedno, na igrankama, na ulici, u vožnji dvokolicama kroz preriju, na raznim zabavama, koje su stotčari u okolini priređivali. Po svemu je izgledalo da se Lusi Kar i Dad Beston sigurnim korakom približavaju tihoj bračnoj luci.

A onda je odjednom došlo zahlađenje, neko udaljavanje koje sem njih dvoje možda niko drugi nije primetio. Da li je tome razlog bio niz Bestonovih neuspeha u poslu, koji su ga učinili razdražljivim i grubim, čovekom koji Lusi nije odgovarao, ili pojava drugog čoveka, lepog došljaka džentlenskog ponašanja koji je više plenio njeno srce, to bi samo ona mogla reći. No, Holidej je shvatio da Lusi nije devojka za noć ili nedelju dana, i da bi učinio nečovečan postupak ako bi njene želje hrabrio lažnim nadama. To je, više nego Bestonovo protivljenje, uticalo da od Lusi Kar

digne ruke, iako je zbog te odluke duboko žalio.

Nastavio je da jaše kroz pitomu, ravnu preriju stalno proveravajući trag konja pred sobom. Ma koliko da je žurio, nije zapažao da je smanjeno rastojanje između njega i Bida Bejlja, ako je konjanik ispred njega bio Bid Bejli. Ta nesigurnost ga je zabrinjavala, ali je nastavio da sledi svoj cilj, jer je to bio jedini tračak nade za Luka, koji je u tom trenutku video. Ako bi se ispostavilo da je taj konjanik neko drugi a ne Bejli, ili ako je Bejljev trag ispustio negde dok je jahao za njim, onda mu nije ostajalo ništa drugo nego da se vrati u Brod Krik i da čeka Lukovo suđenje. Dok je bio uveren da Luk nije ubio gradonačelnika Listona, jer je njegovo poznavanje ljudi tu mogućnost potpuno isključivalo, a činjenica da je Luk na podu Listonove kancelarije našao njegovu lisnicu značila je da je Liston ubijen pri pokušaju pljačke. Lukov dolazak osujetio je taj pokušaj, i ubica je pobeo ostavivši novčanik i revolver. Činjenica pak, da je Liston ubijen svojom revolverom unosila je u događaj još više zabune.

Pošto je jahao ceo dan, Holidej se oko osam časova ulogorio za noć. Bio je vrlo umoran, ali on na to nije obraćao pažnju. Morao je izdržati.

Sledeći dan bio je isti kao i prethodni i on je nastavio da prevaljuje beskrajni prostor, katkad голу pustaru, ponekad travnu preriju, visije i nizije. I sve vreme pred njim se pružao trag jednog jedinog konja. S vremena na vreme nailazio je na mesta gde je konjanik pokušavao da izbriše trag koji je nje-

gov konj za sobom ostavio, i to mu je dosta dobro polazilo za rukom za svakog drugog, ali ne i za iskusno oko Doka Holideja. Konjanik je dakle, bio nervozan, i Dok je zaključio da još uvek prati istu ličnost, koja je pošla iz Brod Krika. Baš kao i pozajmljivač konja, konjanik je očekivao da će ga neko pratiti, možda je čak znao da Dok Holidej jaše njegovim tragom. Ako je znao ne bi bilo ništa iznenađujuće ako bi negde na putu sačekao gonioća u zasedi.

Došavši do tog zaključka, Dok je postao oprezniji u osmatranju puta pred sobom. To ga je nateralo da uspori brzinu kretanja, ali to mu nije mnogo smetalo, jer i bez njegove odluke konj je već dosta dugo kaskao kraćim korakom. Životinja je bila umorna od napornog putovanja. A onda, četvrtog dana od polaska iz Brod Krika, kada je izlazio iz proplanka uokvirenog nevysokim stenama, kuršum ispaljen iz puške odbio se od stene na samo desetak santimetara daleko od njegove glave. Dok je skočio na zemlju i kotrljajući se izvukao revolver iz futrole. Ostao je da leži tako, očekujući napad, svestan svog lošeg položaja pri jasnoj jutarnjoj vidljivosti. Osluškivao je da bi eventualno čuo topot kopita, ali do uha mu nije dopiralo ništa sem šuštanja lišća pomereno vetrom. Hitac je bio ispaljen sa nešto višeg terena, to je ocenio po uglu pod kojim se hitac od stene odbio. Pogledao je tamo, ali nije video ništa.

Sačekao je desetak minuta pre nego što je rizikovao da se pomeri. No, njegov pokret nije izazvao reagovanje napadača. Došao je bez incidenta do svog konja i pojahao ga,

a onda ga vratio nazad u zaklon i ponovo oslušnuo. Ništa, nikakvog šuma ni pokreta. Prošlo je još pet minuta pre nego što je stopu po stopu izašao iz zaklona stena, držeći u ruci spreman revolver. Njegovu hrabrost propratila je samo tišina.

Posle toga, preko malog logorišta uputio se uz padinu koja je vodila do ruba prevoja. Stigavši do vrha nastavio je njegovom dužinom, umoran ali budnog oka, neprekidno pretražujući teren pred sobom, vilica stisnutih od napetosti. Trud mu je bio nagrađen, jer je u jednom momentu daleko na ravnoj preriji pred sobom, ugledao jednu tačku koja se brzo gubila u magličastoj daljini, a u toj daljini, samo nešto dalje, ležao je grad Liliput čiji su limeni delovi na krovovima svetlucali na jutarnjem suncu.

Holidej je odložio revolver. Pitao se zbog čega je konjanik sve do sada čekao da se obračuna sa gonioćem? Da nije pucao samo zato da bi ga zadržao kako bi on sam došao do Liliputa, a da mu niko ne jaše neposredno za petama? Ili je nameravao da ga ubije. Hitac je proleteo sasvim blizu. Samo nekoliko santimetara ulevo i bio bi mrtav.

Holidej je pustio svog konja da dalje kroz preriju korača laganim korako. Nije znao da li će ga konjanik begunac sačekati u Liliputu. Znao je samo toliko da grad nije bio veliki i da je za poslednjih nekoliko godina vrlo malo napredovao. Ali, takav Liliput je bio dovoljno velika šuma da se čovek mogao sakriti u njoj bez posebne muke.

Ušavši u glavnu ulicu Holidej je zategao vođice pred zgradom gradskog zatvora, koji je istovremeno

bio i šerifska stanica. Ulica je bila tiha i tu i tamo kretalo se samo nekoliko uzgrednih prolaznika. Sjahao je iz sedla baš u trenutku kada je neki stariji čovek protrčao ispred njegovog lica i utrčao u šerifovu stanicu. Zapazivši izraz lica tog čoveka Holidej je vezao konja za privezište i pogledao za njim kroz otvorena vrata. Ugledao je starog kako žurno lista veliku hrpu starih i novih poternica. Prišao je bliže i naslonivši se na dovratnik zapazio da je starčevo lice zasijalo kada je iz gomile listova izdvojio jednu poternicu i počeo njome po-bedonosno da maše.

— To je on, to je sigurno on! — Povikao je oduševljeno i potrčao prema izlazu. U pokušaju da obide Holideja zakačio je ramenom dovratnik i posrnuvši od sudara ispustio poternicu. Ne pokušavši da dignu papir sa zemlje nastavio je trkom niz ulicu kao da ima krila.

Holidej je uzeo poternicu sa zemlje i zagledao se u ožiljkom obeleženo lice Bida Bejlja. Okrenuo se na petama i kao vetar potrčao trotoarom pravcem, kojim se starac udaljio. Trčao je dovoljno brzo da bi ga ugledao kada je zastao pred sedlarevom radnjom. Kada je starac upinujući prstom preko ulice u nekom nedovoljno određenom pravcu glasno povikao. — Maločas sam video Bida Bejlja. Ušao je na zadnja vrata kod Vajtheda. Držao je pušku u ruci i gledao je mrgodno kao da će svakog trenutka početi da puca. Dva čoveka su se pojavila na vratima.

— Bejlja? Ko je, do vraga, taj Bejlj?

Starac se iznenađeno trgao kao

da ga čudi da ima ljudi koji nisu znali za Bida Bejlja. Pogledao je ulicom prema zatvoru i ugledao Holideja koji je trčao sa poternicom u ruci. Kao da u nepoznatom čoveku vidi ubedljiv odgovor na pitanja dvojice neznalica, pošao je nekoliko koraka prema njemu, a onda zastao. Dok je pružio poternicu starome, a ovaj je poturio pod nos svojim sugrađanima kuckajući istovremeno koščatim prstom druge ruke po papiru ispred njihovog lica.

— Evo — povikao je uzbuđeno. — Ovo je Bid Bejlj, zločinac tražen zbog ubistva u desetak gradova i učenjen dobrom nagradom. Upravo sam ga video, kažem vam, video sam ga kako je na zadnja vrata ušao kod Vajtheda. Jeste li negde videli Vizemana?

— Šerif ne ustaje tako rano — rekao je jedan od njih.

— Onda pođite do njegove kuće i probudite ga. Recite mu da Džoš Mahon nikada ne greši kada treba nekoga prepoznati, a najmanje će pogrešiti kada je u pitanju hulja kao što je Bejlj. Od kako znam za sebe, ja skupljam poternice. Radim to kao što drugi ljudi skupljaju marke ili redak novac. Vizeman to zna. Samo mu recite da ustane i dođo ovamo i pobere lovorike. Pruža mi se prilika da postane heroj.

Holidej je dodirnuo Mahona po ramenu i ovaj je okrenuo prema njemu svoje sitno, od starosti naborano, lasičije lice.

— Ko ste vi? — zapitao je Mahon.

— U svakom slučaju nisam Bejljev prijatelj, mister — rekao je Holidej. — Jeste li sigurni da je baš

on ušao u Vajthedovu trgovinu? Da se niste prevarili?

— Jesam li siguran? Do vraga, naravno da sam siguran. Video sam ga jasno kao što već godinama nešto nisam video. U početku se šunjao dok nije došao do vrata, a onda je na silu ušao unutra, provalio je, ali vrlo tiho. Sve vreme je držao pušku u ruci i to je privuklo moju pažnju. Da me je video, verovatno da bih dobio metak.

Holidej je pogledao na drugu stranu ulice, gde je na jednoj velikoj zgradi pisalo: „Vajthedova trgovina“. Bila je to najveća zgrada u tom delu ulice, i bila je odvojena od drugih trgovina uzanim sporednim uličicama s obe strane zgrade. Holidej je raskopčao sako da bi mu revolver bio pristupačniji i pošao prema zgradi.

— Kuda ste se za vraga uputili, mister? — zapitao je Mahon, ali Dok Holidej nije obratio pažnju na njegovo pitanje i prešavši preko ulice zakoračio je na trotoar ispred trgovine. Prišao je prozoru i kroz prašinom zaprljano okno pogledao unutra. Prizor koji je ugledao nije ga iznenadio. Jedan krupan, snažnog izgleda, čovek stajao je pored tezge sa rukama dignutim uvis, bled u licu kao da je namazan puderom. Nedaleko od njega stajao je Bid Bejli sa naperenom puškom. Bandit je pogledom šarao po prostoriji, ali je ipak držao trgovca na oku.

Holidej je osetio napetost u svakom mišiću. Nije znao koliko će vremena proći pre nego što šerif stigne. Kada se to desi može doći do pucnjave i može se desiti da Bejli u puškaranju pogine. Holidej nije želeo da se to dogodi, a sem toga, nije nameravao da dopusti da

bilo ko drugi stavi ruku na Bejlija. Bejli mu je bio potreba i on ga je morao uhvatiti živog i zdravog.

— Hej, vi tamo, vratite se! — povikao je Mahon.

Holidej i ovoga puta nije obratio pažnju na Mahonovo dozivanje. Ležerno, kao da šeta, prišao je ulaznim vratima, odmerio ih dodirom ramena, a onda se odmakao dva koraka, zgrčio mišice na ramenima i prsima i jurnuo napred. U punom zaletu grunuo je na vrata, izvalio bravu i uz prasak, lomnjavu uleteo unutra. Pao je na sanduk sa brašnom, prevrnuo ga, i napravio belu zavesu od praha između sebe i dva čoveka u trgovini. Pucanj je grunuo i metak je proleteo na nekoliko santimetara daleko od Dokove ruke, a Dok je, sav beo od brašna, potrčao preko prostorije. U trku je pratio Bejlija pogledom i video kada je bandit zamahnuo puškom i kada se trgovac srušio na pod. Za trenutak je Bejli bio pogodna meta i Holidej je opalio nišaneći što je mogao bolje. Čuo je tup udar taneta u telo i krik iz Bejlijevog grla.

Udar kuršuma bacio je Bejlija na tezgju. Oštra ivica tezge pogodila je bandita u kičmu, i on je kao paralisani krenuo kolenima. Puška mu je ispala iz ruke i on je posrćući pošao napred pa u stranu, mašući rukama da bi povratio ravnotežu.

Holidej je viknuo. — Ne teraj me da pucam, Bejli!

Bid Bejli ga je pogledao besno. — Ko si ti?

— Nije važno ko sam.

— Ti si sigurno onaj koji me je pratio, prokletniče. Zašto me goniš?

— Tražen si zbog ubistva, Bejli.

Džeći se za desno ranjeno rame levom rukom, niz koju mu se sli-vao tanak mlaz krvi, Bejli je digao glavu. — Pratiš me iz Brod Krika?

Holidej je klimnuo glavom.

— Zbog gradonačelnika?

Dok je opet klimnuo glavom.

Bejli je na to iskrivio usne u ki-seo osmeh. — Zašto me onda nisi ubio, mister, bez obzira ko si?

— To je moja stvar. Nemoj pokušati da me iznenada napadneš, jer ću morati da te ubijem. Cilj mi je da te živog odvedem u Brod Krik.

Bejli je zažmirio očima kao mač-ka koja vrba plen. U međuvremenu je trgovac stenjući ustao na noge. Neko kretanje pred trgovinom na-govestilo je Holideju da su građa-ni Liliputa na kraju ozbiljno shva-tili Mahonove reči i da su se okup-ljali na ulici. Odjek pucnja zain-teresovao ih je da doznaju šta se događa unutra. Malo zatim priklo-njena vrata su se širom otvorila od udarca noge i unutra je žurno ušao čovek sa metalnom šerifskom zvez-dom prikopčanom za prsa košulje.

Šerif je najpre ugledao Vajtheda, a onda se namrštio na Holideja. Tek onda je ugledao Bida Bejlja koji je stajao sa jednom rukom dig-nutom uvis dok mu je iz rane na ramenu curila krv.

— Ti si Bejli? — rekao je šerif više kao pitanje nego kao konstataciju.

Bejli je umesto odgovora pljunuo šerifu pred noge.

Na to se umešao Holidej. — On je moj, šerife.

Šerif se na petama okrenuo Ho-lideju. — Šta hoćete da kažete ti-me da je vaš? Jeste li vi neki smrd-ljivi lovac učenjenih, mister?

— Mislite šta god hoćete, šerife, ali njega traže u Brod Kriku i ja nameravam da ga tamo živog dove-dem. On neće biti obešen u ovom gradu i neće uopšte biti obešen dok oni u čije ime sam ovde došao ne budu odlučili da je došlo vreme da visi.

Šerif je prišao korak bliže Holi-deju lica ukrućenog od negodova-nja. — Za koga vi radite, mister?

— Za građane Brod Krika. Oni žele da Bejlju sude za ubistvo gra-donačelnika Listona.

— Zar je Liston mrtav?

Holidej je klimnuo glavom.

Šerif se počeošao po vrhu brade i zagledao se Holideju u oči. Za to vreme gomila iza njega je postaja-la sve veća i veća.

U tom trenutku kroz gomilu se probio Mahon i upirući prst u Bej-lja rekao. — Jesam li vam kazao? To je Bejli, sigurno kao što sam ja Džoš Mahon. Poslednji put kada je učenjen suma je iznosila dve hilja-de dolara... za živog ili mrtvog. Možda je sada suma još i veća. Od danas će neko biti mnogo bogatiji nego juče.

Šerif se netremice zagledao u Ma-hona. — Zaveži Džoše. Dosta smo slušali priče o učenama i lovcima učenjenih. — Obišao je oko Holi-deja mršteći se na revolver u nje-govoj ruci. — A sada mi recite ko ste vi i čime se bavite? Video sam vas kada ste upali ovamo ne oba-zirući se na upozorenja da ne ula-žite u trgovinu. Izgledali ste kao čovek kome je sasvim svedjedno da li će poginuti ili ne. Zar vam je to-liko stalo do tog prljavog novca? Čak i po cenu života?

— Stalo mi je da uhvatim Bej-lja — rekao je Dok.

Za to vreme trgovac Vil Vajthed je ustao sa poda lica krvavog od mlaza koji mu se slivao iz posekotine od udarca. — Monk — obratio se šerifu — hoću da ovaj čovek bude zadržan u gradu. Upao je nasilno u moju kuću, pretio mi tražeći da mu dam hranu, municiju i revolver i na kraju me udario. Želim da ga zadržiš u gradu i da mu mi ovde sudimo. Važno je za građane, a naročito za nas trgovce i ljude od biznisa, da hulje kao što je on shvate da pokušaj pljačke i nasilja u ovom gradu nikada neće dovesti sem u zatvor. — Vajthed se okrenuo i oštro pogledao Holideja. — Zahvaljujem vam, mister, mnogo vam zahvaljujem. Da vi niste došli i u pravi čas mu prosvirali metak i tako ga onesposobili, verovatno da bi sa mnom bilo svršeno. Bio je rešen na sve samo da bi dobio ono što hoće.

Šerif Monk Vizeman je prošao između Vajtheda i Bejlja sve vreme pažljivo motreći na Bejlja. No, nije se trudio da razbojnika drži na našinu, jer je taj posao bio prepustio Holideju. Umesto toga, on je pregledao posekotinu na Vajthedovom licu i nezadovoljno šmrknuo.

— Pre svega ti bi Vile, trebalo da odeš do lekara da ti pregleda i previje povredu. Posle ćemo govoriti o tome ko će zadržati Bejlja a ko neće.

— Tu moramo biti mi, Monk. Do đavola, nije važno gde ćemo obesiti Bejlja, važno je da nitkov visi. Ovaj čovek će svakako dobiti svoj novac, je li tako?

— On ima pravo na nagradu, to je tačno — rekao je šerif. — Ali, pusti mene da ja to sredim, hoćeš li? Sada je najvažnije da ovog nit-

kova stavimo iza rešetaka. Posle toga ćemo se dogovoriti šta da radimo.

Vizeman je naperio revolver na Bejlja i mahnuo mu da pođe napred. Holidej je pošao pored razbojnika i krajem usta rekao. — Nemoj me prinuditi da te ubijem, Bejli. Nameravam da te odvedem nazad u Brod Krik i cilj mi je da te tamo dopremim živog.

Bejli je digao obrve do pola čela od čega je ožiljak na njegovom obrazu pobledio. Još uvek je držao ruku pritisnutu na ranjeno rame i dok je slušao Holideja, na njegovim čvrsto stisnutim usnama zaigrao je slab osmeh.

— Mister, ma ko da si, ja sam na tvojoj strani. Želja mi je da se odavde vratim u Brod Krik.

Vizeman je promumlao nešto sebi u bradu, i obratio se Bejlju. — Računaš da protiv ovog čoveka imaš više šanse nego protiv nas, Bejli? Je li to tvoja računica?

Bejli se osmehnulo i slegnuo ramenima. — Tamo gde ima vremena, šerifčiču, uvek ima i mogućnosti da se nešto desi.

— Znam to mister.

Bejli je ponovo odmerio Holideja i nasmejao se, zabacivši pri tome glavu. — Čoveče, u životu sam sreo dosta luckastih ljudi, ali ti nesumnjivo zauzimaš prvo mesto na mojoj listi. Uzećemo, dakle, naše konje i smesta poći u Brod Krik, važi?

Vizeman je prislonio cev svog revolvra Bejlju na čelo i lice mu se pretvorilo u kamenu masku. — Zaveži Bejli. Samo još jednom pisni i dobićeš smesta ono što si davno zaslužio.

Bejli je prošao pored njega posmatrajući gomilu koja se razmakla

da ga propusti. Mahon je pohitao napred krčeći put pred uhapšenikom, a Dok Holidej je idući pored Bejlja poveo uhapšenika kroz kordon posmatrača na ulici. Kada je Vizeman stao sa druge strane pored Bejlja, Dok je čuo kako je neko glasno rekao „Lovac učenjenih”. Odmah zatim Vizeman i Mahon su povikali na gomilu da se razide i posle nekoliko sekundi uhapšenik i njegovi čuvari našli su se na ulici idući prema zatvoru.

Vizeman je ušao prvi, prišao pišačem stolu i uzeo svežanj ključeva. Bacio je svežanj Mahonu i pokazao mu prema srednjoj ćeliji. Mahon je požurio ispred Bejlja koga je Vizeman gurneo vrhom cevi revolvera. Kada su se rešetkasta vrata s treskom zatvorila iza Bejlja, Holidej je vratio revolver u futrolu i obrisao znoj sa čela. Znao je dobroj svoja prava i nameravao je da ih ostvari, bez obzira na sredstva koja bude morao da upotrebi.

— Do sada je sve išlo kako treba — rekao je Vizeman vrativši se pišačem stolu. — Smestili smo ga u zatvor, a niko nije ozbiljno povređen, sem što se Vajthed malo iznervirao. Ispao mi mnogo vešt Džoš što si ga prepoznao i u tišini me obavestio.

— Računao sam da je neophodno da te upozorim, Monk — rekao je Mahon i iskosa neprijateljski pogledao Holideja. — Ali, nisam očekivao da će se ovaj došljak umešati.

— Pa dobro, on se umešao suprotno našim željama i tu se sada ne može ništa više učiniti.

— Vreme je da se u gradu obavi neko vešanje, Monk — nastavio je Mahon bez oklevanja. — To bi ti mnogo koristilo, s obzirom da se

približavaju izbori. Šta misliš kako bi odjeknulo kada bi se čulo da si uhvatio Bida Bajlija i obesiš ga u Liliputu. Časti mi, ta vest bi se brzo pročula po celoj pokrajini i tvoj ugled bi silno porastao.

Vizeman ga je pogledao ljutito. — Nisu u pitanju izbori, Džoš, i zato mi to nemoj više pominjati. Ja nosim ovu značku zato što to volim i svoju dužnost ću uvek obavljati kako najbolje umem. Ako ljudi ne vide to vešanje, i ako se zbog toga budu smatrali oštećenim, onda uto-liko gore. Neka me zamene.

— Bili bi budale da to urade — nastavio je Mahon. — Nikada nismo imali boljeg...

— Dobro, ali sada zaveži, Džoš — rekao je Vizeman razdraženo. Naslonio se leđima na sto i pogledao pored Holideja kroz otvorena vrata. Sada je pred zatvorom stajala povećta gomila u kojoj su se pojedinci gurali da bi uhvatili mesto odakle bi mogli videti Bida Bejlja u ćeliji. — Zatvori vrata Džoš i sačekaj napolju. Nemoj nikoga puštati unutra sem ako ja kažem.

Džoš Mahon je pohitao da posluša Vizemana, ali pre nego što je stigao do vrata u otvoru vrata se pojavio jedan onizak, zdepast, grub stariji čovek, bez šešira, progrušane sede kose i sa čitavim pramenovima dlaka, koje su mu virile iz nosa i ušiju. Pored njega su odmah stala dva mlađa čoveka snažnih, širokih ramena, sa žigom života u divljini na licima. Obojica mlađih držali su u rukama puške i zurili su pored Doka Holideja prema ćeliji u kojoj se nalazio Bid Bejli mršteći lice na pridošlice.

Hedon je mahnulo rukom Mahonu u znak pozdrava. — Čuo sam da

ste uhvatili nekog opasnog zločinca — promumlao je.

— Možda jesmo, Hedone, ali, to se tebe nimalo ne tiče, a ne tiče se takođe ni tvojih sinova. Prema tome, udaljite se oдавде što brže možete.

Pred iznenadnom plimom ljutine, Hedonovo lice se ukrutilo u zlokobnu masku. — Mahone, da mi to više nikada nisi rekao. Nikada! A sada zaveži! Nisam došao ovamo da mi ti daješ savete nego da razgovaram sa šerifom.

Mahon je neodlučno pogledao Vizemana koji nije pokazivao da je uzbuđen dolaskom neobičnih posetilaca. — Šta želiš Džime? — Zapitao je dosta sređeno.

— Hoću da pogledam uhapšenog razbojnika — rekao je Džim Hedon.

— Možeš ga videti odatle gde stojiš, zar ne?

Hedon je pogledao preko odaje do Bejlja u ćeliji i turobno se osmehnuo. Zatim je pokretom glave pokazao na Holideja. — Ovo je taj lovac ucenjenih?

— To je čovek koji je uhvatio Bejlja — rekao je Vizeman.

Džim Hedon je odmerio Holideja od glave do pete i usiljeno se osmehnuo. — Koliko sam čuo, vi ste u sebi sakupili dosta hrabrosti, mister. Čuo sam takođe da nameravate da ovog bandita sprovedete nazad u Brod Krik.

— Tako je — rekao je Holidej.

— Pod uslovom da ga ja pustim — dodao je Vizeman brzo.

Ni Dok Holidej niti Džim Hedon nisu ni hajali za njega. Džim Hedon se i dalje usiljeno smeškao i nastavio. — Ako ste stvarno naumili da to izvedete onda ste na sebe preuzeli vrlo težak zadatak, mister.

Koliko mislite da ćete dobiti za njegovu kožu?

— Nagrada je dve hiljade dolara — umešao se Vizeman, mada pitanje nije bilo upućeno njemu.

Džim Hedon je digao obrve do polovine čela i brzo je pogledao najpre jednog a zatim drugog sina. — Jeste li čuli to, Kele i Vese? Dve hiljade slatkih, zelenih dolara. I to sve za samo četiri dana jahanja do Brod Krika, kroz lepu divnu prebiju punu divnih mesta za zasedu.

Viši od dvojice Hedonovih sinova po imenu Kel razvukao je lice u širok osmeh, pokazujući požutele zube. — Biće šteta, tata, da čovek koji sebi uhvati jednog finog malog razbojnika i već takoreći ima u rukama takvu lepu svotu novca, ipak ne uspe da ga se dočepa. Biće zaista žalosno!

— Biće žalosno da se čovek zaplače — dodao je Džim Hedon. Pomerio je rukom Mahona u stranu i ušao korak dublje u odaju. Još jednom je pogledao Bejlja pre nego što se obratio Holideju. — Mister, hoću da vam kažem da smo i mi upali u taj posao. Nemojte skakati i zapamtite, vaša je sreća što smo mi ionako hteli da idemo u Brod Krik, pa vam nećemo uzeti veliki deo nagrade. Recimo dve stotine dolara za mene i po stotinu za svakog od mojih mladića. Vama će ipak ostati celih hiljadu šest stotina sa kojima možete kupiti lepu količinu viskija. Šta kažete na taj predlog?

Holidej je odmahnuo glavom. — Nije mi potrebna pomoć, Hedone. Ja svoj posao obavljam sam.

Kameno lice Džima Hedona nije otkrio ni trag njegovih osećanja. — Možda vi iskreno mislite da vam nije potrebna ničija pomoć, mister,

ali, moje je mišljenje da će vam ipak biti potrebna. Lovci učenjenih nisu nimalo popularni u ovim krajevima ni kod građana niti pak kod ostalih. A po mom mišljenju, usamljen čovek je mamac, zbog koga bi svako obližnuo usne pri pomisli šta mu može uzeti i za to dobiti veliku lovu... ako razumete šta imam na umu.

Holidej je mirno izdržao pogled starčevih užagrenih očiju. — Ja sam ga uhvatio i ja ću ga odvesti u Brod Krik, a za taj posao pomoć mi nije potrebna. Ako neko bude pokušao da me spreči utoliko gore po njega.

— Utoliko gore po vas, mister, naročito ako to budemo ja i moji sinovi, mada nijednog trenutka nisam pomislio da tvrdim da tako nešto imam na umu. Zato još jednom razmislite i računajte na to kako stvari stoje i da šerif nije rekao ni jednu jedinu reč protiv mene i mojih dečaka. On zna da smo časni miroljubivi ljudi, sva trojica. Prema tome, vi samo recite da se slažete i to će za mene biti dosta da naredim mojim dečacima da sedlaju konje.

Holidej je samo odmahnuo glavom i prišao stolu pored koga je šerif stajao naslonjen. Ne obazirući se na Džima Hedona, rekao je ozbiljnim glasom. — Hoću da pođem oko zalaska sunca. Do tada očekujem od vas da Bejlja zadržite u zatvoru i pod stražom.

Sa vrata je čuo neko gundanje nalik mumljanju medveda, ali kada se okrenuo, Džim Hedon i njegovi sinovi već su bili otišli. Monk Vize-man je rekao Mahonu da zatvori vrata i da nikoga ne pušta unutra. Zatim je kratko pogledao Holideja

i prešavši iza pisaćeg stola seo na stolicu.

— Moram da smislim kako to da izvedem — rekao je. — Ja imam odgovornost prema gradu.

— Ne interesuje me kako ćete izvesti, ali ja vodim uhapšenika — rekao je Holidej i okrenuvši se pošao prema vratima. Negde na sredini odaje dobacio je preko ramena. — Postarajte se da bude ovde kada večeras dođem da ga povedem, šerife. Postarajte se da ne bude omaške.

Holidej je otvorio vrata i izašao. Prolazeći pored Mahona ugledao je Hedonove sinove i njihovog oca koji su se, ne gledajući ni levo ni desno, krupni koracima udaljavali sredinom ulice. Zatim je ugledao još dvojicu opasnog izgleda koji su sišli sa trotoara i sučelili se sa Džimom Hedonom. Zapodeo se kratak razgovor koji se graničio sa raspravljanjem i u jednom momentu je Džim Hedon zabacio glavu i njegov glasan smeh se razlegao ulicom. Energičnim pokretom odgrnuo je jednog od njih i nastavio put. Hedonovi sinovi su, sa puškama na gotovs, ostali na svojim mestima dok je stari Džim trupkajući nogama pošao prema sporednoj ulici u kojoj je iznad vrata jedne zgrade visio natpis: „Gradska štala”.

Holidej je zamišljeno zagrizao donju usnu i pošao na svoju stranu. Uzeo je svog konja sa privežišta, odveo ga do korita za pojenje stoke i pustio ga da se napije. Sve vreme bio je svestan toga da ga ljudi u prolazu pažljivo posmatraju, ali mu se niko nije obratio nijednom reči niti je pokušao da mu priđe. Kada se konj napio vode pošao je niz glavnu ulicu Liliputa sa namerom

da konju da nekoliko časova odmora i da onda pokupi Bejlja... ne uveče kao što je glasno rekao, već u podne. Nadao se da će u zalazak sunca biti mnogo bliže Brod Kriku.

III

Doku Holideju nije trebalo mnogo vremena da zaključi da Liliput nije grad po njegovom ukusu. Čak i dok je obcedovao u jednoj aščinici koja je nosila zvučan naslov „restoran“, bio je predmet radoznalosti prolaznika koji su zavirili kroz prašinom zamagijene prozore. U salunu sve su oči bile upravljene prema njemu, ali niko mu nije prišao. Osećao se kao došljak, kao suvišno biće, ali to ga nije zabrinjavalo. Imao je Bida Bejlja u rukama, a to je značilo da će nevinost Luka Deninga biti dokazana.

Ali, u dubini duše, ipak ga je mučilo nekoliko briga. Nešto ranije video je Vajheda i Vizemana u razgovoru pred zatvorskom zgradom, i kako je izgledalo, Vajthed se prema Vizemanu držao sa velikom dozom autoriteta. Izgledalo je, takođe, da namršteni Vizeman ne drži situaciju u svojim rukama. Zbog toga je Dok bio zadovoljan što je odlučio da pođe šest časova ranije nego što je Vizemanu rekao.

Izašavši iz saluna, pošao je korakom dokoličara trotoarom, gledajući levo i desno, kao da je pošao u razgledanje grada. Štalskom momku je naredio da njegovog konja istimari, nahrani i napoji i da ga neosedlanog smesti u štalskom dvorištu. Došavši do štale uzeo je svoje sedlo od debelog štalskog momka Tjuba Vajta. Ne odgovarajući na

pitanja koja mu je Vajt postavio, uhvatio je svog konja, osedlao ga i vinuo se u sedlo. Dobacio je palcem Vajtu jedan dolar koji je ovaj vešto u letu uhvatio. A onda, kada je Holidej izjahao iz dvorišta, Vajt je potrčao preko ulice i nestao sa domaća pogleda.

Do zatvorske zgrade Dok je pošao sporednom ulicom i samoj zgradi prišao je sa zadnje strane. Tamo je našao Bejljevog konja, ali neosedlanog. Osedlao ga je, umirio ga tapšanjem po vratu i uz stepenice na zadnjem ulazu popeo se do ulaza. Kada je otvorio vrata, Monk Vizeman se naglo okrenuo i mahinalno izvukao revolver. Videvši ko je posetilac, šerif je samo izustio glasnu kletvu.

— Do đavola, Holideje, mogao sam vam probušiti kožu!

Holidej je samo odmahnuo rukom i pogledao Bejlja, a onda prišao prozoru s ulice i proverio koga ima na ulici. Video je Džosa Mahona koji je sedeo u stolici za ljuljanje sa puškom prebačenom preko krila.

Videvši da je ulica pusta, Holidej se okrenuo i pogledao Vizemana. — Ja odlazim, šerife. Izaći ću na zadnja vrata i biću vam mnogo zahvalan ako staroga još neko vreme ostavite napolju kao da čuva uhapšenika.

Vizeman se namrštio. — Nisam rekao da ga možete uzeti i odvesti — rekao je.

— A šta bi me moglo zadržati? — zapitao je Dok.

— Bilo je mnogo priče o tome, mister Holideje. S obzirom na to za šta vas ljudi smatraju u ovom gradu, niste stekli ni jednog prijatelja. Građani vrše pritisak na mene da

zadržim Bejlja da bude obešen ovde u gradu.

Holidej je primetio da je za vreme tog razgovora Bejli ustao na noge i prišao rešetkama. Sada je stajao tamo i netremice posmatrao Doka.

— Šta sam ja, to se njih nimalo ne tiče, šerife, ali mislim da se vas tiče. Zato vam i kažem da nisam lovac učenjenih. Ja sam prijatelj jednog mladog čoveka, koga šerif Stad Skinner drži u zatvoru u Brod Kriku pod optužbom da je ubio gradonačelnika. Taj mladi čovek je izjavio da je ubica Bejli, ali njegovoj izjavi se neće verovati, ukoliko ne pokažem Brod Kriku da je Bejli tu, u blizini. To je razlog što mi je Bejli potreban i što ću ga uzeti od vas i odvesti ga u Brod Krik. Dovedću ga tamo za tri, četiri dana, makar me to koštalo života.

Vizeman je pažljivo pogledao Holideja. — Zašto mi to niste odmah rekli?

— To nije bilo važno i nije se ticalo nikoga sem mene. A što se tiče građana, ako me ne vole zato što misle da sam lovac učenjenih, onda je to njihova stvar. Šta više, slobodni su da me mrze.

— Šta ste vi? Pustolov? Avanturista? — zapitao je Monk Vizeman.

— Ta reč ne odgovara mojim stremljenjima, šerife. Istina je da se dosta krećem i da mi se u toku tih putovanja svašta događa, kao na primer sada. Ali, daleko sam od toga da tragam za avanturama. U ovoj poduhvat sam se uvalio zbog jednog momka koji je otišao kod Listona da se s njim nešto raspravi, ali, kada je ušao u njegovu kancelariju zatekao ga je mrtvog i Bejlja koji

ga je upravo pljačkao. Bejli je pobegao ostavivši novčanik i Listonov revolver.

Vizeman je pogledao Bejlja koji nije izgledao ni najmanje zabrinut zbog hapšenja i zatvaranja. — Vi dakle smatrate da je Bejli surovi, bezobzirni ubica, kako na poternicama piše, Holideje?

— Mislim da je sve to što se o njemu priča, šerife. Možda čak i mnogo više. Ali, ako ga malo pažljivije pogledate, videćete ogrebotine i ožiljke na njegovim rukama što me navodi na ideju da je neposredno pre napada na gradonačelnika bio u nekoj gadnoj gužvi. Možda je te ožiljke zadobio u nekom okršaju u koji je upao pošto ga je neko prepoznao. U Listonovu kancelariju je ušao nenaoružan, jer je od oružja imao samo pušku, a vi znate da puška privlači pažnju, pogotovu ako je čovek nosi gradskim ulicama u po bela dana.

— Slažem se — rekao je Vizeman — Ali, otkuda vi sve to znate, Holideje?

— Nagadam, šerife, trudim se da logički razmišljam. Kada je izašao iz Listonove kancelarije, pošto ga je moj prijatelj Luk Dening iznenadio, on je ukrado konja, a svog bangavog ostavio pred štalom. Čim sam čuo da je neko zamenio konja, posumnjao sam da je taj neko ubica i pošao sam za njim. Na putu ovamo on je na jednom mestu zastao i... pokušao da me ubije. Promašio me je i došao ovamo, a njegovi postupci u ovom gradu potvrđuju da sam u jednoj stvari bio u pravu. On je očajnik. Morao je da se na bilo koji način dokopa novca, hrane i revolvevera. Zbog toga je napao Vajtheda. Da Mahon nije strastveni skup-

Ijač poternica, Bejli bi možda dobio ono što je hteo.

Vizeman je opet odmahnuo glavom i oštro pogledao Bida Bejlja. — To objašnjava nekoliko pojedinosti, koje su i mene zabrinjavale, Holideje. Hvala vam na pomoći. Ali, šta ćemo sada?

— Sada? Ja ga vodim u Brod Krik.

— Sami samčiti?

— Sam samcit.

Vizeman je ustao i neko vreme je uporno posmatrao Holideja, pre nego što je rekao. — Mislite da će vam to poći za rukom?

— Moraću da uspem, inače će obesiti mog prijatelja.

Vizeman je klimnuo glavom dajući time do znanja da shvata Holidejevu nuždu. — Dve hiljade dolara su strašno velika količina novca.

— Nisam zainteresovan za novac od ucene, šerife, to sam vam već rekao.

— Ima ih koji jesu — primetio je Vizeman.

Holidej je dosta dugo ćutao, pre nego što je upitao. — Otac i sinovi Hedon?

Vizeman je ustao i prešao ispred pisaćeg stola. — Stari Džim je nevaljalac najgore vrste. Veći deo života proveo je na granici sukoba sa zakonom. Svoje sinove je vaspitao da budu isti kao on i oni spremni da za njim krenu i u sam pakao. Oni su surova, čvrsto povezana sorta, koju niko neće zaustaviti da se dokopa onoga što hoće. A stari Džim voli dolare.

— Ja ih nisam pozvao da pođu sa mnom — rekao je Dok.

Vizeman se osmehnulo škrtlo. — Stari Džim ne čeka da ga neko po-

zove. On je nanjušio taj novac i to je dosta.

— Mislite da će me pratiti?

Vizeman je slegnuo ramenima. — Ko zna?

— Ali, mislite li vi da će me pratiti?

Vizeman je klimnuo glavom. — Mislim da hoće.

Holidej je duboko uzdahnio i počeo da šeta odajom. Mada se nije plašio ljudi, hvatao ga je nespokoj pri pomisli na trojicu Hedona u preriji. Konačno je zastao kod stola i nagnuo se prema Vizemanu.

— Nameravam da Bejlja vežem za sedlo. Uz put ću zanočiti tri ili četiri puta i na prenočištima će biti vezan za neko drvo ili oboreno stablo. Ne nameravam ništa da prepustim slučaju, i zato sam siguran da ću uspeti. Prema tome, recite Hedonu i njegovim sinovima da ću pucati na njih, ako mi dođu na domašaj kuršuma. Biće okršaja.

— Oni su naviknuti na okršaj, Holideje — rekao je Vizeman. — Oni samo za to i žive.

— Onda ih držite dalje od mene.

Vizeman se ispravio. — Kako? Do đavola, kad napustite ovaj grad sa Bejljem, taj slučaj više neće biti u mojoj nadležnosti. Ja imam na glavi ovaj grad i moram voditi brigu o redu i miru. Nema načina da sprečim Hedona i njegove sinove da pođu za vama. Po prirodi svog posla ja sam ograničen na grad i ne tiče me se ono što se događa u preriji.

— Ako me ubiju, tićaće vas se. Sve što se desi u gradskom ataru, vaša je briga — rekao je Dok.

Vizeman je slegnuo ramenima. — S obzirom na to kako stari Džim obavlja svoje poslove, sumnjam da

će neko ikad čuti šta se desilo sa vama. On je lukav, zapamtite moje reči. Sem toga, kao ni vi, ni on ništa neće prepustiti slučaju. Jedne noći, možda prve, i možda druge, on će vam se privući sa svojim sinovima i dočepaće se Bejlja. Ako pokušate da ga silom odbijete neće ni trepnuti ako vas ubije. Posle toga će naplatiti ucenu za Bejlja, živog ili mrtvog, ali verovatnije mrtvog. Šta, dakle, mogu ja tu da učinim?

— Dajte mi vremena — rekao je Dok.

Vizeman je upitno nabrao čelo. — Kako?

— Nađite ih, zagovarajte ih, recite im da ću krenuti posle zalaska sunca ili još kasnije. Recite im da je moj konj umoran i da mu treba vremena da se odmori. Recite im bilo šta, ali ih zadržite i omogućite mi da uhvatim nekoliko časova prednosti. To je sve što tražim od vas.

Vizeman se zacerekao. — Pa, vi pojma nemate o ljudima njihovog kova, zaista pojma nemate. Holideje. Gde ste ostavili svog konja dok ste ručali i dok ste u trgovini uzimali namirnice za put?

— U gradskoj štali, gde bih drugde?

— Jeste li videli onog trbušastog čoveka, koji tamo posluhuje?

Holidej klimnu glavom.

— On se zove Tjub Vajt. Znae li s kim on najviše pijanči?

Holidej je nagađao i zato nije bilo potrebno da mu se kaže.

— Sa Kelom i Vesom Hedonom — rekao je šerif. — Vajt je veoma blizak s njima od kako su Kel i Ves ubili dvojicu Teksašanina koji su jedne noći ubili boga u njemu. E, pa vidite, čim ste vi uzeli svog ko-

nja, Vajt je verovatno otperjao da potraži starog Džima Hedona. Stari lisac već zna ono što biste vi hteli da sakrijete.

Holidej je stisnuo usne. Sada je znao kuda je debeljko otišao, kada je istrčao iz štalskog dvorišta. — Ako već znate da će poći za mnom, nije li vaša dužnost da ih sprečite u tome, šerife?

Vizeman je odmahnuo glavom. — Ne mogu nikoga da sprečavam da ode iz grada. Niti mogu da idem iz grada i da vas neko vreme pratim i dajem vam zaštitu zakona. Uostalom, oni bi vas napali onda kada se ja udaljim. Vi ste uhvatili Bejlja i tražili ste da ga prepustim vašoj brizi. Na taj način ste mi vezali ruke i ja sam sada nemoćan.

Holidej je lagano izvadio revolver iz futrole i proverio da li je pun. Gledao je oružje nekoliko dugih sekundi pre nego što je naglo digao glavu i uhvatio zamišljen Vizemanov pogled. To mu je otkrilo da je, bez obzira na odbijanje pomoći, Vizeman ipak na njegovoj strani. Naravno, samo u dubini duše, ali i to je nešto značilo.

— Dobro. Onda ga sada mogu preuzeti? — zapitao je Dok.

Vizeman je klimnuo glavom. — Možete. Neću vas više odvrćati niti ću vam se prečiti na putu. Ali, daću vam jedan savet. Pohitajte. Jašite i samo jašite. Džim Hedon i njegovi sinovi poznaju svaku stopu ove zemlje u prečniku od stotinu milja oko grada. Nećete moći da sakrijete svoj trag i zato ne gubite vreme u uzaludnim pokušajima. Jednostavno, jašite bez odmora, sve dok ili vi ili vaš konj ne padne i molite boga da se to ne desi pre nego što stignete u Brod Krik.

Vizeman je izašao ispred pisaćeg stola i pružio ruku. — Ne znam da li bi trebalo da vas sprečim ili ne, mister Holideje, ali imam utisak da to ne bi bilo nimalo lako. Neka vam je sa srećom onda. Nadam se da kasnije, posle nekoliko meseci, neću čuti od nekog slučajnog putnika namernika da vam se u putu desio neki nesrećni slučaj.

Holidej se osmehnuo krajičkom usana i zahvalio mu, a Vizeman se okrenuo i otvorio vrata ćelije. Kada je Bid Bejli izašao, ramena pravilno previjenog, ali još uvek krvave košulje, Holidej je uperio revolver u njega.

— Naši konji su sa zadnje strane zgrade, Bejli. Popni se na svoga, pa ću ti onda svezati ruke. Zatim ćemo pojahati u sporednu ulicu i poći ćemo prema jugu. Ako mi budeš pričinjavao teškoće, srediću te tako da ćeš požaliti što si se rodio.

Vizeman je pošao do zadnjih vrata, otvorio ih i ostao pored njih, dok su Holidej i Bejli pojahali konje. Ona im je mahnulo rukom, zatvorio vrata i prošavši kroz zatvor, izašao na drugu stranu na glavnu ulicu. Džoš Mahon je digao glavu i radoznalo ga pogledao.

Na to je Vizeman progovorio. — Oni su na putu iz grada, Džoš, ali mi ćemo se ponašati tako da izgleda kao da je Bejli još uvek u ćeliji. Ne puštaj nikoga unutra.

Mahon je zabrinuto nabrao obrve. — To ćemo lako, ali šta ćeš reći Vajthedu?

— Kazaću mu da bude pažljiviji kada je sam u trgovini. Moglo bi mu se desiti da bude ubijen.

Rekavši to, Vizeman se uputio trotoarom prema salunu. Raskrilivši

ramenima leptirasta vrata ušao je unutra i prišao šanku. — Je li neko video Džima Hedona? — zapitao je.

Krčmar je potvrdno klimnuo glavom. — Bio je ovde. On i njegovi sinovi kupili su svaki po jednu bocu viskija, a zatim su otišli na zadnji ulaz.

— Pre koliko vremena?

— Pre možda pola časa. Zar nešto nije u redu, Monk?

Vizeman je slegnuo ramenima i promrmljao nešto neodređeno videvši Tjuba Vajta, kako pije viski direktno iz boce. Zatim je prošao kroz salun do dvorišta. Tu je zastao i obasjan podnevnim sunčevim zracima zagledao se u pravcu kuda je vodio put za Brod Krik. Na vidiku nije bilo ni traga od Doka Holideja i njegovog zarobljenika, niti pak od Džima Hedona i dvojice njegovih sinova. No, konačno, Monk Vizeman nije ni očekivao da će videti nekoga od njih. Obrisao je znoj sa čela i uz sporednu ulicu izašao do glavne ulice. Izvesno vreme stajao je zamišljen na trotoaru ispred saluna, a onda je prešao preko ulice i poslao telegrafsku poruku šerifu Stadu Skinneru u Brod Kriku. Nije znao da li će Skinner pokloniti neku pažnju telegramu, ali ako bude primio ozbiljno ono što u telegramu piše, Dok Holidej će možda moći da računa na neku pomoć bar na drugoj polovini svog teškog putovanja.

Odmah po izlasku iz grada, Holidej se uputio preko visoravni, terajući Bejlja da jaše ispred njega. Sunce je nemilosrdno pržilo i prošlo je samo nekoliko časova pre ne-

go što je njegov konj počeo da skraćuje korak. Bejli je jahao pogleda usmerenog pravo napred, ne govoreći ni reč. No, Holidej je iz tog njegovog ćutanja zaključio da njegov uhapšenik duboko razmišlja i da kuje planove kako da se oslobodi. Sa svoje strane, Dok je razmišljao da nikako ne sme dopustiti da se Bejlijevi planovi realizuju; imajući to neprekidno na umu jahao je sa rukom na jabuci sedla, uvek spreman da potegne revolver ako to zatreba.

Popodne je tromo odmicalo, i oko dvojice konjanika spustila se tišina. Jednu za drugom prelazili su naporene milje kroz prvi lanac brežuljaka, a posle toga nastala je gola pustinja. Iza toga prešli su preko nizije ispresecane vododerinama, a potom su zašli u drugi lanac brežuljaka. Kod jednog zdenca ugnjeđenog između stena. Holidej se zadržao tek toliko da se konji napoje i tek tom prilikom Bejli je po prvi put progovorio.

— O meni se priča gomila laži, Holideje — rekao je prigušenim glasom.

— Ne želim da znam ništa o tome — rekao je Dok.

— Ne poričem da sam uradio ponešto suprotno zakonu — nastavio je Bejli. — Opljačkao sam nekoliko poštanskih kola, a jednom sam opljačkao banku u jednom gradu. Pretpostavljam da sam ranio nekolicinu budala koji su mi se našli na putu, ali, mene su ucenili zbog silovanja i ubistva, a tako nešto ja nikada nisam uradio.

Holidej je u međuvremenu bio sjahao i dok je Bejli govorio on je pio vodu iz lokve izdubljene u kamenu. Voda je bila bistra i hladna. Pošto je završio, ispravio se i po-

kretom ruke dao znak Bejliju da se i on napije.

Smeškajući se, Bid Bejli je sjahao i zagnjurio lice u bistru vodu. Pio je žudno. Kada se napojio, digao je glavu i otresao vodu iz kose. Desno rame ga je još uvek jako bolelo, ali Bid Bejli je i pre toga nosio rane od metaka i znao je da će bol konačno uminuti. Kada to bude, i kada bude mogao slobodnije micati ramenom, nameravao je da ubije Doka Holideja. Konačno, i Holidej je bio samo običan čovek čijoj izdržljivosti i opreznosti postoji granica.

Učinivši napor da se uz Holidejevu pomoć popne u sedlo, Bejli se udobnije namestio, pre nego što je rekao. — Verujem da nisi pošao za mnom zbog nagrade, Holideje. Sreo sam dosta lovaca ucenjenih i ti mi ne ličiš na tu sortu. Nešto mi govori da je ona budala koja me je omela da olakšam gradonačelnika neki tvoj rođak ili prijatelj, i da je optužen za ubistvo gradonačelnika. Znajući situaciju spreman sam da se nagođim s tobom.

— Nemam ništa za pogađanje, Bejli.

— Nemoj dva puta da kažeš, mister. Uvek se ima o čemu pregovarati.

— U ovom slučaju ne. Sve karte su u mojim rukama.

— Inak je jedna u mojim: moj iskaz. Ako me odvedeš u Brod Krik, varaš se ako misliš da ću nešto reći da spasem život tvom čoveku. U stvari, mogu smisliti neku priču koja će ga odvesti pravo na vešala. S druge strane, kada bih imao papira i olovku, mogao bih napisati izjavu u kojoj priznaem da sam ja ubio Listona. Ti bi dobio izjavu, a

zauzvrat pustio bi me da slobodno odjašem.

Holidej je odmahnuo glavom. — Govorićeš Bejli, govorićeš.

— Ja ne mislim baš tako, mister. Tvoj čovek će visiti, ako ne budeš igrao igru koju ja hoću.

Holidej je priterao svog konja savim pored Bejlijevog i presekao svog zarobljenika pogledom ledenim od zagrljaja hladne smrti. Bejli se nehotice izmakao u sedlu da bi izbegao van dohvata Holidejevih ruku i petama zagrebao svog konja koji je počeo uzmicati. No, Holidej je brzo pružio ruku, i dohvatio uzde i zaustavio ga. — Govorićeš, Bejli, kažem ti. Ti možeš da mi napakostiš i napakuješ jednom nevinom čoveku smrtnu presudu, ali ne zaboravi da i od smrti na vešalima ima nešto gore. Mislim da sam te uverio da ne prezam ni od čega, i znaj da ću te, ukoliko ne budeš govorio istinu, tući dotle dok ne pomisliš da je vešanje dar božiji. Neće me u tome sprečiti niko, nikakav šerif ili bilo ko drugi. Jesi li me čuo, huljo? Reći ćeš istinu.

Bejli je liznuo suve usne i lice mu se pretvorilo u kameni masku na kojoj su gorele oči usjaktale od mržnje. No, Holidej se nije zabrinuo. Bio je odlučan da sprovede ono što je rekao i znao je da je bandit toga svestan. Karte su ipak bile u njegovim rukama. Osmotrio je put pred sobom i iza sebe i zaključio da požuri i što pre pređe brdo i umakne iz eventualne zasede. Znao je da će u otvorenoj preriji imati više uslova za brzo jahanje, a nameravao je da za to iskoristi dolazeću noć! Kao što mu je Vizeman savetovao. jahao je, jahao bez odmora. jer je i sam znao da je to jedini izlaz. Ne-

ka đavo nosi Hedona i njegove sinove, neće ga stići.

Tjub Vajt se teturajući vratio u štalu tek kasno poslepodne mutne glave ali zadovoljan sobom. Boca viskija koju je toga dana zaradio što je dao Džimu Hedonu dragoce- no obaveštenje, bila je pravi Božji dar, jer je do isplate nedeljne zarade trebalo da čeka još tri dana, a u džepu nije imao ni toliko sitni- ne da sebi priušti čašu piva. Njegove krive noge konačno su ga donele do ulaza u štalu, gde je nameravao da sedne u hlad i malo odrema. Kasnije će opet malo procunjati da se nekako domogne nekog novca, a možda će u međuvremenu neko na- ići i častiti ga malom napojnicom. Stari Vilis za koga je radio imao je više novca nego što je mogao da potroši u toku celog života. Pri po- misli da će kasnije u toku popodne- va još nešto gucnuti, Tjub se osetio bolje raspoloženim i skoro srećan zbog dobrih izgleda za taj dan ušao je kroz vrata. No, odmah je zastao. Pred njim su se u polutami ukazale nejasne siluete dva visoka čoveka. Tjub je zatreptao i pošao da se vra- ti pružajući istovremeno ruku ka revolveru.

No, začuo je glas koji je odmah prepoznao. — Ne pravi budalaštine, Vajate, nego dođi unutra. Želimo sa- mo da porazgovaramo s tobom o jednoj važnoj stvari.

Tjub je osetio da mu se telo hla- di i da mu ledeni žmarci gmižu niz kičmu. Nije tek tako olako uzimao posetu Zika Torpa. Torp je bio zlo-

čudan tip, žustre i surove naravi, koji se po Tjubovom mišljenju držao suviše visoko za svoju pravu vrednost. Njegov stalni pratilac, Ken Džems nije bio ništa bolji.

— Da porazgovaramo? A o čemu to, Torpe? Do đavola, umoran sam. Dan je vruć, a raditi u štali nije lako.

— Biće ti još teže ako ne razvežeš jezik, debeljko — umešao se Džems zgrabivši Tjuba za rame i gurnuvši ga na ogradu najbliže pregrade za konje.

— Šta... šta hoćete od mene? — zapitao je Tjub.

— Hoćemo da nam kažeš kada je otišao onaj lovac ucena, koji je ovde ostavio konja?

Tjub je nervozno liznuo suve usne i odmahnuo glavom. — Ja... Ja nisam bio ovde. Nisam video kada je otišao.

Džems ga je snažno udario pesnicom u stomak i Tjub se presavio i povratio deo pića. Onda mu je Džems digao glavu dodirnom revolvera po vilici, proprativši taj svoj gest rečima. — Ne vidim ovde ni konje Hedonovih, Vajte, prema tome, za tebe bi bilo bolje da se malo pribereš i aktiviraš mozak, zar ne? Kada je ona hulja od lovca odjahala i kada su Džim Hedon i njegovi sinovi napustili grad?

Torp je prišao iza Tjuba i prislonio mu revolver na potiljak. Znoj je potekao niz Tjubovo debelo, masno lice. Znao je da će ga, ako progovori, ova dvojica oderati na kajifeve. A ako kaže ono što zna i ovi se popnu Džimu Hedonu na vrat, biće u nevolji sa druge strane. U svakom slučaju, nije mu se pisalo dobro.

— Rekao sam vam... — počeo je.

Torp je zategao obarač revolvera i metalni kliket čelika jezivo je odjeknuo u tišini. Tjub je osetio dodir cevi na potiljku kao usijani žar. — Razmisli malo bolje — rekao je Zik Torp.

Tjub Vajt je kolutao očima i u jednom momentu kao da mu je zastao dah. Znoj se krupnim graškama slivao se s obe strane njegovog masnog lica. — Tačno u podne — uspeo je da prevali preko jezika, mada su mu reči zastajale u grlu.

— Ko je pošao u podne?

— Džim i njegovi sinovi, nešto pre nego što je Holidej odjahao.

— Holidej? — rekao je Ken Džems dignuvši još malo vrhom revolver-ske cevi Tjubovu glavu. — Holidej?

— Tako se zove lovac ucena, koji je uhvatio Bejlja.

Ken Džems je napravio grimasu kao da mu nije pravo to što je čuo. — Ako je to onaj Holidej za koga sam čuo, to onda malo komplikuje stvar. A šta je sa Bejljem. Je li ga Holidej poveo sa sobom?

Tjub je očajnički zavrteo glavom. — To ne znam, nisam video. Džemse, Holidej je došao po svog konja i posle toga ja sam otišao da o tome obavestim Džima Hedona, ier sam znao da bi Džim to želeo da zna.

Torp i Džems su brzo izmenjali značajne poglede pre nego što je Torp, vraćajući revolver u futrolu, ozbiljno klimnuo glavom. — Mislim da je to prava istina. Holidej je otišao sa Bejljem, a onaj stari lešinar Hedon je uzeo svoje sinove i otišao da ga negde sačeka. Prema tome, znamo na čemu smo i šta nam valia raditi, je li tako?

Džems je klimnuo glavom i okrenuo se od Vajta. Ali, kada je Tjub već hteo da s olakšanjem odahne,

Džems se naglo okrenu i zamahnu rukom u kojoj se našao revolver. Ruka i revolver su se spustili na glavu Tjuba Vajta i sve sanjarije o predstojećem dodatnom uživanju alkohola nestale su iz njegove svesti. Noge su mu klecnule i on se svom težinom skljkao na tlo.

Zik Torp je neko vreme zainteresovano posmatrao Kena Džemsa, pre nego što je zapitao. — Je li to bilo neophodno?

Džems je slegnuo ramenima. — U poslednje vreme stekao je naviku da izbrblja sve što zna i da obaveštava ljude. Ovako će izvesno vreme mirovati. Do tada, mi ćemo biti daleko oдавде.

— Hedonu se to neće dopasti — rekao je Torp vraćajući revolver u futrolu.

Džems se osmehnu. — Sigurno je da mu se neće dopasti ono što će ga snaći, ali, takav je život. Hajdemo, Zik.

Izašli su iz štale i uputili se svojim konjima vezanim malo dalje u ulici. Mada su birali sporedne ulice bez prolaznika, njihov odlazak nije ostao neprimećen od strane šerifa Monka Vizemana. Izašavši na sporedni ulaz zatvora i zastavši na stepenicama, Vizeman se počeo po potiljku i zagledao se niz put prema Brod Kriku. Negde na tom putu jahao je jedan pustolov — avanturista sa vezanim uhapšenikom, a pratili su ga Džim Hedon i njegovi sinovi Ves i Kel. To nije bilo u njegovoj nadležnosti i nije ga se ticalo. Ali, sada su se još dvojica nevaljalaca uputili istim putem. To mu se već nije sviđalo, jer nikada nije mirisao Torpa i Džemsa. Nisu mu se sviđali njihov izgled i ponašanje.

Vizeman se duboko zamisli i re-

zultat tog razmišljanja bio je da se okrenuo na stepenicama i zaključao vrata zatvora. Našavši Džosa Mahona, koji je još uvek sedeo pred zatvorom sa puškom preko krila, Vizeman mu se obratio.

— Možda ću poći na kratko jahanje, Džoš. Pripazi za to vreme na zatvor, hoćeš li?

Mahon je nabrao obrve i upiljio se u šerifa. — Nekada nisi baš mnogo mario da jašeš po vrućini, Monk. Otkuda sada odjednom ta želja?

Vizeman se osvrnuo oko sebe. — Ti samo pazi šta se ovde radi, — rekao je i udaljio se niz ulicu do ugla, gde je svratio u ulicu koja je vodila do štale. Idući ka štali ugledao je Tjuba Vajta koji se dizao sa zemlje. Kada je Vizeman stigao do njega, Vajt se već bio povratio iz nesvestice pljusajući se po licu vodom iz korita za napajanje stoke. Kada je ugledao Vizemana, psovka mu se zaglavila u grlu.

— Šta ti se to desilo, Tjube? — zapitao je Vizeman.

— Torp i Džems — rekao je Tjub kratko.

Vizeman se iznenadio. — Zašto?

Tjub Vajt mu je ispričao. Vizeman ga je pažljivo saslušao, a onda mu naložio da mu osedla konja. Nekoliko minuta kasnije, kada je već sedeo na leđima svog konja, Vizeman se bludeći zagledao niz put koji je vodio prema Brod Kriku. Nije mu se mnogo dopadala pomisao na ono šta se pred njim nalazilo, ali, nije video način kako bi mogao izbeći da tamo pođe. Bio je na kraju krajeva, kako je sam sebi rekao, dužan da zaštiti nedužne ljude. Dok Holidej nije bio običan nedužan građanin, čak možda uopšte nije ni bio nedužan, kada se ima u vidu kakav glas

je uživao, nije čak pridavao njegovom, Vizemanovom gradu. ali, nije li šerifova dužnost bilo da mu pomogne koliko je to u njegovoj moći? Vizeman je u sebi potvrdno klimnuo glavom.

Pošto je doneo odluku, Monk Vizeman se uputio pravcem kojim su pre njega pošli Holidej i njegovi gonioči. Jahao je lagano motreći pred sebe, mučen vrućinom i suvim vetrom, koje nije voleo, ali je u ovom momentu bio spreman da to podnese.

IV

Šerif Stad Skinner je ravnodušno pogledao službenika telegrafa, koji je skoro trčeći ušao u njegovu kancelariju. Već skoro pola časa igrao je čekers sa Lukom Deningom i bio je vrlo rdavo raspoložen, jer je od dve odigrane partije obe izgubio. Skinner je, uostalom, mrzeo da gubi bilo u čemu.

— Telegram za tebe, Stade, iz Liliputa.

Skinner se namrštiio na mršavog telegrafskog službenika i mrzovoljno uzeo telegram iz njegovih ruku. Počeo je da čita ne menjajući izraz lica. — Pominje Bida Bejlja — rekao je službenik pogledavši prema Luku Deningu, koji je u međuvremenu ustao sa ležaja i prišao rešetkama ćelije.

— Umem da čitam — rekao je Skinner razdraženo još uvek žmireći očima da bi se koncentrisao na ono što čita i nastavio da klizi pogledom po redovima.

— Piše, takođe, da ga je Dok Holidej uhvatio. Prema tome, Bejli je ipak bio ovde i Holidej ga je šćepao.

Skinner je naglo digao glavu i pogledom kao bodežom opominjući prostrelao službenika. Službenik je ustuknuo korak nazad, a zatim se okrenuo i prolazeći pored rešetkaste ograde ćelije bliže nego kada je dolazio, dobacio brzo. — Izgleda da će ga Holidej živog dovesti ovamo.

— Gubi se! — zauriao je Skinner i službenik je žurno izašao, ne osvrćući se za sobom. Skinner je lagano ustao, još uvek čitajući telegram. Kada ga je po drugi put pročitao jako se namrštiio na Luka Deninga koji je naivno upitao.

— Je li to istina, Stade?

— Naravno da je istina. Ali, ostavi se tog oslovljavanja po imenu. Dok sam ovde, ja sam šerif Skinner i to nemoj zaboraviti.

— Želim da znam, šerife, radi se o mojoj koži — rekao je Luk. — Uhapšen sam zbog nečega što nisam uradio i niko mi ne veruje da sam nevin. Ako je Holidej zaista uspeo ono što Tim Bel maločas reče, onda za mene ipak ima nade da budem oslobođen.

— Pre svega, moramo Bejlja dovesti ovamo živog i izvući od njega njegovu verziju događaja — podsetio je Skinner Luka. — Inače, ne ostaje onako kako je Partridž izjavio, zar ne?

Luk je odmahnuo glavom. — Ja ne gledam tako, šerife. Tvrdio sam da je Bejli bio u gradu i u Listonovoj kancelariji, a to mi niko nije verovao. Rekao sam da je pbegao kada me je video, a ni to mi niko nije

verovao. E, sad je dokazano da je bio u ovom gradu i Holidej će ga dovesti da to i potvrdi.

Skinner je prišao do rešetaka ćelije i dodao Luku telegram kroz rešetke. Zatim je okrenuo leđa uhapšeniku i zagledao se zamišljeno u suncem osušeno tlo na ulici. Bilo je kasno popodne i uskoro će početi da duva svež večernji povetarac. Kada zahlađi, imaće povoljniju atmosferu. Moći će sa Lukom da odigra još neku partiju čekersa i možda će ga ovaj put dobiti.

Luk je pročitao poruku i vratio je nazad. U poruci se pominjalo hvalanje Bida Bejlja i dopuštenje šerifa Monka Vizemana da Dok Holidej može odvesti uhapšenika u Brod Krik radi svedočenja. Naglasak u poruci, bar kako je Luk shvatio, bio je u tome da podseti Skinera na njegovu obavezu, jer je slučaj već bio van domašaja i nadležnosti Vizemana.

Luk je progovorio. — Razmišljao sam o onim trenucima kada sam zatekao Bejlja u gradonačelnikovoj kancelariji, šerife. Sećam se da nije imao revolver. Tek što je bio uzeo novčanik iz Listonovog džepa i počeo da ga pregleda. Moj upad ga je trgao. Ispustio je novčanik i pružio ruku da dohvati revolver sa poda, ali kako je bio zagledan u mene, nije ga napipao i sigurnije mu je bilo da pobegne napolje. Nije mogao da zna da ja ne nosim revolver, zar ne?

— Sve neki čudni postupci — rekao je Skinner za sebe, i vratio se nazad pisaćem stolu. Naslonio se na površinu. Liliput se nalazio na udaljenosti od četiri dana jahanja i čak ako bi iz istih stopa pojahao i pošao, nije video kako bi sreo Holideja

pre proteka dva dana. To je značilo dva dana napornog jahanja, jahanja koje Vizeman iz Liliputa nije bio spreman da preduzme. Zašto bi se onda on maltretirao? Sutra ujutro će možda naći nekoga ko bi Ejbu Postlu pomogao u čuvanju zatvorenika, pa bi onda bez žurbe mogao poći Holideju u susret. U tom slučaju, ne bi morao da jaše suviše daleko i Holidej, koji je inače prozrokovao celu tu zbrku oko Bejlja, morao bi da najveći deo posla obavi sam.

— Čini mi se da je tvoj prijatelj dobro naoštrio mamuze ovih dana. I trebaće mu — rekao je Skinner.

— Od početka sam verovao da me Dok Holidej neće izneveriti, šerife. Mislim da ste i vi to znali.

Skinner je slegnuo ramenima. — Ostavio je na mene utisak čoveka, koji zna šta hoće i ima snage da to ostvari, ali, nemoj misliti da je sve završeno i da si već slobodan, momče. Bejli još nije ovde, a i kada bude, neće biti lako slomiti ga. Prema tome, sedi mirno gde si, i čekaj dok ja odem da porazgovaram sa nekim ljudima.

Luk nije odgovorio ništa i Stad Skinner je izašao na trotoar ispred zgrade zatvora. Kada je odmakao van njegovog vidokruga, Luk se vratio do svog ležaja. Već se osećao mnogo lakše i bio je zahvalan sudbini što je imao prijatelja kao što je Holidej. Činilo mu se kao da se Holidej pojavio u njegovom životu samo zato da bi mu pomogao. Dosta vremena posle toga u zatvor je, vukući noge ušao Ejbu Postlu. Odmah je ugledao kutiju sa tablom i figurama za čekers na njoj. Pomerio je jednu figuru i namignuvši rekao. — Bolje bi za tebe bilo da ne tučeš sa-

Stada suviše često, mladiću. Zapamti ovaj moj savet.

Luk nije bio raspoložen da igra još jednu partiju, ali imao je previše vremena koje je trebalo nečim popuniti, možda još puna četiri dana, a čekers ga je bar zamajavao da ne misli o svom položaju i nezvesnoj sudbini. Tako je igra nastavljena.

Dad Bestont se baš udaljavao od šanka kada je u salun ušao Stad Skinner. Beston nije voleo da se sretne sa Skinnerom koji ga nije voleo i nije se ustezao da to pokaže. Dad je Skinnerovo neprijateljstvo pripisao činjenici da je nekako ulazio u diskusiju i raspravljanje sa Skinnerom baš onda, kad je bio malo pod uticajem alkohola. Skinner je imao običaj da kaže da Beston ne izdržava piće što nije bilo tačno. Do đavola, govorio je Dad sebi, mogao je u piću oboriti pod sto svakog čoveka u gradu.

Prolazio je pored Skinera i čuo kad je ovaj kao uzgred rekao. — Dok Holidej je uhvatio Bejlja.

Bad je zastao u pola koraka i preko ramena pogledao Skinera u potiljak. Krčmar i nekoliko drugih građana zainteresovano su se okupili oko Skinera.

— Je li to tačno, Stade? — zapitao je krčmar.

— Upravo sam dobio telegram iz Liliputa. Holidej je dočepao Bejlja i vraća se ovamo. Može, dakle, biti da je priča Luka Deninga ipak istinita. Ako je Holidej pratio Bejlja do Liliputa i uhvatio ga, onda ima

osnova verovanju da je Luk stvarno video Bejlja u gradu. Naravno, to ne bi trebalo brzati sa zaključcima, ali, ne treba ni odbaciti pomisao na takvu mogućnost.

Trojica slušalaca su promrmljali da se slažu. Želeći da čuje nešto, Bad Beston je zauzeo mesto za šankom dovoljno blizu da čuje sve što bi Skinner rekao. Njegov napor je bio nagrađen, jer ga Skinner nije razočarao. Ono što je čuo skoro ga je ubolo u želudac.

— Prema tome, mladi Luk možda, neće posetiti, a Dok Holidej će zaraditi dve hiljade dolara.

Dad Beston je liznuo suve usne i pred očima mu je kao uživo iskrsnula slika gomile novčanica. Dve hiljade dolara. Prokleo je u sebi Doka Holideja. Godinama je, besneo je Beston razmišljajući radio kao mazga, više od bilo koga drugog u gradu. Ali, bez obzira koliko je želja, napora i znoja ulagao u svoje poduhvate, nešto bi ipak ispalo pogrešno. Prevarom bi bila isporučena slaba građa ili bi banka izneverila prethodno sklopljeni dogovor o produžetku kredita. U ovom momentu nije mogao dobiti zajam čak ni od pedeset dolara.

Dok Holidej je, međutim, imao sreću koja je njemu nedostajala. Uživao je ugled u gradu u kome je bio došljak, u kocki nikada nije gubio, pa čak ni u ljubavi nije trpeo neuspehe. Nije jednom primetio kako ga Lusi Kar gleda, iako je Lusi smatrao svojom devojkom. Sada je još zaradio ogromne pare hvatanjem jednog zločinca. Pare i slavu!

Bad je srknuo svoje piće i zapitao se šta bi Lusi na to rekla. Dad je znao da nije ravnodušna prema Holideju i da bi mu vrlo rado da-

la svoje srce, kada bi on samo nečim pokazao da to želi. Zbog toga je morao da joj posveti mnogo više pažnje, što je opet značilo da je zbog toga morao da zanemari neke svoje poslove, a neke da potpuno izgubi. No, to nije bila velika šteta, težio je Dad sebe, jer je Lusi Kar bila najlepša mlada žena u gradu. Ovako kako su stvari sada stajale, njemu je zavidelo bar dve stotine mladih neoženjenih ljudi koji bi se prevrtali preko glave samo da iz njenih usta čuju makar jednu reč. Mada u poslednje vreme Lusi nije bila presrećna zbog toga što ga ima pored sebe, Dad je znao da je to samo zato što joj je kao pravi glupak otkrio u potpunosti svoj loš finansijski položaj. Trebalo je da je prvo nagovori da se uda za njega i da joj tek posle toga, tek nešto malo kaže, ostavljajući je i dalje u uverenju da on dobro radi i da će se u kratkom roku sve popraviti.

Stad Skinner je pričao i dalje. — Tu treba nešto uraditi. I znate šta? Palo mi je na um da odem do Part-ridža ne bi li smogao hrabrosti da pođe Holideju u susret... naravno, zajedno sa mnom. A ne bi prošlo nezapaženo sa moje strane ako bi neko od vas pošao da nam pravi društvo. Bejli još nije ovde, i mada Holidej smatra sebe dovoljno sposobnim da potpuno sam privede Bejlje, mislim da ne bi škodilo ako bi mu nekoliko nas pošlo u susret. Mogli bismo da pođemo sutra ujutru.

Dad Beston se ukrutio i mišići na stomaku su mu se refleksno zgrčili. Holidej se vraćao sam. Kada dovede Bejlja u grad, može postaviti zahtev da mu se isplati dve hiljade dolara. Ali, ako bi neko drugi doveo Bejlja, ne bi li taj imao prven-

stveno pravo na te dve hiljade dolara? Dad Beston je osetio da mu se grlo suši. Ispio je svoje piće do kraja i izašao. Trebalo mu je vremena da razmisli. Morao je da nađe pravo rešenje. Sem toga, morao je smesta da nađe Lusi i da od nje pozajmi nešto novca za konja, municiju i hranu za put. Morao je, takođe, da smisli neki dobar razlog, koji će joj reći, kao na primer da treba da ode u Liliput i pokupi neki novac koji je tamo uložio.

Smeškajući se u sebi, Dad je ob-
risao znoj sa čela. Do đavola, kako je dan vruć. A na putu će biti još toplije uz dodatak prašine. No, neka sve nosi vrag, rekao je sebi. Dve hiljade dolara vrede malo znoja i gutanja prašine. Nastavio je da hoda trotoarom sve dok nije stigao do jedne male radnje gde je ušao unutra i zatekao Lusi Kar, koja je probala haljinu jednoj ženi. Kada je ušao, Lusi je digla glavu i videvši ko je došao, u njenim plavim očima je planula iskra nezadovoljstva.

Još sa vrata Beston je progovorio. — Kad to završiš, Lusi, želeo bih da porazgovaram s tobom. Imaš li nešto protiv, ako te sačekam u zadnjoj sobi?

Lusi ga je odmerila kritički. Dad Beston je znao da mimiše na viski i da bi mogao urednije da izgleda. Ali, sada nije bio trenutak da razmišlja o tome.

— U redu Dade — rekla je — neće potrajati dugo.

Beston je klimnuo glavom i udaljio se u drugu odaju. Zadnja soba bila je manja od prednje, i imala je samo jedan prozor. Dad je prošao do zida i pokušao da ga otvori, ali prozorsko krilo nije htelo da se pomeri. Uzeo je nož za pisma iz fio-

ke u komodi i pokušao da ugura rih ispod krila i tako ga pomeri, ali, sve što je uspeo bilo je da otkine komadić drveta. Mrmljajući nezadovoljno, pokušao je ponovo da silom podigne prozorsko okno, ali ni drugi put nije uspeo. Odloživši nož opsovao je nešto sebi u bradu i okrenuo se da bi video Lusi koja je tog trenutka ušla u sobu. Pogledala je pored njega kroz prozor i izraz njenog lica je ostao nepromenjen i zatvoren.

— Pakleno je vruće unutra — rekao je Beston.

— Da, Dade, vruće je. Taj prozor, kao ni vrata, ne mogu se otvoriti.

Beston se namrštitio. Napravio je tu kuću jeftino i za kratko vreme, nameravajući da kasnije izvrši potrebne popravke. Ali, kao ni u drugim slučajevima, ni za Lusin lokal nije našao vremena. Lusi Kar je prišla jednoj maloj peći, nalila vodom posudu za kuvanje kafe i dodala unutra kafe. Podjarila je vatru i stavila posudu na ringlu, a onda uzela dve šoljice sa police.

— O čemu si to hteo da razgovaramo, Dade? — zapitala je.

Iako je sve vreme od saluna do Lusine radnje smišljao način kako da izloži svoj problem, Beston je stao pred Lusi zavezanog jezika. Uvek je tako bilo kada bi se našao s njom licem u lice izložen direktnom pogledu njenih plavih očiju koje nisu pokazivale nikakva osećanja. Izgledalo je to kao da je između njih navlačila neku prepreku iza koje je stajala sigurna, neranjiva na svaki uticaj ili pritisak koji bi se iz spoljnog sveta na nju mogao vršiti.

— Moram da odem do Liliputa,

Lusi. Obilazio sam više od dve nedelje ovaj grad i zaključio sam da za mene ovde nema posla. Niko nema novca, a i ako ga ima, boji se da taj novac ispusti iz ruku. Bilo šta da je razlog posla nema i to me ubija. Ne mogu ceo dan da visim u salunu i ispijam viski.

— Ne Dade, ne možeš.

Beston je lagano digao glavu i njegov pogled se sukobio sa njenim. Ali, izraz Lusinog lica i dalje je ostao ravnodušan i nečitak. Iza nje vatra u peći bila se rasplamsala i uprkos vrućini koja je u sobi vladala, ona je izgledala hladna kao potok u proleće. Pao je u iskušenje da joj priđe i oseti dodir njenog tela, ali je odmah odbacio tu pomisao. Ovo nije bio trenutak za uzbuđivanje, a intimniji dodir s njom uvek je kod njega izazivao bržu cirkulaciju krvi. Gospode bože, kako je bila lepa. Nikako nije smeo dozvoliti da je izgubi.

— Pre nekih godinu dana — počeo je, nastojeći da svom glasu da potrebnu uverljivost — pošto sam predvideo da će ovde početi da zatežu kaiš, poslao sam nešto novca u Liliput. Tražio sam od tamošnjeg bankara da ispita mogućnost za biznis i danas sam od njega dobio poruku da dođem da porazgovaramo. Mislim da bih tamo mogao početi iz početka, samo što ovaj put neću propustiti da se obogatim.

Lusi ga je pogledala s nepoverenjem. — Nikada mi do sada nisi pominjao ništa o tome, Dade.

— Nisam mislio da je važno, Lusi. Do vraga, čovek ne misli stalno o poslu.

— Nisi mislio da je važno, Dade? Šta mi to pričaš? Pa, već mesecima si bolestan od uzaludnog razmišlja-

nja kako da dođeš do novca. Ja sam ti pomogla koliko sam mogla i nadam se da nisi došao za neku novu pozajmicu?

Beston je osetio da mu se usta suše. Voda u loncu je počela da vri i Lusi se okrenula da pripremi kafu. Beston je s olakšanjem odahnuo, jer više nije mogao da izdrži njen pogled. Dobio je malo u vremenu da se pribere i spremi za napad. Znao je da će biti teško, ali, morao je uspeti, jer je bio iscrpeo sve izvore za pozajmicu u gradu. Prošle noći uvalio se u tuču baš zbog novca, koji nije na vreme vratio, i mnogo ljudi je čulo raspravljjanje između njega i poverioca, pre nego što su pesnice počele da sevaju. A u gradu kao što je Brod Krik novosti se šire brzo.

— Mi zajednički učestvujemo u svemu, Lusi — rekao je prilazeći joj. Ona je energično okrenula lice ka njemu i oči su joj dobile neki hladan izraz. Beston se napravio da to nije primetio mada je odjednom pozeleo da u ruci ima čašu žestokog pića. Piće ga je umirivalo isto kao i rad rukama.

— Zajednički učestvujemo u svemu? — zapitala je Lusi.

— U ovome... u svemu. Ja te volim i venčaćemo se čim budem ponovo stao na noge. U poslednje vreme tukla me je nesreća, ali, to ne može trajati večno. Videćeš... poslovi će krenuti nabolje, sve će biti bolje. Uspećemo nas dvoje, videćeš.

— Znači, u pitanju je ipak novac, Dade — rekla je Lusi i lice joj se zateglo.

— Naravno da je u pitanju novac, ali, ne novac za pijančenje. Moram da odem u Liliput. Za taj put

su mi potrebni konj, hrana, oružje. Trebaće mi četiri ili pet dana da dođem do tamo, a onda još nekoliko da se sa bankarom dogovorim šta da se radi sa mojim novcem. No, najvažnije je da je poruka, koju sam dobio, ohrabrujuća.

— Mogu li videti tu poruku, Dade? — zapitala je Lusi tiho, naličujući kafu u dve spremljene šolje. Za to vreme nije ga ni pogledala, ali Beston je video da su joj usne čvrsto stisnute kao i uvek kada je tvrdoglavo išla za nekim određenim tokom svojih misli.

— Do đavola, pocepao sam je odmah kada sam je dobio, Lusi. Nije bilo razloga da čuvam papir, jer sam ga pažljivo pročitao i znam sve šta je unutra pisalo. Uostalom, za put će mi trebati samo dvadesetak dolara.

Lusi je spustila lonac za kuvanje kafe i praznim pogledom zagledala u zid. Beston je čekao, znajući da je pre samo dva dana Lusi naplatila izradu dve haljine za ženu nekog rančera. Na tim haljinama bilo je dovoljno čipaka i mašnica da je za njih morala dobiti dosta dolara. Te haljine Lusi je radila pune dve nedelje.

Ne skidajući pogled sa zida, devojka je rekla. — Ja vrlo naporno radim, takoreći skapavam na poslu, Dade. Činim sve što je u mojoj moći da zaradim nešto novca i omogućim sebi pristojan život. U početku sam mislila da ćeš mi ti pomoći u tome, da ćemo stvarati zajedničkim snagama. Ali, ti si me duboko razočarao, Dade.

Bestonovo lice oblilo je rumenilo. — Osuđuješ me za to što su ljudi stegli kese i ne ulaze u gradnju kuća kao da sam ja za to kriv? Oče-

kuješ od mene da ih uhvatim za gušu i da silom iscedim novac iz njih. Do đavola, ja bih hteo da radim, ali mi ne pružaju mogućnost.

Lusi mu se okrenula licem u lice. — Dade, da znaš da mi ne smeta tvoj poslovni neuspeh, već tvoje laži. Peče me što sam se prevarila u tebi.

— Laži?

Lusi je potvrdno klimnula glavom. — Već si pozajmio od mene dvadeset dolara pod izgovorom da želiš da zaključiš ugovor sa Valterom Bišopom. Taj posao se nikad nije ostvario, Dade, baš kao što se nikada nisu ostvarila ni mnoga druga lepa obećanja koja si mi dao. Mislim da Valter Bišop nikada nije ni pomišljao da ti poveri izgradnju svoje kuće u gradu. Mislim da si me tom prilikom slagao, a novac koji sam ti dala više nikada nisam videla.

— Bišop je budala i prokleti lažljivac — prasnuo je Beston. — On me je prevario, gadno prevario.

Lusi je odmahнула glavom. — Ne, Dade, Valter Bišop nije lažljivac. On je vrlo fini i častan čovek. Ti si izneverio sam sebe. — Lusi je uzela svoju šoljicu sa kafom i prošla pored njega. Poglédala je kroz prozor i bez okolišenja dodala. — Ali, to više nije važno, Dade, jer je sve završeno.

Beston je bio pošao za njom i već je bio pružio ruku da je dohvati oko struka i okrene je ka sebi. Čuvši njene reči, zastao je naglo, kao da mu je opalila šamar po licu. Pogledao je njenu raskošnu crnu kosu, koja je kao val padala na ramena. Do nozdrva mu je dopirao miris borovine. Stajao je tako nekoliko trenutaka zbunjen, dok mu je u ušima

i dalje odzvanjao odjek reči: „Svršeno je...”

Kao sumanut, grubo je zgrabio za mišicu i okrenuo je prema sebi tako da je Lusi prosula deo kafe na pod. Pokušala je da mu se otme, ali Beston je držao čvrsto.

— Nemoj mi to više nikada reći, Lusi! Nemoj mi to više nikada reći. Ti si moja buduća žena i moraš mi pomoći. Na kocki su dve hiljade dolara. S tim novcem možemo otići negde daleko od ovog grada i ponovo početi život. Otići ćemo tamo gde nas niko ne poznaje.

Lusi je spustila šolju sa kafom i izvijajući se vitkim telom, izmigo-ljila mu se iz ruku. — Ne Dade, sve je svršeno. Već dosta dugo vremena razmišljam o tome. Ako sam nešto osećala za tebe to je sada mrtvo. Nećemo uspeti u tome što govoriš zbog toga što sam ja ono što jesam, a ti si ono što si ti. Nijedno od nas dvoje ne može se promeniti.

Bestonovo lice se smračilo od ljutine. — Je li u pitanju neki drugi čovek? — procedio je.

Lusi je odrečno odmahнула glavom. — Ne Dade, nije u pitanju nijedan drugi čovek. Ne mogu to da ti objasnim, ali, u ovom momentu ne želim nikoga pored sebe. Želim samo da budem nezavisna, da radim ono što moram i što mi je sudbina odredila i da zaštedim nešto novca. Sve to nije mi moguće ako moram da brinem o tebi.

— Da brineš o meni? — Dad Beston se nasmejao ogorčeno. — Ko ti je, do đavola, rekao da moraš da vodiš brigu o meni? Bio sam male-rozan neko vreme, ali, to ne može trajati daveka. Kažem ti da je novac tu. Treba samo da pružim ruku i da ga uzmem.

Lusi je prošla preko odaje do komode i uzela svoju kesu s novcem. Otvorila je i uzela dvadeset dolara koje je bez reči pružila Bestonu.

— Ovo je poslednji put, Dade. Očekujem da mi vratiš novac, jer sam vrlo naporno radila da bih ga zaradila. Ostajala sam s iglom i koncem do duboko u noć, dok si ti provodio vreme u salunu, smejući se, pijući, zabavljajući se. Konačno mi je sinulo da sam bila obična budala i da ti nisi čovek zbog koga vredi tračiti život.

Beston je uzeo novac i čušnuo ga u džep košulje. Svest da ima novac potreban za izvođenje njegovog plana dao mu je više samopouzdanja. Osmehnulo je zaverenički i sa blagim prekorom u glasu rekao. — Zar tako, Lusi? Raskid preko noći?

Lusi je odmahнула glavom. — Ne, Dade, nije preko noći. Ovo što sam ti rekla dugo se kuvalo u meni. Već duže vremena među nama nema neke topline, što si i sam mogao da primetiš. Ja ti želim sve najbolje, Dade, ali, da bi tako bilo, moraš napregnuti leđa i mišiće, moraš raditi kao i drugi ljudi. Ovo je nov grad koji se razvija i svakome obećava divnu budućnost. Oni koji budu radili i razvijali se zajedno s njim, izgrađiće za sebe lep život.

Beston se nasmejao i uzeo svoju šolju sa kafom. Sad je mogao unajmiti konja u gradskoj štali, kupiti namirnice, municiju i revolver. U roku od nedelju dana imaće u rukama dve hiljade dolara i onda svi mogu ići do đavola. Ipak, ne baš svi. Vratice se nazad po Lusi i oboriće je s nogu. Znao je čime se osvaja žena kao što je ona. Kada im pođe dobro i kada im se želje ostvaruju,

one zatvore oči pred onim što je bilo i što više ne znači ništa.

— Vratiću se, Lusi — rekao je. — Onda ćemo ponovo razgovarati.

— Samo mi vrati novac koji mi duguješ, Dade. Činim ovo zato što smo nekad bili bliski i što je među nama bilo topline i što znam da sam ti u ovom momentu poslednja nađa. Zbogom i sa srećom.

Beston je osetio da se u njezinu ponovo skuplja bes. Od vrućine počeo se obilno znojiti. Poželeo je da se što pre nađe napolju i udahne svež vazduh.

— Holidej — rekao je iznenada. — Dok Holidej. — Pucnuo je pobedonosno prstom ispred njenog lica.

Rumenilo je oblilo Lusine obraze i ona je ustuknula s izrazom zaprepasćenja na licu.

— Šta ti to govoriš, Dade?

— Kažem da je Dok Holidej krivac, eto šta! Do vraga, zar misliš da nisam primetio kako ti je lice zasiljalo kada smo ga pre neki dan sreli na ulici. Zar misliš da ne znam šta osećaš za njega? Samo slep čovek bi mogao to da ne primeti.

— Šta osećam za Doka Holideja? — prasnula je Lusi, jer joj je odjednom prekipelo. — Ti si lud! Jedva da ga poznajem. Jedva da smo se sreli nekoliko puta i pri tome nikada nismo progovorili ni jednu reč. Dok Holidej mi ne znači ništa i nikada mi ništa neće značiti.

— Ko sada laže, hteo bih da znam? — dobacio joj je Beston u lice. — Pa, dobro, nije važno. Holidej, neće nikad dobiti ništa što meni pripada. Nikakav kockarčić i skitnica neće praviti budalu od mene, to da znaš.

— Dade, strašno grešiš — povikala je Lusi, ali Beston je nije više

slušao. Požurio je prema vratima i uhvativši se za kvaku, zastao. — Ne, neće mi to Holidej učiniti, Luši... to ti se kunem. Sačekaj malo. Pa ćeš videti. Razgovaraćemo kad se vratim.

Rekavši to, Dad Beston je čvrstim korakom izašao iz Lusine radnje. Otišao je do gradske štale i uz mnogo muke uspeo da ubedi štalskog momka da mu pozajmi jednog konja za poslepodne. Odjahao je na njemu do trgovine i tamo kupio namirnice i revolver. Zatim je sporednim ulicama izjahao iz grada i uputio se prema brdima, zaokupljen prijatnim mislima, koje su mu bile naknada za doživljeno maltretiranje.

V

Prve noći posle odlaska iz Liliputa Dok Holidej nije zastao da se ulogori. Uprkos upozoravajućeg saznanja da bi trebalo da više prištedi konja, nastavio je da jaše goneći pred sobom Bida Bejlja. Prošli su kroz lanac brežuljaka i zašli u predeo pun vulkanskih stena. Jahanje kroz noć bez mesečine bilo je opasno i zato je ponovo skrenuo prema ravnici. U prvo praskozorje naišao je na skupinu stena u jednoj maloj dolji i tu sjahao s konja.

Oči su mu se sklapale od umora i celo telo ga je bolelo od napornog jahanja. No, jedan pogled na bandita uverio ga je da bandit pati još više. Mada je bio naviknut da beži, jer je ceo život proveo u bežanju, Bejli nije bio u stanju da sa ranom na ramenu jaše ceo dan.

Dok je dao Bejlju znak rukom da

sjaše i ovaj je poslušao. Zatim ga je gurnuo prema jednom kamenu i sa jabuke sedla skinuo konopac. Vezao je konopcem Bejlju noge i obavio ga nekoliko puta oko kamena. Odmaknuvši se korak nazad, Dok je obrisao znoj sa čela. Čak i u te rane jutarnje časove bilo je dosta toplo, i budući da je iza sebe ostavio samo jedan dan, a da su mu predstojala još puna tri, shvatio je da će ga to što leži pred njim iscrpsti do krajnjih granica.

Zapalio je malu vatru bez dima, zagrejao jednu konzervu pasulja sa mesom i pripratio kafu. Oslobodio je Bejlju ruke da bi se mogao sam hraniti, ali, čim je večera bila završena, on ga je ponovo svezao. Pošto je razgrnuo vatru, Dok je iz svoje putne torbe izvadio nož i gurnuo ga u žar. Zatim je prišao Bejlju i skinuo mu zavoj sa ramena. Bejli ga je sve vreme gledao mrsko, ali, mada je glasno ubrzano disao, nije izgovorio ni reč. Sedeo je i zurio u Holideja, a Dok je skoro fizički osećao kako se u njegovoj glavi uobličavaju opake misli.

Rana je bila otvorena i Dok je očistio i obrisao komadom čiste krpe, zatim je uzeo nož iz žara i pritisnuo ga pljoštimize na otvor rane. Bejli je zaurao od bola i glava mu je klonula na prsa. Kada mu je Dok digao glavu, otkrio je da je Bad Bejli, odmetnik, ubica, pljačkaš banaka i vozova, mogući izvršilac silovanja i ko zna šta još, u nesvesti, jer mu je bol prouzrokovan dodirnom usijanog noža, odneo poslednju iskru snage. Dok je oprao zavoj što je bolje mogao i ponovo ga previo banditu na ranu. Zatim mu je navukao košulju i zakopčao je skoro do grla, a zatim je izašao nekih stotinu meta-

ra iz dolje i obrisao tragove. Vrativši se u logor, klonuo je umorno pored jednog kamena i naslonio se leđima na njegovu mlaku površinu. Stavivši ruku sa revolverom u krilo, zatvorio je oči i predao se odmoru.

— Vidiš li, dečko, šta si propustio da zapaziš?

Džim Hedon je pokazao jedan mali kamenčić koji se crneo na crvenkastoj zemlji oko njega.

Kel Hedon, bliži svom ocu, pogledao je u pravcu kuda je stari pokazao, ali nije video ništa sem zemlje.

— Ako to ne vidiš, dečko, onda znaj da od mene nisi ništa naučio. Kamen je prevrnut i to ne tako davno, jer se donji deo još uvek nije osušio. Taj kamenčić koji vidiš, prevrnut je konjskom kopitom, pre ne više nego nekoliko časova. Znaš li šta to znači?

Kel je sa strahopoštovanjem pogledao oca. Mrzeo je kada mu se otac obraćao. U tim trenucima podsećao je Kela na jedinog učitelja koga je Kel ikada imao, a koji je imao naviku da šeta između drvenih školskih klupa sa štapićem od bambusa u ruci, koji bi povremeno upeorio na Kela, tražeći od njega da objasni o čemu je govorio pre toga. Kel nikada nije bio u stanju da ponovi, jer pre svega, nikada nije slušao šta učitelj govori. Kelove misli su uvek bile negde daleko, sa druge strane prozora učionice, sa stvarima daleko interesantnijim od onih o kojima je učitelj govorio.

Kel je odrečno odmahnuo glavom na očevo pitanje. Stari Džim je du-

nuo kroz nos i obratio se drugom sinu. Ves, vitak i visok u sedlu, odmah je odgovorio.

— To znači, da su Holidej i Bejli samo tri-četiri časa ispred nas, tata.

— Znači da je Holidej jahao celu noć, dečko, baš kao i mi. Znači, takođe, da je pametan. Održao je prednost pred nama. Tim postupkom, međutim, otkrio mi je da zna da smo mu na tragu. I šta sada, Kele?

Kel se uzvrpoljio u sedlu. Nije želeo da odgovara na pitanja. Želeo je da mu se kaže šta treba da radi i on će to uraditi.

— Do đavola, tata, ne znam. Ja ne pravim planove za akciju ti to dobro znaš.

— Nikada nisi imao ono što je potrebno za pravljenje planova, dečko, i ja to znam. Ali, računam, da se može desiti da me u nekoj prilici iznenadiš.

Džim Hedon je obišao konjem oko svojih sinova i onda se istovremenim protezanjem ruku i nogu protegnuo u sedlu. Pošto se ponovo udobno namesti u sedlu, promrsio je prstima svoju sedu bradu i žmireći pogledao jutarnje sunce.

— Ovde ćemo se odmoriti, momci. Nije mudro prilazati mu bliže, bar zasada. Njihovi konji su već dosta umorni, a pred nama su još tri dana putovanja. Sutra ujutru biće naš.

Kel se namrštio na Vesa koji je slegnuo ramenima. — Ako smo već tako blizu, tata — usudio se Kel konačno da kaže — zašto ga onda odmah ne sredimo?

Džim se namrgodio. — Sad već vidim da ti nikada ništa nećeš naučiti, sine. Gajio sam lude nade da će, kada odrastu, bar jedan od mojih sinova biti dovoljno briljantan da mi pomogne u razmišljanju. Ali,

nade su mi se izjalovile. Vi ste obojica telom odrasli ljudi, ali ste pameću ostali na nivou deteta.

Džim je još jednom obišao konjem oko njih pre nego što je konačno sjahao. Rekao je svojim sinovima da zapale vatru, a onda je prišao do ivice visoravni i zagledao se na niže u pravcu nizije. Već je zaključio da Dok Holidej nije budala. Ali, na kraju, stari Džim nije sreo nijednog lovca ucenjenih za koga se moglo reći da je budala. To su bili ljudi gladni novca, kao i on, uz to dosta hrabri, vrlo tvrdoglavi i uporni. Svaki lovac ucenjenih bio je spreman da istraje do krajnjih granica snage, čak je bio voljan i da umre, samo da bi svoj plen dopremio na tržište gde ga je mogao naplatiti.

Džim se osmehnuo na tu pomisao. Tržište. Prodati telo ucenjenog i videti ga kako visi. Nije mislio da će tako učiniti, ali je smatrao da bi bilo za pucanje od smeha ako bi mogao tako da učini. Uzeti novac i posle toga stati ispod leša koji se njiše na konopcu. Zabacio je glavu i glasno se nasmejao, a svež jutarnji vazduh je preneo dalje njegov smeh. Kel i Ves su prestali sa loženjem vatre i radoznalo ga pogledali i sami bolje raspoloženi. Dopadalo im se kada se njihov otac smeje; kada bi samo mogao češće da se smeje.

Kel je doviknuo. — Je li nešto smešno, tata?

Džim se okrenuo da ih pogleda i namršti se. Nije rekao ništa ali se po njegovom licu videlo da je nezadovoljan. Šetajući u krug šutnuo je nestrpljivo jedan busen zemlje, a onda se spustio pored vatre i rekao.

— Holidej je jahao celu noć. U početku je krenuo preko visoravni, ali kada je put postao teži, a opas-

nost od napada veća, skrenuo je u ravnicu. Pošto smo mi nekih tri ili četiri časa iza njega, razumno je pomisliti, zar ne, da nas od njega sada deli tri do četiri časa jahanja po ravnicu. Ako pođemo dalje, moglo bi se desiti da nas vidi, a to bi ga moglo naterati da nas sačeka u zasedi.

— Mi ćemo ga srediti, tata, — rekao je Kel.

Džim se osmehnuo kiselo. — Nas trojica protiv jednog čoveka, Kele? Misliš li da je to dovoljna prednost?

Kel se zbunio. — Do vraga, tata, mogli bismo srediti trojicu pa čak i četvoricu, bilo kojih, a da ne govorimo o jednom čoveku.

— Čak i lovca ucenjenih?

— Bez obzira.

— Nije bez obzira — rekao je Džim ponovo ozbiljnog lica. — Vrlo je važno s kim čovek ima posla. Ovaj pred nama je naoružan i podgreva ga pomisao na dve hiljade dolara. Njega će biti teško saterati u čošak, a još teže ubiti, zapamtite šta vam kažem. Lukav je, izdržljiv i tvrdoglav. — Džim je pogledao svoje sinove i pljunuo u vatru. — U stvari, ovo je nadmetanje mene i njega i moraću da se što više pribrem. Sve vreme ću morati da vodim računa o njegovoj lukavosti, a kada ga stignemo, moraću brzo da ga likvidiram. Čoveku njegovog kova nikada ne treba pružiti šansu, jer će te on ubiti dok trepneš.

Džim se udaljio od vatre i počeo da šeta. Kel je sačekao dok se udaljio do kraja malog proplanka, pre nego što se nagnuo ka Vesu i rekao. — Tata je mudar čovek, zar ne Vese?

Ves je klimnuo glavom.

— Ko bi pomislio da će Holidej usred noći skrenuti u ravnicu zbog

toga što je suviše opasno ići kroz brda? Do vruga, kada bih ja umeo tako da razmišljam, ja bih tražio da budem guverner države.

Ves je podjario vatru i primakao lonče za kafu bliže plamenu. Kel je nožem otvorio jednu konzervu pasulja, izručio ga na plitku posudu i počeo da ga meša da bi ga zagrejao. Džim Hedon je nastavio da šeta ivicom proplanka, daleko od svojih sinova. Po izrazu lica videlo se da nije raspoložen za razgovor s njima.

Mladići su to videli i prihvatili su njegov stav, jer su znali da njihovo vreme dolazi. Kada im Džim Hedon bude rekao da napadnu oni će napasti kao gladni vuci. Nisu li za to bili rođeni?

Na logor se spustila tišina. Pred njima, nekoliko časova jahanja daleko, u toplom jutru, Dok Holidej je spavao snom umornog čoveka.

*

Iza njih stvar je stajala sasvim drugačije. Zik Torp i Ken Džems prestili su ih ubrzanim tempom pošto su na početku svog lova na ljude izgubili skoro tri časa. U želji da nadoknade taj gubitak jahali su cele noći. Sada su se nalazili na brdskom prevoju i posmatrali prostran predeo koji se pružao pod njima. Videli su trag tri konja koji se između stena spuštao u ravnicu. Ti tragovi su im govorili da Džim Hedon i njegova dva sina nisu te noći podigli logor.

Terajući svog konja istim pravcem, Torp je rekao. — Ne bih hteo da se Hedonovima približim suviše brzo. Bez obzira šta one buduće u Lilliputu kažu, Džim Hedon je

star čovek i ne može izdržati ovim tempom.

— Video sam ga kada je potpuno sam demolirao jedan salun — onda sa revolverom u ruci učinao kao Vizemana kada je ovaj zatražio da plati pričinjenu štetu — rekao je na to Ken Džems. — Stari lešinar se udaljio od Vizemana ne hajuci ni najmanje da li će mu ovaj pucati u leđa ili neće. Niko drugi, takođe nije ni pokušao da ga zaustavi, što takođe nije bez razloga. To nisam zaboravio.

Torp je na to promukao. — Ipak kažem da je star i da će se umoriti. Mi treba da motrimo na njih i da ih prođemo da bismo stigli do Holideja.

— Ali, kada to da učinimo? Hedonovi znaju ova brda bolje nego iko drugi. Oni su toliko dugo lovili i krali stoku u ovim krajevima da mapu celog predela imaju u glavi.

— Kada? — Zik Torp se zamislilo, a onda se maramom obrisao po poornelom vratu. Sedeći u sedlu podsećao je na lešinara koji čući na grani i budnim okom čeka da njegova žrtva umre. — Pretpostavljam da će Hedon noćas nešto usporiti. Pre nego što padne mrak, mi ćemo preseći preko onog jarugastog dela i nešto niže dole preći pored reke. Ako budemo dobro jahali do sutra ujutro mi ćemo ih preteći i prvi ćemo moći da stavimo šapu na Holideja.

Džems je zamišljeno napucao usne. On ni za trenutak nije iz glave izbijao pomisao o dve hiljade dolara koje su želeli šćepati. Ali, on nije bio brzoplet ni glup čovek. Kulavica to da, što se nije libio da prizna. Ali, u ovoj pokrajini,

bilo je dosta mesta i za kukavice pod uslovom da se čovek ne libi od toga da kadkad opali nekome metak u leđa. A Ken Džems se od toga nije ni najmanje libio.

— Moramo najpre preći onaj deo sa jarugama — podsetio je Džems Torpa.

Torp je klimnuo glavom i pokazao prstom u pravcu napred. — Trag vodi tamo. Hedona i njegove sinove videćemo kada se pojave na čistini. Ti gledaj napred i motri kada ćeš videti da predeo počinje da se spušta naniže. Ova brda pružiće nam dosta zaklona. U najgorem slučaju u sumrak ćemo biti najviše dva ili tri časa iza njih. To rastojanje lako možemo prevalliti u toku noći.

Džems nije bio tako siguran u to, ali nije rekao ništa. Uputili su se niz blagu padinu obilazeći stene ispucale od sunca i mraza. Teren je bio kamenit i težak, mestimično sa šumarcima suvog žbunja koje je još pojačavalo utisak o tegobnosti terena. Ali, oni su nastavili da jašu pod vrelinim suncem sa toplim vetrom koji im je duvao u lica.

Zik Torp i Ken Džems nisu imali šta mnogo da razgovaraju. Jahaali su i motrili napred svaki za net u svoje misli.

Serif Stad Skinner sedeo je u zatvoru i zamišljeno zurio kroz otvorena vrata na glavnu ulicu Brod Krika. Sedeo je u tom položaju i zamišljen već više od jednog časa u očekivanju da Klem Partridž zatvori svoju trgovinu i dođe na razgovor s njim. Skinner je name-

ravao da privoli Partridža da ga podupre i da na taj način pribavi podršku i nekih Partridžovih prijatelja. Partridž je svedočio protiv Luka Deninga i na osnovu njegovog svedočenja Skinner je uhapsio mladića i pripremao mu suđenje. Gledajući tako po Skinnerovom mišljenju, Partridž je Luku Deningu nešto dugovao i red je bio da taj dug bar delom izravna.

Kratko vreme kasnije u okviru otvorenih vrata pojavila se nečija silueta i Stad Skinner je trzajem digao glavu i pažljivije pogledao u večernju tamu. Njegov običaj je bio da u to doba dana sedi u svojoj kancelariji u mraku i osluškuje zamućuje šumove sve usporenijih životnih kretanja u gradu, uveren da bi, ako bi se neki čovek voljan da pravi nered ili neprilike pojavio i ušao na vrata, u toj situaciji još uvek bio u povoljnijem položaju, jer bi iza sebe kao zaštitu imao tamu odaje, dok bi eventualni uljez bio jasno vidljiv u otvoru vrata prema svetlosti na ulici.

— Kleme...? — izustio je upitno.

— Jeste ja sam. Dobio sam tvoju poruku Stade, a ostalo sam čuo u gradu. Izgleda mi, kao i obično, da sam ja i ovoga puta poslednji saznao šta se događa u ovom gradu.

— Uzmi stolicu i sedi, Kleme — pozvao ga je Skinner gurnuvši nogom stolicu prema trgovcu. Partridž je lagano prešao preko odaje bacivši nekoliko puta kradomice pogled u pravcu ćelije u kojoj se nalazio Luk Dening. Video je Deninga kako stoji pored gvozdених rešetaka ćelije, visok i dosta snažan za svoje mladićke godine, ali

sa senkom nesreće koja je lebdela nad njim. Mladić je zaista bio u velikoj nevolji. Partridž ga je znao i žalio ga je i nadao se da mladić čovek ipak neće biti obešen.

— Šta želiš od mene, Stade?

Skinner se udobnije zavalio u svojoj stolici. — Telegram koji sam primio, Kleme nalaže da bi trebalo da odem u susret Doku Holideju i kada ga sretnem da dojašem nazad s njim i njegovim zanobljenikom.

— To bi mu bila velika pomoć — rekao je Partridž.

— Slažem se sa tim, Kleme. Samo, stvar je u tome što neću da jašem sam kroz ta đavolja brda. Neću da logorujem pod vedrim nebom, da jašem šiban vetrom, da gutam prašinu i da nemam nikog pored sebe kome bih se mogao izjadati.

Partridž se ispravio na stolici. — I?

— Shvatio si me da moram da imam nekoga uz sebe. Kad kažem nekoga mislio sam na tebe, Kleme.

Partridž je odrečno odmahnuo glavom. — Ja imam svoju trgovinu o kojoj moram da vodim brigu, Stade. Do đavola, kako se poslovi razvijaju ne mogu sebi dopustiti ni sekunda odsustvovanja. Posao cveta prijatelju. Svakoga dana dođe po neko novo lice, po neki nov kupac koji želi da nešto kupi ili da nešto poruči, a ono što nemam moram da poručim i da utvrdim datum isporuke. Ne, ne vidim kako bih mogao...

— Kleme, ti si bio razlog zbog koga sam morao da uhapsim tog mladića. Tvoj iskaz da nisi video Bida Bejlja naveo me je, kao i sve druge u ovom gradu, da po-

mislim da je Luk Dening lagao kad je tvrdio da ga je video. E pa vidiš, ako je Dok Holidej uhvatio Bejlja, to dokazuje da je Bejlja zaista bio u ovom gradu i da ga je Luk mogao videti.

Klem Partridž je ustao na noge skoro siv u licu pri slaboj svetlosti sumraka. — Stade, ja sam ti upravo lepo rekao...

Skinner je takođe ustao. — A ja tebi upravo hoću da kažem, Kleme, da bi bolje bilo da pođeš i osedlaš konja. Ljudi žele da znaju ko će sa mnom poći Holideju u susret. Vidiš, ja sam im već rekao da ćeš ti poći zbog toga što osećaš da je to tvoja dužnost prema gradu u kome živiš i prema čoveku kome treba da se sudi za ubistvo našeg gradonačelnika, koje on možda uopšte nije izvršio. Polazimo sutra ujutro u izlazak sunca, Kleme.

Klem Partridž se počeo dvoumiti i njegova nedoumica se jasno ogledala na njegovom licu, a onda je rekao. — U redu Stade. Ali da znaš da mi se to ne dopada, da mi se ni najmanje ne dopada. Ja nisam u takvoj fizičkoj kondiciji da jurcam po planinama da bih hvatao ili štutio bandite kojima treba suditi.

— Malo ljudi su za to fizički spremni — rekao je Skinner hladnokrvno i pogledom ispratio trgovca koji se udaljšio ljut u dubini duše. Okrenuvši se ka unutrašnjosti zatvora Skinner je zapalio svetiljku i odneo je do ćelije Luka Deninga. Otvorio je vrata ćelije i dodao svetiljku uhapšeniku rekavši. — Pazi da ne zapališ zgradu, momče.

Rekavši to zatvorio je vrata ćelije i zadnja vrata zatvora, a on-

da namestio nekoliko papira na njihovo mesto na stolu. Zatim je usanom pogladio zvezdu na svojoj košulji i na glavna vrata izašao na ulicu. Luk ga je čuo kada je Ejbu Postlu rekao da ostane na straži, a onda je šum Skinnerovih koraka počeo da zatiše u noćnoj tišini.

*

Lusi Kar je nabrala čelo gledajući u ženu koja je pokušavala da namesti šešir pred ogledalom u njenoj radnji. Mili Hastings, žena vozara teretnih kola, obično je sedela kod kuće čekajući da se njen muž Ben Hastings vrati sa svojih dugačkih putovanja. Zbog toga je Lusi od Mili Hastings očekivala čitavo brdo novosti svaki put kada bi Mili došla da je poseti u njenom salonu. Probrla je uvek šešire i kapice, ali nikada nije kupila nijedan. To Lusi nije ni zabrinjavalo niti ljutilo, jer je od Mili Hastings uvek čula mnogo novosti o društvenim aktivnostima u Brod Kriku.

— Tako mi je mami Tompson rekla da je Dok Holidej, čim je čuo šta se desilo i da je mladi Luk Dening uhapšen, odmah osedlao konja i napustio grad sa ciljem da goni onog strašnog razbojnika Bida Bejlja do Lilitputa ili čak i dalje ako bude potrebno. Strašan je laf taj Dok Holidej, šta mislite o tome mis Lusi.

Ne razmišljajući o efektu svojih reči na modistkinju, Mili je upela okrenula glavu da bi proverila kako joj kapica stoji gledano iz drugog ugla. Nije ni primetila da je pri pomenu imena Doka Holideja

Lusi prestala da šije, osetivši da joj se u grudima nešto steglo. To je za trenutak zbunilo, ali je odmah posle toga rekla sebi da u stvari aktivnosti Doka Holideja nju ne interesuju.

— I vidite, ispostavilo se kasnije, mis Kar, da je Dok Holidej ne samo našao trag Bida Bejlja i da ga je pratio, nego ga je i savladao i u ovom trenutku nalazi se na putu da tog strašnog čoveka dovede ovamo i što je najglavnije, sam bez ičije pomoći. — Mili se okrenula širom otvorenih očiju. — Zamislite samo kakva je to opasna avantura biti sve vreme potpuno sam sa jednim strašnim čovekom kao što je Bejli, u situaciji gde vam niko ne može pomoći. Kažem vam da kad bih ja bila na njegovom mestu ni trenutka ne bih mogla da sklopim oči.

Mili se neko vreme pogiravala sa pametnikom vezanom ispod brade, pre nego što je skinula šešir sa glave i rukom zagladila obod. Spustila je šeširić na tezu i uz izvinjavajući osmeh rekla Lusi. — Ja uvek tako, nikada ne mogu da se odlučim. Možda će biti bolje da sačekam dok se Ben vrati. On će znati koji mi bolje pristaje. Ne ljutite se?

Mili je prišla vratima i navukla više šal oko svojih košatih ramena. Stojala je tako dosta dugo vremena gledajući na ulicu s izrazom ojađenosti na licu a onda rekla. — Mami mi je rekla da će Dok Holidej dobiti dve hiljade dolara za hvatanje Bejlja. Zamislite samo mis Kar čoveka sa njegovim izgledom, izvanrednom naravi i karakterom i sa njegovim finim ponašanjem, i uz to još i dve hiljade

dolara. To je nešto da se svaka žena zamisli zašto nije imala sreće da čeka na njega, zar ne?

Mili se zakikotala i ispod oka oštro odmerila Lusi koja je, kako joj se učinilo, malo porumenela. Uz još jedan izliv kikotanja Mili je zatvorila vrata i žurno se udaljila trotoarom.

Lusi je znala da ljudi Mili smatraju za torokušu i možda po malo vetropirastu osobu. Ali, Mili je ipak nešto dobro zapažala, kao na primer osećanja Lusi Kar prema Doku Holideju. Nije bila slepa da ne primeti poglede koje je Lusi kradomice bacala prema Holideju kada se ovaj slučajno našao na ulici u isto vreme kada i Lusi ili kada je prolazio ispred njenog modnog salona. Nije to bilo ništa čudnovato, s obzirom na njegov stas, uglađeno držanje i zagonetan pomalo uzdržan osmeh. Mili je pomišljala na Bena svog supruga. On je bio grub, namrgođen, i jedva da je nešto govorio izuzev kad je pitao da li je ručak gotov, posle čega je odlazio u salun odakle se obično vraćao kući pijan.

Uzdahnula je duboko. Život je bio težak i komplikovan i bar trenutno nije bilo izgleda da će biti bolji.

*

Lusi Kar je ustala sa stolice celog tela ukrućenog od sedenja. Pogledala je zatvorena vrata i osetila da je prožima neka hladna jeza. Nije htela da razmišlja o nečemu što joj se samo neodoljivo nametalo, ali znala je da će ipak morati da razmisli. Dve hiljade dolara! Digla je rukom pramenove kose sa čela i spustila na krilo iglu i mate-

nijal koji je šila, a onda se osvrnula oko sebe i pogledala po maloj prostorići toliko zagrejanu da joj se činilo da će se ugušiti. Ustala je i žurno prišla vratima, otvorila ih širom i izašavši na trotoar našlonila se na stub nastrešnice.

Dad Beston je pošao u Lilibit da tamo uzme dve hiljade dolara koje pre toga nikada nije ni pomenio. Dok Holidej je privodio uhvaćenog razbojnika u Brod Krik koji poduhvat je trebalo da mu donese dve hiljade dolara. Ta koincidencija bila je suviše velika da bi je Lusi mogla prihvatiti. Sklopila je oči i pokušala da se seti svake reči koju je Dad izgovorio pre nego što mu je dala dvadeset dolara, ali, duh joj je bio smućen mnoštvom drugih uzbuđujućih onespokojavajućih misli. Shvatila je odjednom da je Dad Beston namerao da Bida Bejlja preotme od Doka Holideja. Imajući u vidu ceo kompleks činjenica za držanje i izjave Dada Bestona nije postojao nijedan drugi odgovor.

Ali, šta je ona tu mogla učiniti? Šta bi morala učiniti? To zaista nije znala. Šetala je nemirno dolegore trotoarom bez nekog određenog cilja koji bi joj se mogao ukazati. Pomislila je na Doka Holideja i na ono što je Dad Beston rekao o njemu i njoj. Bila je to očigledna ludost, rekla je sebi. Dok Holidej nikada nije učinio ništa više od učtivog, uglađenog dodira prstima o obod šešira u znak pozdrava. Istina, učinilo joj se dva tri puta da joj se na neki diskretan način osmehnuo i da su mu oči u prolazu kresnule žarom, što je, dobro se sećala, u njoj izazvalo neku drhtavicu i plimu osećanja koju ni

tada ni kasnije nije mogla jasno da definiše. Da, možda je instinktivno u njoj postojalo nešto što je pogled njegovih očiju budio više od pogleda drugih ljudi. Postojalo je nešto skriveno iza njegovih sivopлавih očiju, što je uzbuđivalo i na neki neobjašnjiv način izazivalo brže kucanje njenog srca. Posle susreta s njim, časovima bi sedela i razmišljala o njemu i o magnetskoj snazi koja je potpuno menjala njeno biće svaki put kada bi se on našao u blizini.

Da li je to značilo da je Dad Beston u pravu? — pitala se. Da li joj je Dok Holidej stvarno značio nešto? Da li je ona zaista verovala, i sama nedovoljno svesna tog verovanja, da se jednoga dana između njih može desiti nešto značajno? Zastala je u hodu, otresajući tu pomisao iz svoje svesti. Nikada nije bila tako uznemirena i zbunjena. Osvrnula se i pogledala grad oko sebe koji u sušini nije volela. Ljudi su se prema njoj držali prijateljski i većinom su je bili prihvatili, uprkos izvesnim znakovima zahlađenja prema njoj, koje je poticalo iz vremena kada joj se Dad Beston počeo udvarati.

Da li je napustila Dada u trenutku kada mu je podrška bila potrebna? — pitala se. Da li je bila kukavica što je tako učinila u trenutku najjačeg pritiska? No, odmah je razuverila sebe u to i setila se da je Dadu Bestonu pomogla više nego što je sebi mogla dozvoliti.

A šta je bilo sa Dokom Holidejem? Znala je da je on kockar i pustolov, i čula je da mu je život prolazio od danas do sutra, da je

sve merio vremenom između dve partije karata i dve avanture. Nije čula da je ikada popio više nego što je smeo, i nikada nije čula da je nekome učinio zlo, s izuzetkom onih koje je otpravio na onaj svet. Ali, šaputalo se da nikada nije potezao oružje prvi i da je pucao samo u samoodbrani.

I pored njegovog ugleda kao pustolova i revolveraša, ljudi ga nikada nisu gledali kao što su gledali Dada Bestona. Izgledao je kao da žele da mu budu prijatelji, iako se on nikada nije natvarao da bude u nečijem društvu, niti je bilo kome obećavao svoje prijateljstvo. Da li je možda i to bio razlog što se i ona u izvesnom smislu osećala daleko od njega, da ih deli neko prostranstvo nepoznavanja i hladnoće?

Ništa od svega toga o čemu je razmišljala Lusi nije znala sigurno i tako su pitanja ostala otvorena dok je šetala niz ulicu. Malo kasnije našla se u blizini zatvora. Vrata su bila otvorena a svetiljka u zatvoru upaljena. Lusi je zakoračila uz stepenice do ulaza i pogledala unutra. Ejb Postl šerifov zamenik sedeo je za šerifovim pisacim stolom glave naslonjene na ruke i gledao je pravo u oči. Pošto je Lusi tako stajala ne pokazujući nameru da nešto kaže niti da uđe u zatvor, Postl je zapitao.

— Mogu li nešto da učinim za vas mis Kar?

Lusi je bacila pogled do ćelije gde je pored rešetaka stajao Luk Dening pogleda prikovnog za nju. Lusi je bila iznenađena njegovim prijatnim izrazom, stasitošću i prikladnom linijom.

Postl je ustao i prineo joj stolicu. Zahvalivši mu, Lusi je sela, ali tada, pošto je već bila tamo gde je, nije mogla da se seti zbog čega je došla. Pogledala je Postla s osećanjem nelagodnosti u duši. Kao da shvata njenu nesigurnost, stari šerifov pomoćnik je rekao. — Maločas sam video da je vaš verenik odjahao iz grada mis Kar. Je li otišao nekim poslom?

Lusi je sa nesigurnošću izvesno vreme istrpela njegov pogled, a onda je potvrdno klimnula glavom. — Kazao je da odlazi poslom.

Postl je zažmirio očima. — Ne izgleda kao da ste uvereni da je to istina mis Kar. Je li to ono što vas brine, je li vas brine njegov odlazak? Možda se osećate usamljenom.

Lusi je odrečno odmahнула glavom. — Ne, ni govora o tome da sam usamljena. Ako ništa drugo, laknulo mi je od same pomisli da imam vremena koje mogu da posvetim samo sebi.

— Onda budite otvoreni i recite jasno šta vas muči madam — rekao je Postl. — Mi smo prijatelji i kao što znate, ovde ste dobrodošli u svako doba dana i noći. Poznate Luka Deninga zar ne?

Lusi je pogledala Luka i ozbiljno klimnula glavom. — Da, već smo se negde upoznali.

— Ako je u pitanju neka privatna stvar mis Kar, rekao je Luk — ne obraćajte pažnju na mene. Ja nikuda neću otići, a Postl zna da me može ostaviti ovde bez brige da će me neko ukrasti.

Luk se osmehnuo toliko blago i na neki način toliko slično Doku Holideju da je to iznenadilo. Uхватила je sebe da je uhapšeniku

uzvratila osmeh. A onda je impulsivno zapitala.

— Kako se slažu Dad Beston i mister Holidej, šta mislite Luk?

Luk je nabrao čelo i neodređeno slegnuo ramenima. — Meni se čini da su oni potpuno različiti tipovi.

— Da, to znam — odgovorila je na to Lusi — ali mene više interesuje da znam da li se između takvih ljudi lako može razviti neprijateljstvo.

Luk je napucao usne i čvrsto stegao gvozdena rešetke. Ni trenutak nije odvajao pogled od njenog lica.

— To ne bih znao da kažem. Ne sećam se da su Holidej i Beston dolazili u sukob mis Kar. No, u svakom slučaju, oni su vrlo različiti tipovi i pošto nemaju zajedničkih interesovanja verujem da se nikada neće ozbiljno sukobiti. Lusi je prihvatila objašnjenje kratkim klimanjem glave, a onda je ustala. Zahvalila se Postlu i spremila se da pođe, ali je sada stari šerifov pomoćnik postao radoznao. Zapitao je.

— Vi nešto imate na umu mis Kar, i po mom mišljenju trebalo bi da to kažete otvoreno. Dok Holidej je otišao iz grada, a pre kratkog vremena to je učinio i Beston. Sada ste vi došli i raspitujete se da li se ta dva čoveka mogu uklopiti. Da li Beston pošao sa nekom namerom koju bi trebalo da znam?

Lusi je osetila da joj se toplina penje uz vrat i obraze. Brzo je odmahнула glavom. — Ne, ništa se neće desiti. Ili bar ja mislim da se ništa neće desiti.

Postl je ustao očiju živahnih od interesovanja. Prišao je mladoj ženi i ponovo joj prineo stolicu a on-

da je lagano namestio da sedne. Lusi nije mogla sasvim da priguši negodoвање i uznemirenost, ali se

— Vidim mis Kar, da u sebi krijete nešto što vas peče i mislim da Postl napravio da to nije primetio, bi bilo najbolje da se otvorite. Pre svega kuda je otišao Beston?

— U Liliput, rekla je Lusi. — Ali...

— Nema potrebe da samnom razgovarate sa ali, mis Kar. Postaviću vam nekoliko pitanja što je moje pravo kada nanjušim da nešto nije u redu i vi ćete mi dati odgovore. Rekoste u Liliput. A zbog čega?

— Poslom — rekla je Lusi.

— Ima li tamo nekih zaključnih ugovora?

— Ne, otišao je da uzme neki novac koji je pre izvesnog vremena tamo uložio.

Postl je digao obrve skoro do pola čela. — Beston uložio novac? Koliko novaca?

Lusi je uhvatila sebe da za trenutak nije u stanju da odgovori na to pitanje, ali posle toga je odlučno nastavila, zadovoljna što sa nekim može da podeli svoju brigu i strahovanja. — Dve hiljade dolara.

Postl je jednostavno zinuo. — Tačno toliko madam?

— Da.

Lusi je pogledala u pravcu, gde je stajao Luk Dening i primetila da je duboka brižna bora zarezala čelo između njegovih gustih čupavih obrva. Ponovo je ustala nespособna da savlada svoju uzrujanost.

— Isti iznos kao onaj raspisan za Bida Bejlja živog ili mrtvog — rekao je Postl. — Isti iznos koji će Dok Holidej dobiti ako preda

Bejlja ovdašnjem šerifu, tj. ako ga preda. To je dakle ono što vas je brinulo, mis Kar, budući da je Beston materijalno propao i da se sada odjednom pojavilo tih dve hiljade dolara koje navodno treba da uzme u Liliputu?

Iz Lusinog lica nestala je poslednja kap krvi i ruke su joj počele podrhtavati. To je tačno bilo ono što se sve vreme bojala da sama sebi prizna, mada je sve ukazivalo da je odlazak Dada Bestona u vezi s očekivanim dolaskom Doka Holideja.

— Nisam rekla ništa protiv Dada Bestona — rekla je Lusi oštro. — Mislim takođe da niko drugi nema prava da kaže nešto protiv njega. Njega je samo u poslednje vreme progonila nesreća i...

— Beston nije dobar čovek — rekao je Postl ljutito. — On nikada nije bio dobar čovek i nikada neće biti. Do đavola, mis Kar, svi su se u ovom gradu čudili i pitali se kada će tako fina osoba kao što ste vi da se osvesti i da se trgne. Jeste li se sada osvestili?

Lusi je osetila kao da je koža-peče pod njegovim pogledom. U suštini blag i prostodušan, stariji čovek odjednom se promenio u vrlo autoritativnu osobu. Tada je shvatila da je grešila u svom mišljenju o njemu, kao što je grešila o karakteru i vrednosti dosta drugih ljudi.

— Dad Beston i ja više nismo zajedno, ako želite da znate mister Postle. Ali, nije to razlog što sam došla.

— Vi ste došli madam zato što ste časni, poštteni i što niste u stanju da raščistite sa nečim što vas

muči. A sada sedite tu dok ja razgovaram sa Lukom. Do đavola, stvari počinju da se komplikuju.

Postl je prešao preko odaye do Lukove ćelije. — Mislim da bi sada mogao da odgovoriš na ono ranije pitanje. Da li će se Holidej i Beston zakačiti, šta misliš?

Luk je pogledao Lusi i zapazio da je uznemiren. Posle nekoliko sekundi rekao je. — Pa jednom sam bio prisutan kada je Beston izbacio nekoliko primedbi o tome da Holidej pokazuje suviše interesovanja za mis Kar. Holidej mu je na to rekao da se nosi.

— I on je ustuknuo?

— Ustuknuo je i pri tome se lukavo smejućio na Holideja, verovatno zadovoljan što ga Holidej nije gore isprašao kao što bih ja na njegovom mestu. Još jednom prilikom se desilo nešto slično, ali, u znatno manjoj meri. Tada sam pomislio da će ga Holidej srazniti sa zemljom, ali, to nije njegov način postupanja sa ljudima i Beston je dobro prošao. Mada bi se moglo pomisliti i obrnuto, jer Beston je snažan čovek i verovatno vešt borac, ali, ja znam šta Holidej može.

Lusi ga je pogledala otvorenih usta. — Onda znači Dad mrzi Holideja?

Luk je slegnuo ramenima. — Ne bih to smeo da tvrdim. Što se mene tiče, Beston nije čovek zbog koga bi trebalo previše brinuti.

— Čak i u slučaju ako je pošao sa ciljem da se domogne dve hiljade dolara? — primetio je Ejb Postl. Zatim je uzeo Lusi za ruku i dopratio je do izlaza. — Dobro ste učinili što ste došli ovamo mis Kar.

Odsada pa nadalje ja preuzimam brigu na sebe.

— Brigu za šta? — zapitala je Lusi.

— Da Beston dobije ono što zasluguje. Potraziću šerifa Skinera i ispričaću mu naš razgovor. Može biti da u svemu tome nema ničega, ali, ja ipak znam da ime Dada Bestona ne uživa u Liliputu ništa veći ugled nego ovdje. Vi ste se sa svoje strane srećno otarasili tog tipa. Sledeći put vam savetujem da svoga izabranika bolje proverite.

Postl je izveo Lusi iz zatvorske zgrade, a onda je i sam požurio da potraži šerifa Skinera. Lusi ga je posmatrala kako se udaljava mučena protivurečnim osećanjima. Na jednoj strani osećala je da je izdala Dada Bestona. No, sa druge strane, ako je bilo tačno ono što je sumnjala i što sebi nije htela da prizna, nije li takvim postupkom učinila pravu stvar? Dad Beston joj sada ništa nije značio i ako je pribegao tome da učini ono što se bojala da će učiniti...

Lusi je odagnala tu pomisao iz svoje glave. Dad je bio neobuzdan, rdavo raspoložen i ponekad zlovoljan, ali, nije mogla verovati da bi mogao da bude toliko zao i opasan da Doka Holideja dovede u životnu opasnost.

VI

— Dobra pitoma zemlja — rekao je Bid Bejli zaustavivši svoga konja na ivici brdskog prevoja i bacivši pogled dole na dolinu gusto obraslu bujnim rastinjem. Dok Holidej je jahao pored njega. Predeo koji se pred njima pružao bio je

baš onakav kakav je on voleo, divlj, neistražen i kao stvoren da ga za sebe uzme čovek dovoljno hrabar i odlučan da ga u svom posedu zadrži. Jednoga dana tu dolinu će obrađivati farmeri koji će je iskrčiti od stoletnih stabala i od njih izgraditi kuće u kojima će stanovati. U dolinu će doći porodice naseljenika i malo pomalo pored kuća izgrađiće se škola, a verovatno i crkva i salun. Bila je to zemlja kao predodređena za naselje.

— Da, zemlja je zaista dobra, Bejli. Iznenaden sam da si ti uopšte u stanju da zapaziš takve strane života.

Bejli se osmehnulo. — Zapažam ja mnogo štošta u životu što ljudi i ne slute, Holideje. Pre svega, kao prvo, mislim da će biti veličanstveno kada nas ovi ljudi koji nas prate stignu i ubiju te.

Holidej ga je pogledao, pažljivo. Kao Bejli i on je već od jutra primetio da ih neko prati. Mislio je čak da zna ko su ljudi koji tapkaju njihovim tragom. Jedino ga je pomalo zbunjivalo zašto se Džim Hedon držao toliko na rastojanju. Već su davno zašli u predeo savršen za zasedu, a Hedon je i dalje samo kaskao za njima. Možda je čekao vrebajući momenat kada će sve prednosti biti na njegovoj strani.

— Ako ubiju mene — rekao je Dok — ubiće i tebe Bejli. Jesi li pomislio na to.

Bejli je nastavio da se smeju i digao ruke uvis da bi pokazao Holideju konopac zategnut oko njegovih zglavaka — Naravno da znam da će me ubiti. Pored tebe

ostaću još neko vreme u životu. Prema tome, ti imaš probleme koje treba da rešiš. Iskreno se nadam da ćeš biti u stanju da s njima izađeš na kraj.

— Izaći ću na kraj s njima — rekao je Holidej nategnutim glasom i okrenuo se da baci pogled na prostranstvo preko koga su upravo prešli. Teren je još od izlaska sunca bio neravan i ispresecan plitkim ili dubljim vododerinama i sada, sa približavanjem druge večeri, znao je da konji te noći neće moći da pređu neki veći deo puta. Ali, i pored toga, moraće da ih tera još nekoliko časova i tek onda da se ulogori na mestu gde bi imao što pogodniji i sigurniji zaklon. San koji je sebi dozvolio tog jutra povratiti mu je svu snagu ovoga sveta, ali napor da u svakom momentu ima Bejlja na oku već je bio počeo da ga zamara. Po doživljenom iskustvu znao je da će mu sledeća tri dana biti možda najteži dani u životu.

— Za moje i tvoje dobro Holideje morao bi na svaki način da nastaviš jahanje. Kada se budemo ulogorili moraćeš sebi da obezbediš dosta prostora za manevrisanje i da uz to zauzmeš mesto odakle ćeš videti put pred nama i iza nas. Konačno, kada nam priđu blizu moraćeš da mi daš revolver.

Holidej je odrečno odmahnuo glavom. — S ovim društvom ja ću se boriti sam, Bejli.

— Holideje, njih je trojica, a u zatvoru u Lilibutu video si kakvi su to ljudi. Onaj stari lešinar je opasan kao zmija zvečarka a njegovi sinovi stoje uz njega kao tupavci koji nisu u stanju ni dve

ideje da sastave. To su brđani koje je njihov otac istrenirao da budu pravi lovački psi.

— Sve sam to video Bejli i kažem ti da me nimalo ne brine. Ali, ako ti je stalo do toga da ostaneš živ, samo goni toga tvog konja i prestani da vučeš čizme po žbunju oko sebe. Ako i konj padne bićemo prinuđeni da stanemo. U tom slučaju, sukob će se odigrati tamo gde ne želim i moglo bi se desiti da iz njega ne izađemo živi.

Bid Bejli je turobno pogledao svog čuvara i osmotrio put iza njih. Ali, tri čoveka koje je video da ih od podne prate sada se nisu nazirali na vidiku. Bili su jednostavno nestali.

Dok Holidej ga je opomenuo da pođe dalje.

— Tata, stigli smo ih!

Ves Hedon je tutnjeći dojurio do malog logora gde su se odmarali njegov otac i brat Kel. Budući poslat napred da izvidi teren pred njima, Ves se vratio sijajući očima od zadovoljstva.

Džim Hedon je digao glavu. — Šta hoćeš time da kažeš da smo ih stigli, dečko? Zar nas više ne deli tri časa jahanja.

— Video sam ih tata i čuo sam ih, samo pola milje dalje odatle u kanjonu. Kreću se naporno. Kažem ti da smo ih stigli!

Džim Hedon je lagano ustao. — Momče, taj lovac ucenjenih nije ni u kom slučaju budala. Celog dana gurao je pred nama idući pravim putem. Nije se zadržavao da izbriše tragove i nije gubio vreme u

odmoru i spavanju. Noćas će se odmoriti, a onda će nastaviti dalje nekim sporednim putem u nadi da će nam umaći. Ali časna reč ne Verujem da je tako blizu nas kao što kažeš.

Ves je pogledao Kela tražeći od njega podršku ali je Kel skrenuo pogled u stranu. Nije želeo da sebi na vrat natovari svog oca kada je ovaj žučan i misli da je u pravu.

— Ali tata, kažem ti...

— Možda je to bio neki jelen, momče.

— Dva konjanika tata kreću se pred nama i to dosta brzo. Proverio sam trag kojim su došli. Došli su preko lanca brežuljaka.

Džim Hedon je pogledao prema brdima koja su se dizala na kraju ravnice. Ispred njih nalazio se uzan kanjon koji je na drugoj strani ponovo ulazio u ravnu preriju. Bio je apsolutno siguran da će Dok Holidej sa svojim zarobljenikom nastojati da uđe što dublje u tu preriju pre nego što se ponovo ulogori. Za čoveka koji zna da je praćen, bio je to jedini razuman potez.

— Pogrešio si nešto, sinko — rekao je Džim Vesu. — Mora biti da si pogrešio.

Ves je odmahnuo glavom. — Video sam ih. Dva čoveka.

Džim je prišao svom konju, povukao ga grubo za uzdu i vinuo se u sedlo. Proveo je nekoliko trenutaka nameštajući se udobnije u sedlu, a onda se zagledao u Vesa i rekao. — To bi mogao biti i neko drugi.

Ves i Kel su izmenjali zabrinute poglede.

Džim je klimnuo glavom. — Da.

Neki pohlepni zlobni zavodljivi nitkovi verovatno imaju na umu da uzmu ono što pripada nama. — Usne su mu se izvile i on je pljunuo. Zatim je izvadio revolver, proverio da li je pun i rekao. — Do vraga, to bi moglo biti! To bi moglo biti.

— Dvojica ih je tata.

— Čuo sam momče.

— Idu tim kanjonom tata. Koliko se sećam taj kanjon je dugačak četiri milje.

— Četiri i po, dečko. Koliko su kažeš daleko ispred nas?

Ves se dao u računanje. — Ne više od deset minuta tata. Možemo ih dočekati tamo gde su svojevremeno zbrisani oni kopači zlata. To je pogodno mesto za zasedu.

Džim je klimnuo glavom u znak da se slaže s tim predlogom i iznenađeno pogledao svog sina.

— Konačno si počeo da razmišljaš, dečko?

Ves se stidljivo osmehnuo i oborio pogled. — Samo sam računao da bi moglo, tata...

— Nemoj preterivati dečko. Ako nastaviš možeš se previše iscrpeti. — Džim se okrenuo Kelu. — Ti pojaši napred sa Vesom, sine. Sada budite pažljivi. Dođite do onog mesta o kome je Ves maločas govorio. Ja ću poći tragom iza vas. Kada budete videli te nevaljalce zadržite ih ako možete. Voleo bih da porazgovaram s njima. Može biti da su samo obične skitnice.

— Skitnice se ne bi zaputile preko ovih brda, tata — rekao je Ves. — To je suviše naporno. Tim putem ide samo neko ko je u velikoj žurbi.

Džim ga je ponovo iznenađeno

pogledao ali ovaj put nije rekao ništa. Dao je znak svojim sinovima da pođu napred a onda je i sam poterao polako svog konja zadržavajući tempo laganog kaskanja. Čim su stigli do ulaza u kanjon u lice im je dunula struja pojačanog vetra. Ali, Džimu Hedonu to nije ništa smetalo. Vetar je prigušivao šumove i topot kopita, pa će zahvaljujući tome stići nadomak tih budala pre nego što budu shvatili da im je neko za petama.

Tako su ujahali u kanjon, a vetar im je sve jače i jače duvao u lice. Posle četiri predene milje, Ves je zategao vodice na jednoj oštroj okuci gde im je jedna isturena stena pružala dovoljno bezbedan zaklon od pogleda, i omogućavala im da ostajući u sedlu osmotre put ispred sebe. Kel ga je video kako vadi revolver iz futrole i jedva primetan zadovoljan osmeh zaigrao mu je na tanko stisnutim usnama. Onda je prišao i Džim Hedon, ali je ostao nešto iza njih. Pogledao je preko ramena svojih sinova i očni kapci su mu se stisnuli u uzan prorez.

— To su Torp i Džems tata — rekao je Ves.

— Vidim dečko.

— Oni su hteli da se udruže sa nama tata i ti si im rekao da se nose bestraga. Do vraga, izgleda da su oni to ozbiljno nameravali i zato su pošli za nama da pokušaju da nam preotmu naš s mukom zarađeni novac, tata.

— Znam, znam dečko. Sačekajte samo dok skrenu za sledeću krivinu pa ćemo im se privući s leđa. Mislim da više nisam raspoložen ni

za kakav razgovor. Nema razgovora s tim huljama.

— Da ih pobijemo tata? — zapitao je Ves.

Džim Hedon je zavrteo glavom i pogledavši svog sina duboko udahnuo. — Dečko, tebi uvek treba reći šta da radiš, zar ne! Naravno da ćemo ih pobiti. Ljude kao što su oni ne treba ostaviti u životu, jer oni ne znaju ništa drugo nego da krađu ono što pripada drugom.

Ves je obrisao znoj sa čela. Kada su Torp i Džems začli sa vidika, on je poterao konja u brz hod. Prašnjavo tlo prigušivalo je svaki šum izuzev šuma vetra koji ih je pratilo.

Kel Hedon je pošao za vesom, a stari Džim je zastao nešto pozadi. Na sledećoj krivini Kel i Ves su se zaustavili. Zatim su, dobivši od svog starog potvrdu da mogu krenuti dalje, poterali konje u pun trk.

Zik Torp ih je čuo i okrenuo se u sedlu sa revolverom u ruci. Pored njega Ken Džems je pružio ruku da dohvati revolver ali ga je kuršum iz „kolta“ Kela Hedona pogodio usred čela i odbacio ga iz sedla. No, Zik Torp koji je bio nešto odmakao ispred Džemsa, uspeo je da ispalji dva metka dok Ves Hedon, puštajući ratne pokliče poput Indijanaca nije naleteo na njega. Ves je bio podignut i bačen iz sedla udarom kuršuma od kojih ga je jedan pogodio u grudi, a drugi u vrat. Konj mu se propeo i zbacio ga sa sebe.

Kel je okrenuo konja i ugledao Vesa kako pogođen pada na zemlju. Besna kletva sletela mu je s usana. Digao je revolver i počeo da

puca sve dok obarač nije prazno škljocnuo o ispaljenu čauru. Čak ni to nije zaustavilo Kela koji se bacio na Zika Torpa, iako je ovaj krvareći iz tri rane od kuršuma poslednji put pritisnuo okidač svog revolvera. Tane se zarilo u Kelovo rame i Kel se izvio od udara i bola. No, uspeo je da zgrabi Torpa za košulju i da ga za sobom povuče na zemlju. Zatim je najasio na njega i počeo obema pesnicama da ga udara po raskrvavljenom licu.

Džim Hedon je dojahao na poprište okršaja i zastao da osmotri telo svog sina Vesa. Zatim je stisnutih vilica poterao svog konja pored mrtvog Džemsa do mesta gde je Kel i dalje udarao Zika Torpa. Džim je osmotrio scenu sa hladnom nezainteresovanošću, a onda je priterao svog konja sasvim blizu do dvojice boraca. Kada mu je senka očevog konja zaklonila svetlost sunca, Kel je uplašeno digao glavu. Od dignute prašine Kel je zažmurio.

— Dosta dečko — rekao je Džim Hedon jednoličnim glasom.

Kelovo lice se zgrabilo od mržnje. — On je ubio Vesa, tata. Smaknuo je Vesa.

— Video sam to dečko. Ves je umro lakom smrću.

— Priljava hulja! — dreknuo je Kel i ponovo zario pesnice u Torpovo izobličeno lice.

Džim je izvukao nogu iz uzen-gije i vrhom čizme dodirnuo Kela po potiljku, a kada ga je Kel začuđeno pogledao on je rekao. — Mrtav je dečko. Svršio si s njim i nema smisla više udarati.

Kel je oborio glavu i iz grudi mu se oteo dubok udah, a zatim je

laktom odgurnuo glavu Zika Torpa i ustao. Rana na ramenu bila je velika i gadna, a odelo mu je bilo zamrljano njegovom i Torpovom krvlju. Džim Hedon je bezizrazno pogledao duž kanjona i rekao. — Odjek pucnjeva čuće se daleko. Brzo ćemo sahraniti Vesa i nastavićemo putem kojim smo pošli.

Rekavši to, Džim je skinuo čuturicu sa vođom sa sedla i bacio je Kelu. Zatim je poterao konja umornog lica, sa krajnjim naporom zadržavajući očne kapke da se ne sklope. Sjahao je iz sedla, i uzevši Vesovo telo odneo ga pod liticu kanjona. Dok je Kel ispirao ranu na ramenu, stari Džim Hedon je počeo da slaže kamenje preko tela svog sina. Bio je već upola završio posao kada mu se Kel pridružio i zajedničkim snagama za nekoliko minuta su završili posao.

Džim je onda obrisao ruke o pantalone i pažljivo se zagledao Kelu u oči. — Dobro si obavio svoj posao, dečko. Ona dvojica su bili hulje i vi ste ih malo olako shvatili. Ni ja nisam znao da Torp u sebi ima hrabrosti da se bori tako žestoko. Pretpostavljam da je shvatio da mu je došao kraj i da mu je to pomoglo da smogne još dodatne hrabrosti.

— Ja sam ga sredio tata — rekao je Kel.

Džim je potapšao svog sina po glavi i pogledao ka izlazu kanjona. — Nastavimo dalje. Odsada nas više niko neće pratiti. Sutra rano ujutro šćepaćemo Holideja.

Kel Hedon nije odgovorio. Umorno se popeo u sedlo i posvetio se vezivanju okrvavljenih zavoja napravljenih od Torpove iscepane

košulje. Na licu mu se nije video ni trag bola i kada mu je Džim rukom dao znak da pođe za njim on je ćutke poslušao. Izjahali su iz kanjona na ravnu visiju sa koje se pružao pogled na dolinu kroz koju su jedan čas ranije prošli Dok Holidej i Bid Bejli.

Jedan čas pre zalaska sunca šerif Monk Vizeman našao je leševe u kanjonu. Pola časa ranije čuo je pucnje i od tada je jahao što je mogao brže. U jednom od leševa prepoznao je Zika Torpa. Torp je umro izrešetan kursumima.

Sjahavši iz sedla, Vizeman je pretražio okolinu i našao grob Vesa Hedona. Nije se trudio da ukloni kamenje na humci, jer je znao da su se Džems i Torp sukobili sa Džimom Hedonom i njegovim sinovima. Jedan od starčevih sinova je u tom sukobu poginuo. Vizeman je zaključio da je to bio jedan od sinova, jer Džim Hedon nikada nije prvi juršao u borbu. Uvek su njegovi sinovi napadali u prvoj liniji, a Džim je tek dolazio kasnije i sređivao stvari do kraja. Prema tome, jedan od sinova bio je mrtav i Vizeman zbog toga nije ni najmanje žalio.

Vrativši se u sedlo, Vizeman je obrisao lice i vrat. Bilo je to naporno jahanje, ali sada je bar znao da je na pravom putu. Pred njim su bili dvojica Hedona, a ispred njih Dok Holidej je hitao prema Brod Kriku. No, pred njima su bila još tri dana. Vizeman se nadao da će šerif Skinner izjahati u susret Doku Holideju i da će mu po-

moći da stigne do grada. Ako bi se to desilo, Monk Vizeman bi morao da se pobrine samo za Hedonove.

Budući stalno na ivici zakona, stari Džim Hedon je ipak bio dovoljno mudar da sa Vizemanom izbegne sukob. Ako ne bi uspeo da ščepa Holideja, stari Džim bi izbegao sukob sa šerifom. A Monk Vizeman je bio odlučan u nameri da pripomogne da Džim ne ščepa Holideja.

Poterao je konja napred u susret vetru, žmirkajući od bleštavog toplog sunca.

Stad Skinner je pažljivo posmatrao Ejba Postla i slušao šta mu ovaj priča. Kada je Postl završio, Skinner je prišao svom konju i bacio mu sedlo na leđa. Dok je zatezao kolan Postl ga je upitao.

— Šta ćete preduzeti šerife?

— Odlazim u preriju.

— Da onemogućite Bestona?

Skinner je digao pogled ka nebu posutom zvezdama. Ugledao je oblake koji su se sa horizonta skupljali i zaključio da će do jutra početi kiša. To mu je odgovaralo. Na mekoj zemlji Bestonov konj će ostavljati trag bez obzira kojim putem bude išao.

— Nikada nisam voleo Bestona — rekao je Skinner. — Šta ti misliš o njemu?

Postl je slegnuo ramenima. — Ni meni se nikada nije dopadao.

— Pitam se šta je ona fina žena našla u njemu? — rekao je Skinner i vinuo se u sedlo.

— Ženu je teško shvatiti — procedio je Postl kroz zube.

Skinner je klimnuo glavom. On sam nikada nije imao mnogo veze sa ženama. Majka mu je umrla na porođaju, a tetka koja ga je odgajala bila je uvek mrgodna u liou i po čudi. Ona nikada nije želela da snosi odgovornost za Stada Skinera i to je jasno pokazivala. U trinaestoj godini Stad je počeo sam da se brine o sebi i od tada je uvek bio potpuno samostalan. Ali, umeo je da oceni šta je ženska lepota i smatrao je Lusi Kar ženom sa kojom bi čovek mogao biti srećan. Rekao je Pastlu.

— Ti motri na Luka Deninga, Ejbe. Ne želim da bude nekih neprilika sa sinovima gradonačelnika Listona. Potraži ih i reci im da Luk Dening ipak nije ubio Listona. Jesi li me shvatio?

Ejb Pastl je klimnuo glavom. — Želite li da nešto kažem i gospodići Kar, šerife?

Skinner se zagledao u noć. — Nema potrebe. Zbog nje je ovo sve i počelo i pretpostavljam da joj je krivo što je tako. Ti reče da su ona i Dad Beston raskinuli.

— Tako ona kaže.

— Je li ljuta na njega?

— Ne izgleda mi tako. Pre bi se reklo da je zbunjena. Čini mi se da pomalo čezne za Dokom Holidejom i to se ne može sasvim sakriti. Kad uhvatite Bestona šta ćete raditi s njim, šerife?

Skinner je lagano zavrteo glavom. — Teško je reći. Zavisi od toga šta on bude učinio. Ne mogu mu bogzna šta ako bude sarno jahao kroz preriju. Možda će njegov iskaz čvrsto stajati. Možda mis Kar

samo uobražava nešto što nema osnovu.

Posti se osmehnuo. — Vi ćete to najbolje znati šerife. A šta je sa Partridžom?

Skiner je okrenuo konja. — Možeš reći Klemu da mi sada nije potreban, ali da bude u sudnici kad dovedem Holideja i Bejlja. Reci mu da ponovo razmisli o svom iskazu da proveri da se negde možda nije zabunio.

— Hoću šerife.

— Reci sem toga ljudima u gradu da ti ne prave neprilike ili ću nekome razbiti glavu kada se vratim.

Stad Skinner je poterao svog konja sporednom uličicom i izbio u glavnu ulicu. Prolazeći pored modnog salona Lusi Kar ugledao je kako zabrinuta lica stoji na trotoaru. Stad Skinner je zaustavio konja sa namerom da joj se obrati, ali se predomislio. Nastavio je da jaše pozdravivši je samo kratkim klimanjem glave i izašao iz grada putem koji je vodio u preriju.

Dad Beston je jurio kroz noć bezobzirno šibajući kajasima svoga konja. Konj je u početku odgovarao na njegove podsticaje, ali se brzo umorio i posle četiri časa Beston je morao da uspori trk. Od tada pa dalje konj nije reagovao na bodrenje mamuzama i kada je stigao do prvog planinskog lanca, on je polako jahao na konju koga je neprekidno grdio i proklinjao.

Kada je stigao do vrha brežuljka sjahao je. Mesečina je bila slaba, ali mu je ipak pružala jasan pre-

gled terena pred njim. Seo je na jedan kamen i počeo da razmišlja. Holidej je bio dan jahanja daleko od Liliputa, a on pola dana daleko od Brod Krika. Prema tome, uz prosečne pretpostavke o jahanju bez smetnji, njih dvojica će se sresti kroz dan i po jahanja. Proverio je revolver koji je kupio u gradu i počeo da razmišlja o Doku Holideju. Počeo je da ga mrzi, iako ga doskoro jednostavno nije mnogo mario. Za ta svoja osećanja krivio je Lusi, jer se ona na kraju pokazala u pravoj boji. No, i dalje je nameravao da je osvoji i zadrži. Kad bude završio sa Holidejem, imaće u rukama Bejlja, a Bejli je za njega predstavljao dve hiljade dolara. Za Skinera i ostale budale u Brod Kriku već je bio smislio dovoljno ubedljivu priču kako je uspeo da se dočepa Bejlja. Na svom putu u Liliput, gde je išao poslom, naišao je na Holideja ubijenog s leđa; pošao je tragom jednog jedinog konja koji je od mesta ubistva vodio u brda i tamo naišao na iscrpljenog Bida Bejlja. Bejli je bio naoružan Holidejevim revolverom i Dad je bio prinuđen da ga ubije. Posle toga vratio se istim putem, zakopao Holideja i doneo Bejljev leš nazad u grad. To će biti priča koju će hteti ne hteti Skinner i gradske budale morati da progutaju.

Dad se osmehnuo u sebi. U toj priči nije video nikakvih šupljina. Lusi je bila jedina koja bi mu možda mogla pokvariti račune, ali, ona je bila ćutljiva žena, i Dad je sumnjao čak da će ona posumnjati na njega, a da ne govorimo o to-

me da će biti raspobožena da ga osumnjiči ili optuži.

Tako su dale dve hiljade dolara bile od njega udaljene samo dan i po jahanja, i pružale su mu se otvoreno nadohvat ruke. Posle časa i po odmora, Dad je ponovo pojahao svog konja. Kada bude naplatio ucenu za Bida Bejlja, nagovoriće Lusi da pođe s njim u Čejen. Tamo će on kupiti neki salun, doteraće ga, otvoriće stolove za kocku, najmiti revolveraša za čuvanje reda i uopšte postaviti stvari tako da posao procveta. Sa novcem kojim će zasuti Lusi uspeće da je odvрати od misli o njegovom neuspehu u Brod Kriku. Svaki čovek ima pravo na po jedan životni promašaj, a on će joj dokazati da je Brod Krik bio njegov prvi i poslednji promašaj.

Silazeći niz blagu padinu ka niziji, došao je do uverenja da će biti mnogo jednostavnije ako Holideja ubije iz zasede ne izlažući se nikakvom riziku. Holidej će biti iznenađen što se sreću u divljem pustinijskom predelu, ali sigurno nikada neće posumnjati šta Dad ima na umu. Holidej je bio takva prokleta časna budala da nikada nijednog trenutka neće posumnjati da je Dad Beston došao sa namerom da ga ubije. No, Dad je nameravao da mu to praktično dokaže.

Posle kratkog odmora konj je počeo da grabi nešto brže, ali je Dad zaključio da ga ipak treba malo prištedeti. Moraće da ima svežeg konja kada se bude sukobio sa Holidejem, odmornog konja, bistrinu duha i svežinu i snagu tela. Nastavio je da jaše, razmišljajući o svemu onom što će učiniti i

napraviti sa dve hiljade dolara. Često su ga u gradu nazivali kicošem; pa lepo, kada dođe do para on će to stvarno i biti. Imaće najbolja moguća odela, ješće najbolja jela i piće najbolja pića.

Nasmejao se glasno iznenađen koliko je lako zadobiti sreću, to jest bogatstvo. Godinama je sebe do bolosti umarao brigama, zamišljajući da mu vreme uludo prolazi. Ali, sada je znao da je vreme igralo za njega. Bogatstvo i sreća bili su mu na dohvat ruke.

VII

Bill Bejli je čuo hice i sedeći naslonjen na stenu gde ga je Dok Holidej namestio, uznemireno se trgao. Zabrinuto je pogledao nazad prema lancu brežuljaka kroz nejasne obrise ulaza u kanjon i koje su prošli. Mogao je da vidi nejasne obrise ulaza u kanjon i znao je posigurno da su pucnji doprli baš otuda. Vratio je pogled nazad do mesta gde je Dok Holidej ležao opnužen i primetio da je i ovaj takođe čuo pucnje.

Trenutak kasnije, Holidej je ustao i lagano prišao do ivice oštrelitice koja se spuštala pored malog proplanka na kome su se odmarali. To logorište Holidej je pažljivo odabrao; na proplanak se moglo ući samo iz jednog pravca, a to je bilo okomitim vijugavim puteljkom koji je Holidej sam izabrao. Svako ko bi pokušao da ih tu iznenadi svakako bi se našao u čitavom lancu neprilika zbog nezgodnog prilaza.

— Izgleda da se tuku između sebe — primetio je Bejli.

Holidej je razmislio i odbacio tu pretpostavku kao nerealnu. Porodica Hedon nije mu izjedala na grupu u kojoj ima više pretendenta na vodstvo sem starog Hedona, koji je vodio glavnu reč i koji je, naravno, za svoje sinove bio zakon. Ne, ti pucnji su značili nešto drugo i Holidej nikako nije mogao da zaključiti šta.

— Krenimo — rekao je.

Bejli ga je pogledao mrgodno. Uprkos činjenici da su mu ruke i noge bile svezane odmor mu je dobro činio. Leda su ga toliko bolela da je sumnjao da će moći ponovo da sedne u sedlo, a da mu to ne pričinu pakleni bol. No, sve do tada nije pokazao ni znak umora ili slabosti, niti da ga je to forsirano putovanje brinulo. Znao je da takvo njegovo držanje zabrinjava Holideja koji je za sve vreme putovanja pazio svog konja, pažljivo ga negovao i čuvao, birajući najlakše staze.

— Šta ti je do đavola Holideje? Zar hoćeš da usmrtiš konje?

— Ako se to i desi do Brod Krika nastavićemo put pešice.

— Vraga ćemo nastaviti!

Holidej je izvukao revolver. — Ustaj — rekao je. — Polazimo odavde.

— Na ovoj vrućini i mi ćemo porkati — požalio se Bejli.

— I drugim ljudima je isto toliko vruće kao i nama, Bejli. Prestani da kukumavčiš.

Bejli se s naporom digao, i Holidej mu je držeći dršku revolvera razvezao veze na nogama. Bejli se nekoliko puta proteglio i cupnuo u mestu da bi pojačao cirkulaciju krvi. Zatim je uz Dokovu pomoć

pojahaio svog konja. Uzdahnuo je duboko i isprekidano, i oči su mu blesnule zagonetnim sjajem.

— Nećemo uspeti — promrmrljao je.

Holidej nije rekao ništa. U mislima se vratio nazad na pucnjavu koja se čula. To je moglo da znači samo jedno: sem Hedona i njegovih sinova još neko im je bio na tragu. Stari Džim Hedon je to sigurno zaključio čim je video te druge i sigurno se nije utezao da ih se otaras. Pucnjava je trajala dosta dugo i bila je žestoka, što je Holideju otkrivalo da je obračun bio bez milosti. To je takođe značilo da su oni koji su preživeli verovatno nastavili gonjenje ubrzanim tempom. Otuda se svakog trenutka moglo očekivati da ih goniooci napadnu.

Sa takvim mislima u glavi Holidej je poslao Bejlja da jaše napred. Sam je na konju sišao sa brdskog prevoja i zaputio se kroz travan predeo. Do zalaska sunca delilo ih je još samo nekoliko časova, ali, on je svom i Bejljevom konju dao pola časa odmora i za to vreme se odmorio. Nije se osećao čio kao da je tek prospavao celu noć, ali, imao je toliko snage da izdrži noć koja je nastupala. Posle toga ostalo bi mu još sutra, sutrašnja noć i dan posle toga. Toga dana stići će u Brod Krik.

— Stižemo ih dečko — rekao je Džim Hedon svom sinu Kelu pošto je pregledao tragove na tlu. —

Onaj momak je nesumnjivo izdržljiv i protiv nekih običnih ljudi čak mislim da bi uspeo i da bi stigao u Brod Krik. Ali, mi nismo obični.

Kel nije ništa odgovorio na monolog svog oca. Još od kako je pokopao svog brata jahao je u dubokom ćutanju, razmišljajući o Vesa, o dobrim vremenima kada su se zajedno zabavljali, uvek njih dvojica protiv svih ostalih. Ves je bio čvrst kao hrast i posedovao je hrabrost dvanaestorice hrabrih ljudi. Kel jednostavno nije mogao da veruje da je on mrtav. Po Kelovom mišljenju, Ves nikada u toku svog života nije nijednoj osobi naneo neko zlo. Naravno, ustrelio je nekolicinu hulja, ali, oni su to sami tražili. Jednog kauboja prebio je i unakazio razbijenom flašom, ali, to je bilo davno. No, i tom slučaju kauboj je tražio ono što je dobio, jer je njihovog oca maltretirao kada je ovaj bio pijan i nesposoban da se suprotstavi. Tu su zatim bili i ona trojica Džinibera koji nisu uspeali da na vreme dovedu šerifa i Kela, oca i Vesa javno žigošu kao konjokradice. Kada su ih zakopali, Ves ih je nazvao jadnim budalama što je po Kelovom mišljenju dokazivalo koliko je Ves fini i simpatičan mlad čovek, a ne nevaljalac i nasilnik kao što su mnogi šerifi računali kada su Vesa, njega i njihovog oca proganjali iz svojih gradova.

Posle izvesnog vremena, Džim Hedon je rekao. — Po mojim računima mi smo samo pola časa iahanja iza one dvojice koje pratimo. Ako nastavimo da jašemo, u toku noći trebalo bi da nagazimo na nji-

hov logor. Po mom računanju, Holidej je potučen.

Kel na to nije odgovorio. Smatrao je da jednostavno nije vreme za pričanje. Znao je da mu je otac ožalošćen zbog Vesa kao što je i on sam bio. Do vraga, želeo je da su vinovnici Vesove smrti još uvek živi, samo da bi ih mogao još jednom ubiti. Samo što ovaj put to ne bi išlo brzo, jer bi ih obesio. Želeo je da im vidi iskolačene beonjače, da ih natera da ga mole i preklinju, da puže kao crvi.

Džim je prekinuo ćutanje. — Kada ih budemo stigli, momče ja neću ni razgovarati s njima. Odmah ću prepustiti stvar svojoj desnoj ruci i Holideja saseći u korenu. — Džim je pogledao u pravcu neba i izraz lica mu se promenio. — U stvari kako hoćeš ja protiv tog čoveka nemam ništa. Nije mi ništa našao učinio. Jedva da ga i poznam.

Kel je izvadio revolver i proverio da li je pun. Džim ga je za to vreme posmatrao zamišljeno.

— Kad budemo završili sa Holidejem moraćemo da rešimo šta ćemo učiniti sa Bejlijem. Da li ga znaš dečko?

Kel je odmahnuo glavom. Bezizraznog lica rekao je. — Video sam ga samo ono jednom, tata, kada je stajao u ćeliji s okrvavljenim ramenom.

— Pa eto, koliko sam čuo, on nije dobar čovek — rekao je Džim svom sinu. — U svoje vreme on je poubijao dosta ljudi i to praktično bez ikakvog razloga. Sa nama je nešto drukčije. Mi nikada nismo učinili ništa protivzakonito. Koliko mogu da se setim, a ne kao taj

Hejli. Prema tome, i ove ostale ćemo pobiti.

Kel je poterao svog konja malo ispred očevog. Pred njima se pružala prostrana prerija kao pokri-vena tamnim čebetom noći. Kel nije video ništa sem nejasnih obrisa brda u daljini. Sutra ujutro osvetiće se za Vesovu smrt makar ga to glave koštalo.

— Kada budemo ubili Holideja i Bejlja — rekao je Džim — odnećemo telo ovog bandita u Brod Krik. Tamo ćemo ga sasvim normalno predati lokalnom šerifu i potpisaćemo zahtev za nagradu. Možda će proći neko vrem pre nego što nagrada stigne, i zato ćemo morati da budemo dosta štedljivi. U poslednje vreme vremena su bila dosta teška.

— Nije nam ostalo mnogo gotovine, tata? — zapitao je Kel.

— Ne mnogo dečko. Danas sve dosta košta, a ne kao u ono doba kada ste vi bili mali. I moram da kažem da uglavnom trošite skupe stvari, i ti i Ves.

— Ves sada više neće trošiti, tata — podsetio ga je Kel.

Iz grudj Džima Hedona otelo se prigušeno stenjanje. Digao je glavu i ponovo pogledao u pravcu neba. — Tamo gde se Ves nalazi sve je vrlo tiho i mirno, dečko. On će se uklopiti u tu sredinu zato što sam ga naučio da bude dobar i smeran, zato što sam ga pravilno odgajio. Kada dobijemo nagradu za uce-njenog, možemo otići odavde na jug.

Kel je nabrao obrve. — Ali, mi tamo dole nemamo mnogo prijatelja, tata... tako si rekao kada smo poslednii put bili tamo.

— Sada će biti drukčije — rekao je Džim. — Sada imamo novca, mnogo novca, a ljudi vole da budu s onima koji imaju novca. Videćeš... jednostavno će iznići kao iz zemlje i grabiće se da stisnu ruku Džimu i Kelu Hedonu. Tako će biti, uveren sam.

Kel je poterao svog konja niz poslednji deo padine. Spuštanje je bilo opasno, ali on to izgleda nije primećivao. Njegov konj, naviknut na planinske putelike, gazio je sigurnim nogama i bez plašljivog poskakivanja. Kada su stigli do podnožja i kada se pred njima otvorila široka ravna prerija, Kel je pustio svog oca napred. Ujutro, njegov zadatak će biti da sredi dvojicu. Ves će ga to čuti i znaće da ga on njegov jedini brat nije iznevrio. Ali ipak, više bi voleo da su obojica opet zajedno. Želeo je takođe da vidi lešine Džemsa i Torpa. Voleo bih da tog Trpa još jednom oseti pod svojim nogama.

Šerif Stad Skinner bio je zbunjen. Jahao je dobar deo noći i sada je jahao već puna četiri časa. Ali, mada je kiša rominjala, ipak je nije bilo dovoljno da omekša tlo i omogućući da se na njemu dublje utisnu tragovi Bestonovog konja. Zato je nastavio da jaše bez određenog putokaza krećući se uglavnom pravcem prema Lilibutu, motreći stalno tlo pred sobom, u nadi da će ugledati trag.

Razmišljao je dosta o Doku Ho-

lideju. Nije mnogo mario Holideja, jer je ovaj uprkos svom druženju sa Vajatom Erpom ipak uživao loš glas pustolova i čoveka koji lako poteže oružje. Ali, verovao je da je Luk Dening nedužan i bilo mu je drago što se Holidej poduhvatio da to dokaže. I Stad je sada bio siguran da je Luk nevin, i želeo je da pomogne da se momak izvuče bez žiga srama koji bi ga mogao pratiti. Ali, od svega bi najviše voleo kada bi mogao naći čoveka kao što je Dok Holidej i imenovati ga za svog pomoćnika. Holidej je bio čovek kakvog je Stad Skinner oduvek tražio. Bio je inteligentan, odlučan, čvrst i brz na pištolju, a ipak, nije bio nasilnik koga bi se ljudi plašili. On je jednostavno uživao poštovanje. To je shvatila i Lusi Kar za koju je Stad smatrao ne samo da je lepa već i fina osoba. Ako bi se nekim slučajem desilo da ga Lusi Kar više zainteresuje, bilo bi šansi da ga zavrbuje za svoju stvar. No, to je bilo nešto o čemu će budućnost odlučiti.

Setivši se Bestona Stad Skinner se namrštio. Nikada nije voleo Bestona, a pogotovo ga nije voleo od onog trenutka kada mu je došla udovica Parker sa pritužbom da je Boston prevario kada joj je gradio kuću. Najpre je krov počeo da prokičnjavati, a zatim su stepenice popustile pod malom težinom i ona je skoro slomila nogu. Boston u svakom slučaju nije bio pošten čovek.

Stad Skinner je odjednom zaustavio konja, jer je do njega doprošum različiti od uobičajenih šumova prerija. Osvrnulo se oko sebe tražeći uzrok. Mrzeo je što je sam, naročito što je sam u ovom divljem

delu teritorije. U gradu, i u najgorim trenucima, imao je Eliba Postla. Ovde pak nije bilo ničega sem tišine i usamljenosti... s izuzetkom tog novog šuma.

Stid Skinner je oslušnuo i uskoro ponovo začuo isti sam, rezak. Zvuk odjek udaraca sekire o deblo drveta. Stad je proračunao da odjek dopire sa desne strane s udaljenosti od dve do tri stotine metara, i odmah se uputio u tom pravcu. Prešao je jednu kratku padinu i izbio na vrh gde je ugledao jednog čoveka golog do pojasa pored oborenog debla. Čovek je digao sekiru i zamahnuo. Velika iverka odletela je od debla. Skinneru se dopala snaga i veština tog čoveka. Do vraga, prošlo je mnogo meseci od kako je sekiru uzeo u ruke.

Odjednom je taj čovek postao svestan Skinnerovog prisustva i okrenuo se. Kratko vreme posmatrali su jedan drugog, a onda je Skinner poterao konja preko neravnog terena. Sunčev zrak blesnuo je na metalnoj zvezdi zadenutoj za njegovu košulju.

— Nisam znao da je ovaj kraj naseljen, mister.

Goroseća je bio čovek širokih ramena i snažnih dugačkih ruku. Zadržao je sekiru u visini grudi kao da je bio spreman da jednim zamahom poseče Stada.

— Ja sam čuo da je ovo zemlja slobodna za zaposedanje, — odgovorio je.

— To je tačno — složio se Skinner. — Ja sam šerif Brod Krika Stad Skinner.

— Vil Hamerton.

Stad se osvrnulo oko sebe osmatrajući okolinu. Zapazio je da je

Hamerton već oborio i skresao nekoliko tuceta drveta i bilo je jasno da namerava da na tom mestu napravi brvnaru.

— Idem za jednim čovekom — rekao je Stad. — Naočit je. krupan snažan i pomalo upadljivo obučan za jahanje u preriji.

Hamerton je klimnuo glavom — Video sam ga posle izlaska sunca. — Kada je Stad pokazao da je iznenađen, goroseća je nastavio. — Da li ga tražite zbog nekog zločina?

— Teško je reći — rekao je Skinner. — Moglo bi se reći da ga pratim da bih video šta je nameran da učini.

— Onda ne biste pogrešili ako biste pošli na zapad, jer i on je otišao tim pravcem. Naći ćete moju ženu na potoku gde pere veš i mog dečka koji ravna teren za pod kolibe. Ne bih voleo da se preplaše, s obzirom da smo ovde novi, i da nismo naviknuti na neprijatne odnose i ophođenje.

Stad Skinner ga je shvatio. — Rekoste prema zapadu, je li?

— Da, kretao se vrlo brzo.

— Hvala, učinili ste mi uslugu. Kada dolazite u grad potražite me. Volim da upoznam nove ljude.

— Doći ćemo kasnije u toku meseca.

Skinner se udaljio. Bio je zadovoljan što je naišao na Hamertona koji je na njega učinio utisak poštenog doseljenika. Boston je dakle žurio. To je značilo da će mu se konj brzo zamoriti, a to je opet odgovaralo Stadu. Ipak trebalo je da prođe još najmanje dan i po, pre nego što bi mogao da računa da će

sresti Doka Holideja. Prema tome, nije bilo razloga za žurbu.

Uputio se prema zapadu i naišao na ženu pored potoka zaokupljenu pranjem veša i jednog dečaka od oko dvanaest godina zauzetog grabuljanjem i ravananjem terena nešto malo dalje odatle. Mahnuo im je rukom u znak pozdrava, ali nije ni pokušao da im se približi. Uskoro potom naišao je na trag jedinog konja i pažljiviji pogled na otiske kopita posvedočio mu je da je Hamerton bio u pravu... Bestonu se jako žurilo.

Stad je poterao konja u trk i zašao u predeo gde je duvao topao vetar. I sam se iznenadio kad je odgovorio da mu taj topao vetar prija. Ni sunce ni vetar nisu ga mnogo zabrinjavali. Od dosta dugog jahanja mišići celog tela bili su mu dosta nategnuti, ali ipak nisu ga hvatali grčevi od umora.

Nastavio je da iše preko podne i dugo poslepodne. Bilo je već veče kada je ugledao Dada Bestona daleko ispred sebe na otvorenoj visoravni. Stad Skinner je zategnuo vodice, siahao i pošto je sapeo svog konja opružio se po travnoj zemlji. Ležeći na ledima pušio je i gledao u nebo i razmišljajući o svom položaju došao do iznenađujućeg zaključka da uopšte ne oseća osamljenost.

U stvari, osećao se mnogo bolje nego poslednjih meseci, osećao se toliko dobro da je skoro bio zahvalan Dadu Bestonu što ga je primorao da pođe za njim u prostranu travnu preriju.

Kasno poslepodne Dad Beston je primetio konjanika koji je jahao njegovim tragom. Čudeći se ko bi to mogao biti, poterao je brže svog konja. Namerno je skrenuo sa glavnog puta za Liliput znajući da ima mnogo vremena raspolaganju. Tako se našao na neprohodnoj visoravni, kuda nijedan razumni putnik ne bi izašao. Pa, ipak neki čovek ga je pratio, zastajući čak s vremena na vreme da proveri da nije izgubio trag.

Zašavši u niži predeo ispresecan jarugama i vododerinama, Beston je sjahao iz sedla, izbrisao svoje tragove i skoro dve milje vodio svog konja preko tvrdog kamenitog terena. Tek tada je ponovo uzjahao konja, ali je i dalje nastavio da se drži čvrstog kamenitog tla. U zalazak sunca znatno je povećao rastojanje između sebe i čoveka koji ga je pratio. Bio je zadovoljan tim svojim uspehom. Nije želeo da neka radoznala budala pokvari planove od kojih je očekivao mnogo. Ostali su mu samo Dok Holidej i Bid Bejli. Ubiće ih obojicu da bi sebi olakšao položaj i da bi se dočepao dve hiljade dolara. Parola mu je bila... nikakav rizik. Na tu pomisao, Dad Beston se osmehnuo.

•

— Ne možeš im pobeći — rekao je Bid Bejli. — Lud si ako se time zanosiš. Ne vredi ni pokušavati.

Dok Holidej je međutim, već bio odlučio da pokuša. U toku celog dana Bejli mu je pravio probleme.

namerno usporavajući u svakoj prilici njihovo kretanje. Jednom je pao iz sedla i to na rame, tako da se povredio. Kada mu je Holidej prišao, Bejli se nedužno osmehnuo na njega. Doku nije preostalo drugo nego da ga digne i da ga veže za jedno drvo. Zatim je pričvrstio kolan Bejljevog konja i upozorio ga da to više ne pokušava.

Bejli nije odgovorio ništa. Drugom prilikom, nešto kasnije, kada je Holidej osmatrao put ispred njih, Bejli je odjednom zario mamuze u bokove svog konja i pokušao da pobegne. No, Dok ga je stigao i uhvatio pre nego što je odmakao pedesetak metara. Poželeo je da pesnicom smrška njegovo lukavo iscereno lice, ali se uzdržao da to učini. Tako je njihovo jahanje bio težak mučan poduhvat, niz podvala koje su se celog dana nizale jedna za drugom. Sada su dvojica njihovih gonilaca bili mnogo bliže.

Holidej je skrenuo s puta u jednu dolju i pažljivo osmotrio okolinu oko sebe. Za ono što je smatrao više bi mu odgovaralo neko mesto sa boljim zaklonom. Ali, nije bilo dovoljno vremena da takvo mesto traži. Skinuo je Bejlja iz sedla i gurnuo ga između dve stene. Zatim je sakrio konje u gustom žbunju, ostavljajući ih sa dosta bujne trave kojom bi se mogli zabaviti. Vrativši se do Bejlja zatekao ga je kako se upinje da smakne veze sa ruku.

Zataknuvši prst pod pazuh prsnika, Holidej mu se obratio pretećim tonom. — Bejli nemoj mi praviti nepravilike. Potreban si mi živ, ali tako mi bog pomogao neće biti traagično i ako u tome ne uspem. A

ako ja ne uspem, ti ćeš uspeti još manje. Prema tome, budi miran.

Bejli ga je pogledao mrko. — Ti si jedna prokleta budala Holideje. O Hedonovima treba da vodiš računa, a ne o meni.

— Njih su dvojica i ako nešto žele moraju doći ovamo, a ne ja njima. Ako samo pisneš, to će ti biti poslednji glas koji si pustio.

Bejljevo lice se zgrčilo. Prestao je da barata rukama i osetio je kako mu pod konopcima koža bridi. Osećao je da su mu ruke ukrućene i da ga noge bole od malog prsta do kičme. A ramena su mu već davno bila utrnila, ali, to je bilo zbog toga što mu je trebao lekar koji bi ga previo.

Dok Holidej je legao potrbuške i osmotrio okolinu. Sa mesta gde je ležao mogao je da vidi put do stotinu metara daleko. Ako bi bilo ko pokušao da mu pride, morao je prići tim putem i Dok je imao dosta vremena da neželjenog gosta upozori, a ako ne bi poslušao upozorenje da ga smakne.

Ležao je tako u očekivanju onog što će doći, napet i umoran. Nekoliko puta je protrljao oči da bi ostao budan. Vreme se lenjo vuklo i posle izvesnog čekanja ispred njega su se pojavile dve siluete. Dva čoveka na konjima. Zaustavili su se, i Dok je video kako su izvadili revolvere iz futrola. Dakle to je bilo ono. Jahao je naporno i brzo, ali, to nije bilo dovoljno. Odjednom je shvatio kakvim životom je živio Bid Bejli. Počeo je da ga sažaljeva, jer je to bio život već-

nog begunca i prognanika, život čak gor, od onoga od koga je sam neprekidno bežao.

— Ovi tragovi mi govore sve što želim da znam — rekao je Džim Hedon zatežući vodice. Kel Hedon je jahao pored njega i kada je njegov otac stao, on je pogledao napred, a ne tragove pred sobom. Uzdao se u oca koji će smisliti šta treba raditi i dati mu zapovest. Sve što je Kel želeo i što mu je trebalo, bilo je naređenje, makar kako surovo naređenje.

— Ovi tragovi mi pre svega govore kojim pravcem je Holidej pošao i drugo, govore mi da su njihovi konji toliko umorni da ih više neće moći daleko odneti. Ako uz to pomisliš koje je doba dana i kakve su mogućnosti za iznalaženje dobrog skrovišta, ti ćeš sasvim prirodno zaključiti da će Holidej uskoro napraviti logor, dečko. Možda se već i ulogorio.

Kel je izvadio i proverio revolver. Zadržao ga je u ruci pruženoj pored butine, a istovremeno je i dalje gledao napred. — Tamo ispred nas tata ima jedno pogodno mesto. Odličan zaklon, nema mnogo prestora za kretanje i moraćemo da ode-mo pravo tamo.

Džim je pogledao mesto koje mu je sin pokazao i složio se s njim. — Ti sve bolje razmišljaš sinko — pohvalio ga je. — Ti dakle poiaši dole, ali sasvim lagano. Kada ih budeš video, znaćeš šta ti valja raditi.

— Ti ne ideš sa mnom tata?

Džim se pogladio po bradi. — Znaš, razmišljam o tome da je tvoj brat nedavno poginuo. Razmišljam o tome da na ovaj ili ovaj način jedan od nas dvojice mora da sredi te hulje.

— Razume se tata — rekao je Kel i poterao svog konja napred.

No, Džim ga je zadržao i rekao tiho. — Dečko, sada dobro pazi, čuješ li me? Nas dvojica treba da se dočepamo tog novca, a ja taj novac želim isto toliko za mog dečaka kao i za sebe. Jesi li me razumeo dečko?

Kel je klimnuo glavom. Na njegovom licu nije bilo ni traga zabrinutosti. Umorno je slegnuo ramenima i pustio konja da sam izabere vijugavi put niz stepenastu padinu, motreći netremice na skupinu stena sa desne strane vijugavog putelika. Ako prođe pored tog kritičnog mesta, prostor pred njima biće opet otvoren. Budući da se približavala noć, moraće da čekaju i da nastave tragom tek sutra ujutru. Kel Hedon to nije želeo. Želeo je da se gonjenje završi što pre.

Nalazio se na nekih desetak metara daleko od Doka Holideja kada mu je Dok doviknuo. — Stigli ste do kle je trebalo, ni koraka dalje.

Kel je zategao vodice. Nije mogao da čuje da li otac dolazi za njim, ali je znao da nije daleko. Ako dođe do nevolje, otac će svakako biti blizu i pružiće mu pomoć. Otac se uvek nalazio u blizini.

— Holideje, hoćemo tog zlikovca.

— Ne možete ga dobiti. Okreni se i vrati se svojim putem.

Kel je odmahnuo glavom. — Otac

i ja pratimo te već dugo vremena i nećemo dozvoliti da nam neko otme ono što nam pripada. Holideje. Savetujem ti da ustaneš, da odbaciš revolver i da se predaš. Mi ćemo onda uzeti Bejlja. Nije nam name-ra da ti učinimo neko zlo, sem za slučaj ako se budeš ponašao nerazumno.

— Gubi se odayde! — procedio je preteći Dok Holidej.

Bol je zgrčio Kelovo lice. — Nećeš nas sprečiti da uradimo ono što smo počeli — promrmlija je.

— U ovom momentu Hedone ja držim zapet revolver u ruci. Naperen i ena tebe. Ako korakneš samo jedan korak napred, ja ću te skinuti. Ne želim da to uradim zato što protiv tebe nemam ništa, ali smaknuću te ako budem morao.

— Njih dvojica su ubili mog brata — glasio je odgovor Kela Hedona izgovoren promuklim glasom. — Tamo u kanionu ubili su Vesa. Da nije bilo tebe, oni to ne bi učinili, da nije bilo tebe i tog prokletog bandita za koga hoćeš da naplatiš ucenu. Kažem ti zbog toga da ustaneš i da nam ne praviš više neprilika.

Holidej je čvrsto stegao dršku svog revolvera. Tišina je zavládala i tu tišinu poremetio je bat čizama koji se začuo u žbunju sa desne strane od mesta gde je Holidej stajao. Dok je okrenuo revolver u tom pravcu, a Kel Hedon je pokrenuo svog konja i poterao ga sa puta, a kada su se pred njegovim prsima otvorile grane žbunja mlađi razbojnik se bacio iz sedla.

Pao je na tlo i otkotrljao se u stranu, a Dok Holidej je opalio hitac iz pištolja. Kel je osetio da mu

se kuršum zario u već ranjeno rame. Začudo, nije osetio nikakav bol. Zakotrljao se još jednom i ustao sa revolverom u ruci. Prodornim pogledom osmotrio je prostor ispred sebe. U kotrljanju, izgubio je iz vida dva kamena, tačnije rečeno stene, i da bi ih ugledao morao se ponovo okrenuti oko sebe. U tome je video siluetu nekog čoveka zgrčenog iza sebe i učinilo mu se da u ruci tog čoveka vidi revolver.

Onda je jurnuo prema stenama pucajući iz revolvera. Dok Holidej se spustio na zemlju i tanad je bezopasno proletela iznad njega. Kada je pucnjava prestala i kada se bat koraka čuo sasvim blizu, on je skočio na noge.

Očiju razrogačenih kao u zveri i sa kosom koja mu je lepršala oko lica. Kel Hedon se bacio na njega. Tada je u Holidejevoj desnoj ruci planuo revolver. Biti ili ne biti, ubiti ili biti ubijen. Kuršumi iz njegovog revolvera pogodili su Kela Hedona razarajući mu grudi. Planinski lovac je bolno zaurao, a onda je posrćući pošao napred. stigao do stena i rukama kao kandžama zera bio hladni kamen. Ostao je da leži tako oslonjen na stenu, podrhlavajući celim telom pre nego što je kliznuo niz glatku površinu i uklještio se između dva kamena.

Holidej se povukao nekoliko koraka. Pucnjava sa njegove desne bila je prestala. Dok je ukopao pete u zemlju i počeo da čeka. Bio je siguran da tako kako stoji ne predstavlja jasnu metu za starce koji ga je iz žbuniaka vrebao i zahvaljujući svom položaju bio u prednosti. Dok nije znao šta će biti njegov sledeći potez, ali je hteo da na-

stavi borbu. Pomislio je na mladog Luka zaključanog u ćeliji i na vesala koja su mu pretila, i čvršće je stisnuo dršku revolvera. Možda nikada neće biti u mogućnosti da oseti kakav užitak pruža zagrljaj sa Lusi Kar, ali u ovom momentu to nije bilo od nekog velikog značaja.

Ovo je bio obračun na život i smrt između dva čoveka rešena na sve, između čoveka koji se borio za nečiji život i iskusnog bezobzirnog ubice koji je žudio za novcem. Okršaj na život i smrt između pustolova i različenog starog nitkova kome su sada oba sina ležali mrtvi. Dok Holidej je znao da u tom okršaju neće biti odstupanja.

VIII

Sa jednog od poslednjih brda u lancu brežuljaka, šerif Monk Vizeman je čuo pucnje. Zategao je vođice i zabrinuto nabrao čelo. Pucnjeva je bilo toliko mnogo da je po tome zaključio da je cilj zbog koga je pucnjava počela svakako dostignut. Ili su Holidej i Bejli bili mrtvi, ili su pak bili mrtvi Džim Hedon i njegov preostali sin. Monk Vizeman je proverio revolver, pritegao maramu oko pocrnelog naboranog vrata i poterao svog konja u trk. Put je iznenada skretao nadesno prema ravnom terenu, i on je opet usporio svog konja, zaključivši da mora biti oprezan. Sasvim iznenada pucnjava je ponovo počela. To je Vizemana iznenadilo, jer je značilo da sudar protivnika još nije okončan.

Proživši se kroz žbunje, Džim Hedon je izbio na čistinu sa plamtećim revolverom u ruci. Preskočio je preko tela svog sina Kela i iz grudi mu se oteo dubok uzdah nalik na stenjanje. Zatim je preneo paljbu iz svog pištolja na sve uglove malog proplanaka pre nego što je pretrčao preko njega i uleteo u žbunje na drugoj strani. Bid Bejli ga je prestravljeno gledao, ali sedokosi bradati starac u brzini kojom je bio ponet nije primetio bandita. Bejli je prillegao skoro se pripio uz zemlju i takoreći zaustavio dah. Holidej se borio dobro, i vešto, bolje i veštije nego što je Bejli ikada video nekoga da se bori. Otuda je zaključio da Holidej nije bio običan varoški kicoš kakav je izgledao, već pravi borac kao što su legende govorile o njemu. To je takođe značilo da će Holidej uz malo sreće stići do Brod Krika. U tom slučaju, Bejli će biti obešen.

Dok Holidej je legao na zemlju pored Bejlja i puneći pištolj osmotrio žbunje iza koga je bio nestao Džim Hedon. Sa tog dela proplanaka nije se čuo nikakav šum, i Dok je po tome znao da je starac zastao da povрати dah i da ponovo napuni revolver. Ali, sumanuta hrabrost kojom je jurišao potvrdila je Doku slušnju da će starac ponovo narsnuti i da će jurišati sve dok jedan od njih dvojice ne bude mrtav.

Munuo je Bejlja laktom i prinevši cev revolvera banditu do čela, rekao mu je tiho. — Ustani i pođi prema konjima. Trudi se da ne prouzrokuješ nikakav šum ili ću te ubiti.

Bejli se nije usprotivio, nego je bez reči ustao na noge. Bio je up-

lašen i nije se stideo da to prizna. Nije bio sposoban da razmišlja logično. Sa punim revolverom u ruci sve bi bilo mnogo mnogo drukčije, ali, nije video način kako bi ga se mogao domognuti. Holidej je bio previše oprezan.

Holidej je gurnuo Bejlja pred sobom. Baš kad su stigli do konja, Monk Vizeman je doviknuo.

— Ko je tamo dole? Holideje, jeste li čitavi?

Bid Bejli je opsovao. — Vizeman! — procedio je.

Holidej je instinktivno osetio da ga obuzima plima olakšanja. No, znao je da bi odgovor otkrio njegov položaj. Umesto toga, bocnuo je revolverom Bejlja da se popne na konja, a zatim se i sam vinuo u sedlo. Nagnuvši se prema Bejlju Dok je šapnuo. — Jaši pravo napred mister, i ovaj put neće mi smetati makar koliko brzo jurio.

— Stari lešinar nas čeka i vrebaj! — usprotivio se Bejli.

— Nije važno. Bejli! Napred!

Bejli je liznuo usne, uplašeno progutao vazduh a onda poterao svog konja malo ispred Holidejevog. Pažljivo je osmatrao put ispred njih, i primetio da se put odjednom širi u prostranu široku ravan. Na tom putu nije mogao da primeti ništa opasnog ali je Džim Hedon ipak svakako bio tamo i čekao ih.

Holidej je pljesnuo šakom Bejljevog konja po sapima i petama podbo svog konja u trk. Oba konja su kao jedan iurnuli niz put. Prošli su pored logora i već su skretali ka poslednjem delu puta koji je ulazio na proplanak, kada je na njih sa jednog malog uzvišenja osuta paljba. Holidej je nastavio

trku ne zadržavajući se da uzvratiti paljbu, sve dok nije stigao neposredno ispod mesta odakle je pucao. Tada je digao revolver i ispraznio magacin u tom pravcu. Još nekoliko hitaca planuli su na njega, i jedan kuršum ga je okrznuo po levoj podlaktici. Dok je zanezmario kratak bol i gurnuo Bejlija napred. — Samo napred! — viknuo je.

Bejli je nastavio trk, jer je od toga zavisio njegov život.

*

Monk Vizeman je bio u nedoumici šta da radi. Mogao je poći za Dokom Holidejem i pridružiti mu se, ali, mogao je ostati gde je i sačekati da stari planinski vuk izađe iz svog zaklona. No, jedno je bilo izvesno... Bejli i Holidej su još bili živi, a još jedan iz klana Hedon bio je mrtav.

Monk se još nije bio odlučio šta da radi, kada je ugledao da se na proplanku na kome je Dok Holidej podigao logor, diže nečija silueta. Monk je unerio revolver na siluetu i sačekao. Tek kada je Džim Hedon zakoračio na čistinu, Monk je poterao svog konja ka niemu. Prigušen šum koniskih kopita naterao je Džima Hedona da se trgne. Čak i pri oskudnoj svetlosti, Monk Vizeman je mogao da vidi izraz besa i mržnje na starčevom licu.

Proplankom je odieknuo Vizemanov zapovednički glas. — Dosta si pravio budalaštine Džime. Baci taj revolver.

— Nosi se u pakao Vizemane! — Ne mešaj se!

— Već sam umešan Džime. Tamo u kanjonu našao sam Torpovo i Džemsovo telo i mislim da ste ih vi pobili. Našao sam takođe grob jednog od tvojih sinova. Sada je i drugi sravnjen sa zemljom. Zar ti to nije dovoljno?

Džim Hedon ga je i dalje netremice posmatrao izbuljenim očima. A onda je odjednom digao revolver, nanišanio i opalio. Vizeman je osetio da mu je usilano tane proletelo sasvim blizu vrata. Opsovao je i pritisnuo okidač. Džim Hedon se zvrčio, ali, odmah se zatim ispravio, ispalio dva hica i nestao sa vidika.

Monk Vizeman je sjahao liut na samog sebe što je starom lešinaru dozvolio mogućnost da puca. No, i to je imalo svoju dobru stranu jer mu je Hedonov postupak dokazao da je starac kriv za ubistvo za koje ga je Monk sumnjičio. Niče postojala druga mogućnost da neko sa toliko ogorčenosti izmasakrira Torpa i Džemsa. Bila je to pripremljena zaseda, i Džim je znao da je Monku to jasno. Otuda je Džim Hedon, s obzirom da nikako ne bi dopustio da bude ubačen, više voleo da na licu mesta pogine. Monku Vizemanu je to bilo žao. Hedon je bio stari nevaljalac koji je neprekidno kršio zakon, ali, u Lilibutu, on je pazio šta radi i držao je svoje sinove na uzdi.

Monk je pošao napred vodeći za sobom svog konja i čekajući priliku da starog bandita obori hicem iz pištolja. Ali, prošlo je dosta dugo vremena pre nego što je topot kopita konja u trku poremetio noćnu tišinu. Od Holideja i Bejlja iz

prerije se nije čuo nikakav šum. Monk se sapleo na nečije telo i kleknuo. Kresnuo je šibicu i sa zemlje su ga pogledale prazne oči Kela Hedona. Pri žučkastoj svetlosti palidrvca Hedonovo lice izgledalo je ružno. Monk je ustao, odbacio palidrvce i vinuo se u sedlo. Morao je da stigne Holideja i da mu pomogne koliko bude mogao.

— O keji, to će biti dovoljno. Ovde ćemo ga sačekati.

Dok Holidej se zagledao prema istoku u rano jutarnje sivilo. Neposredno pored puta dizala se jedna skupina krupnog kamenja i stena, dovoljno velika da konjima i beguncima pruži savršen zaklon. Sjahao je sa konja i povukao Bejlja na zemlju. Nije mu ni na kraj pameti padalo da u takvim trenucima bude blag prema tom zločincu. U toku noćnog jahanja, Beili mu je bio na velikoj smetnji, jer je tri puta pokušao da pobegne. Končno ga je Dok udario pesnicom u lice i umirio ga.

Bejli ga je besno pogledao sa zemlje, ali, nije rekao ništa. Holidej se popeo na vrh jedne stene i pogledao nazad na predeo kroz koji su upravo prošli. Svetlost je uskoro postala bolja, i on je mogao da osmotri široku okolinu, ali, dokle god mu je oko dopiralo, ništa se nije micalo. Dok je sišao sa stene i uzeo čuturicu. Oprao je ogrebotinu od kuršuma i omotao je maramicom. Zatim se naslonio na stenu.

— Prešli smo pola puta, Bejli a prećićemo i ostatak.

— Možda — promrmljao je Bejli. — Ali, oči su ti umorne i ne verujem da ćeš još dugo ostati budan. Kad zaspiš, Hedonovi će te srediti.

— I Vizeman je u blizini — rekao je Holidej ljut na sebe što ga ta okolnost ohrabruje. Ovo je bila njegova borba, on je počeo od početka, i hteo je da je sam dovede do kraja. Sa Vizemanom u blizini, Džim Hedon će morati da pazi i na se to deli. Dok je nameravao da njega. Moraće da rizikuje. Kada se to desi, Dok je nameravao da ga ukloni s puta mada u stvari nije želeo da ubije starca koji je već dosta pretrpeo time što je izgubio obojicu sinova.

Holidej se tako odmarao otvorenih očiju ne usuđujući se da ih sklopi. Posle izvesnog vremena ponovo se popeo na stenu i ostao tamo da leži, izlažući telo toplom jutarnjem suncu. Bio je pospan, ali se borio protiv sna.

Pola časa kasnije u ravnici se pojavio jedan konj. Dok je protrljao oči i koncentrisao pažnju na čoveka. Kada se konjanik nalazio samo nekoliko stotina metara daleko, Dok je prepoznao sedokosog Džima Hedona. Osvrnuo se da proveriti Bida Bejlja, no, Beili je spavao. Prokleti bandit. Dok bi dao sve samo za jedan čas sna.

Digao je revolver i naperio ga na starca. Hedon je nastavio da se približava čak i ne pokušavajući da skrene sa jasnog traga koji su Holidej i Beili ostavili za sobom. Dolazio je pravo, sagnut u sedlu, pogleda uprtog u konjsku glavu, oči-

gledno nesvestan vremena i mesta gde se nalazi.

Kada je stigao nadomak povika, Holidej mu je doviknuo. — Ne želim da te ubijem Hedone. Mislim da si već dovoljno pogođen.

Džim Hedon je podigao glavu. Lice mu je bilo sivo, i Dok je zapazio mrlju krvi na njegovoj košulji i drugu mrlju na butini.

Starac ga je dugo posmatrao staklastim očima, pre nego što je progovorio. — Sa mnom je svršeno Holideje. Dobio si bitku. Moji sinovi su mrtvi.

— Onda se vrati tamo odakle si došao.

Džim Hedon se osmehnuo bolno. — Holideje, tek što sam ti rekao da si me pobedio. Moji dečaci su mrtvi. Ništa mi više nije preostalo i srce me boli kao ludo. Primi moju reč za istinu, između nas nema mržnje.

Džimov konj je nastavio da se približava i Dok ga je pažljivo motrio. U jednom trenutku, Hedon je izvukao revolver i bacio ga daleko od sebe. Digavši pogled promrmljao je. — Treba mi odmor i malo vode. Posle toga odlazim dalje. Vešt si Holideje, vraški vešt i hrabar. Kažu da ti nisi lovac ucenjenih nego kockar i pustolov, ali ne znam da li da verujem u to. Suviše je čvrstine i odlučnosti u tebi.

— Ne želim da priđeš ovamo stari — rekao je Dok. Čuo je kako se Bejli meškoltji i bacio pogled u tom pravcu, opominjući ga da bude tih. Bejli mu je uzvratio pogled i rekao.

— Ne veruj mu Holideje. On je hulja do srži.

Džim Hedon je ponovo digao glavu. — Je li to Bejli, razbojnik koji je ucenjen?

Holidej je potvrdno klimnuo glavom.

— Uspeo si onda da pređeš s njim pola puta, Holideje. Nemaš još mnogo da ideš i čini mi se da si pošteno zaradio dve hiljade dolara koje smo ja i moji sinovi želeli. Ali, moji dečaci su mrtvi i meni novac više nije potreban. Samo ću se malo odmoriti, a onda idem dalje.

— Gde je Vizeman? — zapitao je Dok držeći i dalje revolver naperen na starog planinskog vuka.

— Vizeman? Nisam video Vizemana.

— Morao si ga videti.

Stari Džim je odrečno odmahnuo glavom. — Bio sam suviše obuzet tugom Holideje. Mrzeo sam te i želeo sam da te ubijem. A onda sam ponovo razmislio o svernu. Vratću se u stari kraj da živim sa mojim prijateljima. Meni sada nije potrebno mnogo i ono što mi je potrebno oni će mi dati.

U međuvremenu, Hedon je bio stigao do podnožja stene. Pogledao je gore lice zgrčenog od jada i nevolje. No, Dok mu nije verovao i nije nameravao da se opusti nijednog trenutka dok je stari tu prisutan. Ali je očajnički zgrčena osoba ipak pobudila neke simpatije u njemu.

— Siđi sa konja i veži ga tu negde — rekao je Dok.

Hedon je klimnuo glavom i grčeći lice sjahao iz sedla. Lova nova mu je kleknula, ali se on prihvatio za sedlo i ponovo se ispravio. Zatim je izvukao konopac iz bicega i

provukao ga kroz uzdu. Privezao je konja za žbun i oborene glave lagano pošao pored podnožja sene. Holidej nije video ni trag od revolvera. Bez svog konja, Džim Hedon nije mogao otići nikuda. Dok je kliznuo niz stenu i sačekao da Hedon prođe pored njega. Starac je ponovo digao glavu i upravio pogled prema Bejlju.

Odmerivši bandita neprijateljskim pogledom, progovorio je promuklim glasom. — Nemam ja ništa protiv Holideja, misler, nego protiv tebe. Da nisi ti došao u ovu pokrajinu i napravio gužvu, ubio neke ljude i ostalo, moji dečaci i ja ne bismo poželeli da se dočepamo ucene za tvoju glavu. Zato smatram da si ti krivac što su moja deca pobijena.

Biđ Bejli ga je prestravljeno gledao, ni za trenutak ne zavarani jednim izgledom starčevog lica. No, pomislio je da će starčeve reči zavarati Holideja, pa je žurno progovorio. — Drži ga dalje od mene Holideje. On će me ubiti znam to. Nemoj dozvoliti da te njegove priče prevare. On je skroz naskroz nevaljalac.

Holidej nije ni nameravao da se opusti. Držao je revolver neprekidno uperen na Džima Hedona. Starac je klonuo na jednu stenu i skinuo šešir sa glave. Obrisao je znoj s unutrašnje strane šešira, začeo ljač prstima sedu kosu, a onda vratio šešir na glavu. Nije ni pokušao da se makne.

— Mogu li dobiti malo vode — zapitao je Hedon.

Holidej je pružio ruku da dohvati svoju čuturicu i u tom trenutku u preriji je odjeknuo topot ko-

pita. Pružio je čuturicu Hedonu i rekao. — Čekaj ovde.

Džim Hedon je klimnuo glavom. Holidej je brzo obišao na drugu stranu stene i ugledao Monka Vizemana koji se punim trkom približavao. Kada je ugledavši Hedonovog konja, Vizeman naglo usporio trk, Holidej mu je mahnuo rukom da priđe. Zatim se ponovo okrenuo ka Džimu Hedonu.

Za to vreme, Hedon je bio prišao do Bejlja i kada je pogledao Holideja ovaj je zapazio da starčeve oči imaju sasvim drukčiji sjaj nego malo pre. Bola i jada je nestalo, a isto tako i umora. Hedonova prsa su se napela i on je rekao.

— Holideje, sve dosada dobro si vodio ovu trku. Ali, kao što sam mojim sinovima uvek govorio, svaki čovek ima svoju slabost, a tvoja je što si mi poverovao. Imam revolver, lovce učenjenih, i nameram da ubijem ovoga, a onda tebe.

Mada je još uvek držao Hedona na nišanu. Holidej se trgao. Starac mu se lukavo zlobno osmehnulo i pružio ruku iza leđa. Dok se ukočio znajući šta će uslediti.

— Pusti to — rekao je.

Džim Hedon je odmahnuo glavom i izvukao revolver iza leđa. Uperio ga je u Holideja i rekao. — Najpre ću ubiti njega, a onda tebe, Holideje. Njega zato što je kriv za smrt mojih sinova, a tebe zato što si budala. Posle toga ću naplatiti nagradu za ovu hulju. Šteta je što se nisi udružio sa mnom u Liliputu. Trebalo je da mi veruješ, ali nisi. To je tvoja greška.

— Nećeš me pogoditi starče. —

rekao je Holidej. — Ja ću opaliti pre nego što pritisneš okidač.

Džim Hedon je opet odrečno odmahnuo glavom. Zatim se munjevito okrenuo i prislonio cev revolve-
vera na Bejljevu glavu.

— Baci to proklet da šil — po-
vikao je Holidej.

Ne obazirući se na Holidejevo upozorenje, Džim Hedon je ispalio hitac. Glava Bida Bejljija poletela je nazad i udarila o stenu, upola razneta eksplozijom metka. Istog trenutka, na čistini se pojavio Monk Vizeman i u magnovenju is-
palio dva hica na starog Džima Hedona.

Džim Hedon je pao na kolena. Pogledao je preko ramena šerifa Vizemana i sa naporom se osmeh-
nuo.

— Godinama smo bili prijatelji, Monk. Pretpostavljam sam da ćeš mi ti ovo učiniti. Može biti da sam ti za života katkad pravio nepri-
like, ali, nikada nisam bio zlonamernan. Čovek radi ono što mora, tako je to.

Hedon se skljojkao na tlo. Dok mu je prišao i uzeo mu revolver iz ruke. Lica okrenutog prema sun-
cu, Hedon se netremice zagledao u njega.

— Moji sinovi su umrli onako kako dolikuje čoveku i kako sam ja želeo. Kel je bio bistar, a Ves snažan i borben. Život mi je bio dobar i ispunjen burnim događa-
jima, a odgojio sam i dva fina de-
čaka. Sem toga, ubio sam jednog opasnog zlikovca, pa mi zato neko duguje dve hiljade dolara. Možeš ih ti uzeti Holideje, jer na kraju, ja protiv tebe zaista nemam ništa.

Holidej je nemoćno posmatrao kako se starčeve oči sklapaju i ga-

se. Iz grudi Džima Hedona oteo se dubok uzdah i Holideju se činilo da je posle toliko godina života u borbi i okršajima stari planinski vuk bio zadovoljan što je smrt do-
šla po njega.

Monk Vizeman je prišao Holide-
ju. Pošto se uverio da je Džim He-
don mrtav, digao se i okrenuo se prema Holideju. Holidej je pak skinuo veze sa Bejljevih ruku i nogu i prebacio ga preko sedla nje-
govog konja. Zatim je rasedio ko-
nja Džima Hedona i pustio ga slobodnog u preriju. Pojavivši svog konja pogledao je Vizemana.

— Vaš sam dužnik, mada nisam želeo da ovo učinite.

— To je nešto što sam morao da učinim i ovaj stari nevaljalac je to znao. Znao je da ćete ga vi ubiti ako on ubije Bejljija, znao je da ćete morati to da učinite. Koliko znam, on je živio samo za svoje sinove. Bez njih ovaj život nije imao nikakvog značaja za njega.

Holidej u to nije verovao ali je bio suviše umoran da se rasprav-
lja. Mahnuo je Vizemanu rukom u znak pozdrava i počao svojim pu-
tem. Monk Vizeman je digao telo Džima Hedona, odneo ga u šumarak žbunja i tamo ga sahranio u plitak grob. Kada je završio, Dok Holidej je bio van domašaja nje-
govog pogleda.

Serif Stad Skinner pratio je Be-
stonov trag još jedan dan i jednu noć. Do tada je bio toliko umoran da mu se činilo da će pasti iz sed-
la. Baš kad je probazio jednu kri-
vinu na putu, iz zasede ispaljen hitac probušio mu je obod šešira.

Skiner se bacio iz sedla i dočekao se na levi lakat. Jauknuo je od bola koji mu je prostrelio ruku i osetio da su mu prsti utrnuti. Drugi hitac zviznuo je kroz žbunje u blizini i on se otkrotirjao dalje od opasnog mesta.

Ostao je tako nepomičan neko vreme u tišini koja je posle pucnjeva zavládala. Puzeći oprezno napred, dovukao se do ivice žbunja i ugledao jednog konjanika koji se sa visoravni spuštao prema ravnoj preriji. Čak i pri bleštavoj svetlosti sunca, Stad Skiner je u konjaniku prepoznao Dada Bestona.

Tako dakle, sada je znao sve. Beston je postupao kao očajnik i cilj mu je bio da ubije Doka Holideja i dočepa se dve hiljade dolara ucene za Bida Bejlja živog ili mrtvog, najverovatnije mrtvog. Stad je ustao na noge, uhvatio svog konja i onda, trljajući lakat, nastavio gonjenje. Još jedan čas sledio je trag Dada Bestona.

Sledeće noći putovao je veoma oprezno, zastajući veoma često da bi oslušnua. No, Beston je na svaki način ipak usporio Skinnerovo kretanje. Skiner je zbog toga bio isto toliko besan kao i zbog činjenice da je pucao na njega. Do vruga, kada bude uhvatio tog Dada Bestona...

Ujutro je bio duboko u otvorenoj preriji i konj se umorno spoticao pod njim. Stad se uputio prema visiji gde se nadao da će naći svež trag, a možda čak i ugledati i Bestona. Nije znao da li da propalog kicoša ubije odmah kada ga spazi, ali u svakom slučaju, nije nameravao da se još jednom izloži opasnosti da izgubi život. Izbivši na jedan kamenit prevoj naglo je

trgao vodice. Pred njim u ravnici kretala su se dva konja, a na prednjem konju sedeo je konjanik koji se kruto držao u sedlu. Na drugom konju koga je jahač vodio za sobom ležalo je preko sedla prebačeno mlitavo telo.

Već je hteo da podbode svog konja i potera ga u susret konjaniku, kada je ugledao Bestona opruženog u zasedi iza zaklona od stena i žbunja. Stad Skiner je izvukao revolver i pošao napred pešice, da bi mu zašao iza leđa. Beston, koji je računao da je starom čoveku kao što je Skiner dovoljno izmakao i ostavio ga daleko pozadi sebe, nije čuo Stadovo približavanje. Skiner mu je prišao na domašaj revolverskog hica i doviknuo mu.

— Da se nisi makao Bestone. Stoj gde si!

Beston je digao glavu. — Skinere!

Stad Skiner je klimnuo glavom. — Da Bestone. Tvoja verenica te je dobro opisala kada je rekla da si podli ubica iz zasede. Pokušao si i mene da ubiješ.

Beston je žustro odrečno odmahnuo glavom. — Ne Skinere. Samo sam hteo da te zadržim. Bojao sam se da me neko prati sa nepoštenim namerama.

— Opalio si hće iz velike blizine Bestone, iz takve blizine da si me morao prepoznati.

— Ne — poricao je Beston — vidljivost je bila vrlo slaba, a ni drugi hitac nisam ispalio iz veće blizine. Posle toga sam pobegao.

— Zašto? — zapitao je Skiner.

Dad Beston je liznuo usne. — Išao sam... išao u Lilibut gde je trebalo da zaključim ugovor i dobijem neki novac.

Skinner je odmahnuo revolverom. — A šta radiš tu? Čekaš da ti se približi Dok Holidej?

Beston je zagrizao usnu i nervozno odmahnuo glavom. — Do vraga, ni govora. Zašto bih ja imao da čekam Holideja?

— Zbog nagrade koju treba da dobije, mister.

Beston se uzvripoljio, ali je Skinner zategao obarač revolvera. — Rekao sam ti da se ne mičeš i to ponavljam. — Bacio je pogled u pravcu odakle se približavao Dok Holidej. Holidej nije bio udaljen više nego pedesetak metara, i bez obzira na njegovu uobičajenu opreznost, nije ni slutio kakva ga opasnost vreba.

Skinner je nastavio. — Kako ja vidim ovu stvar, Bestone, ti si pokušao da me ubiješ iz zasede, a sada si uhvaćao busiju sa namerom da isto to učiniš i sa Dokom Holidejem. Tu nema nikakve sumnje.

— Ne, varaš se. Jahao sam dugo i naporno pa sam se umorio. Konj mi je do krajnosti iscrpljen, a i meni je potreban odmor. To je razlog što sam ovde.

— Ustaj! — doviknuo mu je Skinner.

Dad Beston je lagano ustao na noge, držeći revolver pored tela. Skinner mu je uzeo revolver iz ruke, ispraznio ga i zadenuo ga sebi za pojas. Zatim se udaljio nekoliko koraka od Bestona. Sve se to odigralo u momentu kada je Holidej izronio iza linije žbunja. Videvši ih, Dok je zategao vođice i začuđeno nabrao čelo.

Ne dajući nikakvo objašnjenje za svoje prisustvo, Skinner je zapitao. — Je li Bejli mrtav?

Dok Holidej je klimnuo glavom. — Džim Heaton ga je ubio.

— Prema tome, neće moći da svedoči.

— Ne.

— Svejedno — rekao je na to Skinner. — Mislim da neću imati mnogo teškoća da ubedim Partidža i ostale građane da je vaš prijatelj Luk ipak video Bida Bejlja u gradonačelnikovoj kancelariji. Možete mi zbog toga predati leš, i ja ću ga dopremiti do grada.

Holidej se nije usprotivio. Uspeo je u onome što je hteo, završio je svoj zadatak i sada je želeo samo odmor. Činilo mu se da nikada neće stići do kreveta.

No, Skinner nije bio završio sa pričanjem. — Kada je Brod Kitičkom počeo da kruži glas da se vraćate s uhapšenim Bidom Bejljem, Holideje, većina građana je došla do zaključka da Luk nije kriv za Listonovo ubistvo. Mnogo se pričalo o nagradi koju treba da dobijete, i čini mi se da je Beston žarko želeo da se dočepa te nagrade.

Holidej se mršteći okrenuo prema Bestonu koji je polumlom glasom počeo da se brani. — To je presna laž Skinnera! Ljud si ako si tako nešto poverovao!

Skinner je potpuno zanemario njegove reči i nastavio. — Mis Kar je došla kod mene i rekla mi da se Beston uputio u Lilibut sa objašnjenjem da tamo odlazi da uzme dve hiljade dolara, a ona je znala da se vi vraćate iz Lilibuta. Ona nam je rekla da je Beston otšao iz grada, a ostalo sam ja sam zaključio. Ali ipak, ne bih bio siguran u svoju teoriju da Beston nije pokušao da me ubije. Kao što sam već rekao, ništa od ovoga što sam

rekao ne mogu da dokažem, ali, znam da sam u pravu, i tvrdim vam da se taj čovek više neće okrenuti u mom gradu. S tim je završeno. Šta ćete vi uraditi sa čovekom koji je hteo da vas ubije iz zasede i da posle toga naplati nagradu za zlikovca koga ste vi uhvatili, to je vaša stvar Holideje i u to se neću mešati. Ja sada odlazim, a vi kako znate.

Holidej se ispravio do pune visine i Beston je počeo da cvili pred njim.

— On je lažov! — zavapio je Beston. — Bio sam umoran i konj mi je već pao s nogu, pa sam stao da se malo odmorim.

— Kako sam ja video njegovu poziciju rekao bih da su mu namere bile sasvim drukčije — rekao je Stad Holideju. Tome možete dodati, ako hoćete, da je Lusi Kar rekla Bestonu neposredno pre njegovog odlaska iz Brod Krika da je među njima sve završeno. On s tim nije mogao da se pomiri, i pretpostavljam da je verovao da iza te njene odluke u krajnjoj liniji stojite vi, i da će uklonivši vas, sve opet biti po starom. Prema tome... — Skinner je slegnuo ramenima i okrenuo konja.

Holidej je prišao Dadu Bestonu i uhvatio ga rukom za prsa košulje. Od straha u Bestonovim očima i kukavičluka nekadašnjeg rivača, Doku se smučilo. Zadao mu je jedan udarac nadlanicom po licu, a onda ga odgurnuo od sebe.

Stojeći sav pogružen i cmizdreći kao poslednji bednik. Dad Beston se uvijao kao crv. Sa prezirom u glasu Holidej mu je priprečio. — Ako te još jednom budem video u

Brod Kriku, znaj da ću te ubiti. Jesi li me čuo?

Beston je nervozno liznuo usne i žurno potvrdio glavom. — Čuo sam vas Holideje. Ali, Skinner je lažov.

— Reci to samo još jednom, nevaljašće pa ćeš i od mene dobiti porciju batina, ali pravih — rekao je Skinner, mada je bio ledima okrenut Bestonu.

Bestonovo uporno laganje razbesnelo je Holideja. Došlo mu je da ga zgrabi i da ga još nekoliko puta pošteno tresne pesnicom po licu. Osetio je da mu se skuplja bes i mrzeo je sebe zbog toga, ali, nije mogao da spreči plimu osećanja. Beston je bio nitkov i zaslužio je da ga čovek dobro izdeveta. No, uzdržao se. Čovek koji je pred kaznom cmizdnuo tako kao ovaj propali kicoš, pre je trebalo žaliti nego mrzeti. Savladao je ljutinu, okrenuo mu leđa i vinuo se u sedlo svog konja. Skinner ga je čekao nešto dalje. Kada ga je Holidej stigao i pojahao uporedo s njim, Skinner je rekao. — Bez obzira što ste uspeali da uhvatite Bejljija, i bez obzira šta se sve desilo na ovom putovanju i kroz kakve ste opasnosti uspeali da se provučete... vi ste ipak budala Holideje. Da, budala, zato što niste u stanju da vidite najobičnije stvari, jednostavno, od drveća ne vidite šumu.

Holidej ga je pogledao začuđeno.

— U pitanju je ona devojka, Lusi Kar... Da se njoj nije smučilo od pomisli da bi vas Dad Beston mogao ubiti, mister, najverovatnije da bi se to desilo. Ja ne bih znao ništa o svemu ovome i ne bih pošao u susret da vam pomognem. Rezultat bi bio vaša smrt, jer ne

bih stigao na vreme da sprečim zasedu koju vam je Boston postavio. Ta budala je pokušala i mene da ubije, ali, mislim da u stvari on nije sasvim jasno shvatio šta radi i u krajnjoj liniji, zaista nije hteo da me ubije. Sa vama pak, verovatno da je bilo sasvim drukčije, jer pomisao na dve hiljade dolara može u čovekovo glavi mnogo šta da izmeni. Za tolike pare i pošten čovek može doći u iskušenje da počinu ubistvo.

Holidej se setio Hedonovih, Torpa i Džemsa i stisnuo vilice. Novac je već prouzrokovao smrt pet osoba, a i smrt onoga koji je bio uzrok svemu, Bida Bejlja. Taj novac biće mu gorak i kada ga dobije. No, bio je ipak zahvalan Monku Vízemanu, a sada i Stadu Skinneru. Spasili su mu život koji je za ljudsko biće najveća dragocenost. No, Dok se ipak pitao da li su mu time učinili tako veliku uslugu kao što se činilo. Ponekad za njega život nije bio šetnja kroz park mirisnih ruža već neizdržljivo dugotrajno mučenje. I sada, smrt tolikih ljudi i telesni umor činili su da mu kraj avanture izgleda ma-

nje uspešan. Nije se radovao postignutom uspehu.

A onda su mu misli odjednom poletele napred ka ženi koju je zapamtio po krišom upućenim pogledima na ulici. Ona je sada verovatno sedela u svojoj radnji, ali, on je u mislima video drukčije, negde na nekom neodređenom mestu, odevenu u ukusno krojeno haljinu, živahnu, lepu, s osmehom koji je obećavao mnogo više od prikrivenih simpatija. Taj osmeh nagoveštavao mu je da im predstoje dani nesputane radosti, dani koje su oboje nestopljivo očekivali i priželjkivali. Ko zna, možda će ti dani potrajati duže, možda će trajati nedeljama. Već i to bilo bi dosta čoveku kome se život često merio trenucima dugim kao treptaj oka.

Pustivši konja u brži trk, izbio je ispred šerifa Stada Skinera. Umor ga sada nije toliko ovladao i na licu više nije osećao pečenje vrelih sunčanih zraka i toplog vetra. Osećao je samo da ga u grudima greje divno, toplo osećanje prisnosti sa dragom ženom.

KRAJ

čitajte sledeći broj
DOKA HOLIDEJA

BROJ 153

izlazi 7. maja 1984.

IZDAJE I ŠTAMPA NIŠRO FORUM OOUR MARKETPRINT, 21000 NOVI SAD V. MIŠIĆA 1.